EȘTI O EROARE.
TREZEȘTE-TE!

Pierre Pelot

DELIRIUM CIRCUS

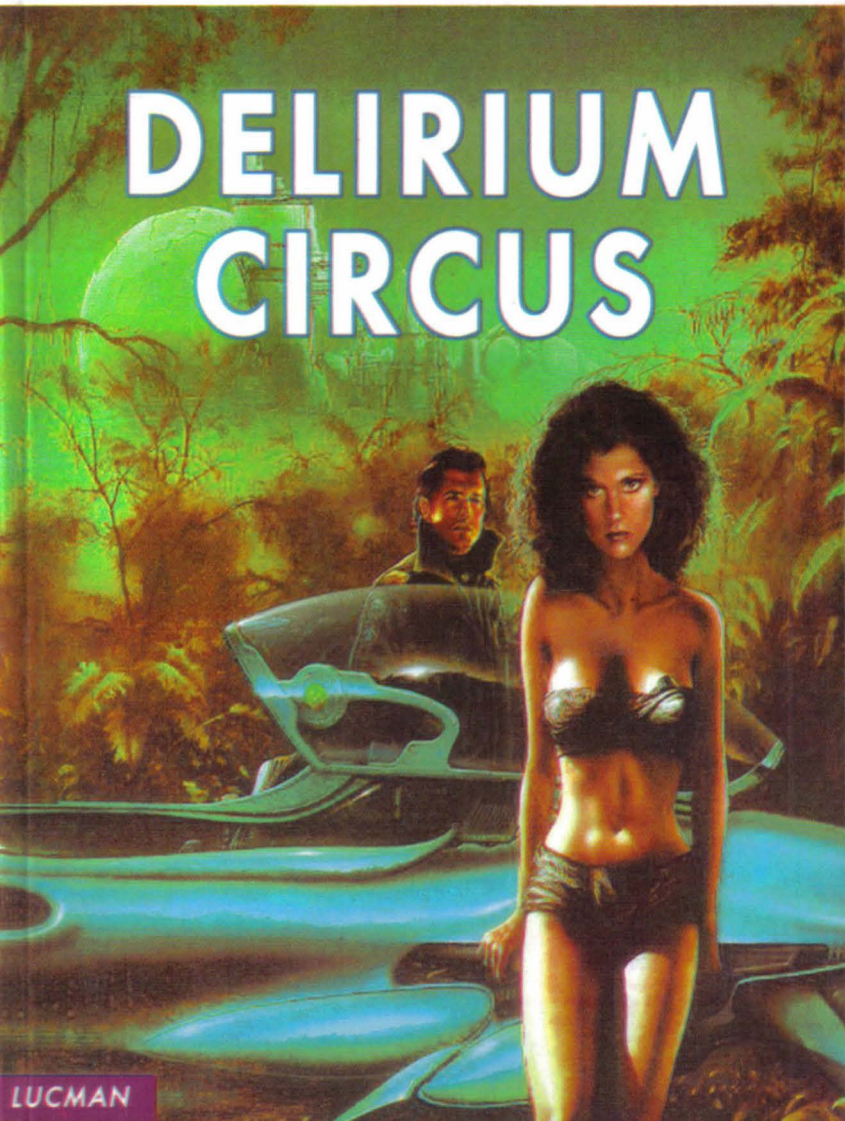

LUCMAN

PIERRE PELOT

DELIRIUM CIRCUS

Editor: Lucian Borleanu
Redactor şi tehnoredactor: Constantin Dumitru
Coperta: Flory Preda

Copyright © ÉDITIONS J'AI LU
Translation Copyright © 2003 Editura Lucman

TITLUL ORIGINAL:
DELIRIUM CIRCUS par PIERRE PELOT
Toate drepturile pentru ediţia de faţă sunt rezervate
Editurii Lucman.
Reproducerea integrală sau parţială
a textului fără acordul editurii este interzisă şi va fi pedepsită
conform legilor în vigoare.

Editura ***Lucman*** – Bucureşti

Bd. Al. I. Cuza nr. 91, sectorul 1

Comenzile pot fi trimise pe adresa
editurii sau la
telefon/fax: 021.223.77.55
e-mail: comenzi@lucman.ro
www.lucman.ro

ISBN 973-8465-26-5

PIERRE PELOT

DELIRIUM CIRCUS

Traducere de
Nicolae Constantinescu

LUCMAN

fed print sa
O societate Rotaprint
Bulevardul Tudor Vladimirescu nr. 31
sector 5, Bucureşti, ROMANIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

1

S. 236. Int.

Totul mergea bine pentru Zorro Nap.

O integrare perfectă. Ştia asta, chiar dacă nu era cu adevărat conştient.

Totul merge bine, Zorro Nap... Depozitul de muniţii...

La un moment dat, fusese cuprins de o uşoară somnolenţă, după ce se tolănise în fotoliul de piele jerpelit, cu picioarele, unul peste altul, urcate pe tăblia biroului. Un timp, ascultase zgomotele diferite de afară, şi emanaţiile sonore ale acelei reţele vibrânde îl făcuseră să moţăie. Firul timpului fusese secţionat. Trezire.

Zorro Nap se îndreptă în fotoliu şi coborî picioarele pe podea. Avea o gură cleioasă şi simţea dureri de şale. Toate astea erau foarte normale. Oboseala.

Totul merge bine, Zorro Nap.

Fireşte, oboseala... Nu putea să spere o prospeţime fizică intactă, după cincisprezece zile de asediu şi de încăierări spasmodice, unele dintre ele dezlănţuind o violenţă inimaginabilă.

Fortul Wateralamo rezista.

De mai bine de cincisprezece zile şi în pofida pierderilor suferite în urma asalturilor trupelor austricane, fortul

Wateralamo rezista. Cât timp? „Până la capăt, își zise Zorro Nap. Până la victorie."

Căci francanii vor învinge. Trebuia să învingă: așa era scris...

Cum o duc ofițerii, Zorro Nap? Moralul și restul... Nu uita de depozitul de muniții...

Aruncă o privire spre fereastră. Ochiurile de geam erau murdare, mânjite de funingine și de praf; într-un colț se vedea o crăpătură; praf era și pe marginea ferestrei, și pe podea ca un covor adevărat, care acoperea podeaua din lemn brut și unde urmele de pași se îmbinau ca să formeze motive complicate.

Afară domnea o tăcere relativă. Din când în când, se auzea zvon de glasuri îndepărtate: un apel greu de înțeles, urmat de un răspuns la fel de vag. Se lăsa seara, lumina era blândă, discretă.

Penumbra se instala treptat în interiorul încăperii. O lampă de petrol aprinsă, așezată pe birou, încerca să respingă asaltul întunericului. Zorro Nap se lăsă o clipă distras de fascinantele tremurături ale flăcării scurte bătând în portocaliu, care ardea în tubul bulbos de sticlă. Nu-și amintea să fi aprins lampa și probabil că nici nu o făcuse.

Se ridică. O vigoare nouă se strecurase iar în el, în timp ce somnul se abătuse asupra creierului. Știa că acest supliment de energie îl va susține fără probleme cât era necesar. Avea impresia că mintea îi trosnește, străbătută de valuri accelerate de furnicături.

Încăperea era mică și joasă. Un perete întreg era construit din pietre rotunde, ceilalți fiind din lemn: butuci ciopliți grosolan, așezați unul peste altul. Zidul din piatră era

un perete interior, iar cele din butuci dădeau spre exterior. De moloni se sprijinea un cămin mare, a cărei vatră era plină de cenuşă rece. În mijlocul tavanului, ochiul verde-albăstrui şi rotund al unui hublou electric, din sticlă lustruită, supraveghea scena. Dar era un ochi mort. Blocul energetic al fortului se arsese demult, în cursul primelor bombardamente ale armatei austricane. Din acelaşi motiv, radiatoarele de perete cu baie de ulei erau acum reci.

Zorro Nap făcu un pas într-o parte, oarecum la întâmplare, doar ca să se depărteze de birou. O scândurică din parchet trosni, şi asta fu de ajuns ca să trezească cele două personaje, trântite unul lângă altul pe patul de lemn rabatabil de lângă cămin.

— Odihniţi? întrebă Zorro Nap.

Îi lăsă pe cei doi ofiţeri să revină la realitate – patru-cinci secunde fură de ajuns –, îi privi cum se ridicau şi se aşezau pe patul care scârţâi. Aveau uniformele mototolite, rupte şi pline de noroi uscat.

— Parcă aş fi dormit secole la rând, zise cel mai înalt dintre ei.

Era locotenent în forţele de rezistenţă francane, se numea Calacan şi constituia un model de slăbănog rar întâlnit. Celălalt era un căpitan de voluntari, mai solid, deşi nu era nici el prea gras. Numele lui era Jossip.

— Toate trezirile noastre sunt identice, zise Zorro Nap, scoţând dopul sticlei de alcool aşezată pe marginea căminului. Închidem ochii pentru câteva minute şi îi deschidem cu senzaţia că am pierdut foarte mult tip.

Suflă praful, care plutea în aer şi se aşeza peste tot, turnă alcoolul în pahare şi adăugă:

— Asta, din cauza oboselii. Oboseala...

Nu termină fraza. Puse dopul la sticlă. Îi lăsă pe cei doi ofiţeri să se servească, apoi îşi luă şi el paharul. Băură o gură de alcool în tăcere. Jossip se ridică şi făcu câţiva paşi, care îl duseră în faţa ferestrei cu ochiuri de geam crăpate.

— Totul pare calm, zise Zorro Nap.

— Probabil că vor încerca o lovitură perfidă în cursul nopţii. Ne-au lăsat prea mult timp în pace, răspunse Calacan.

— Asta e şi părerea mea, zise Zorro Nap, după ce goli paharul pe nerăsuflate şi îl aşeză alături de sticlă. Nu m-aş mira dacă ar repeta figura în sectorul depozitului de muniţii. Nu sunt proşti şi ştiu foarte bine că o lovitură dată acolo le-ar aduce victoria.

— Dar ei ştiu că ştim asta, spuse Jossip de la fereastră, întorcându-se ca să susţină privirea lui Zorro Nap. Dacă iau depozitul de muniţii drept ţintă, o vor face, după părerea mea, având grijă să aibă toate şansele de partea lor. O acţiune de comando mi s-ar părea mai riscantă.

Zorro Nap nu răspunse imediat. Preţ de câteva secunde, interminabile, se înfruntă din priviri cu Jossip, care cedă primul, dând încetişor din cap. Goli paharul şi îl puse pe marginea ferestrei.

— Mă duc să văd ce se petrece afară, până nu se face noapte de-a binelea, zise el.

Ieşi şi, poate, trânti prea tare uşa în urma lui.

— Toţi suntem nervoşi, remarcă Calacan, făcând un mic gest cu mâna, care voia să destindă atmosfera. Toţi suntem nervoşi după cincisprezece zile de teroare, fără să ştim dacă vom scăpa...

— Vom scăpa, răspunse Zorrp Nap. Eu ştiu asta. Vom scăpa, îţi garantez, Calacan. Dacă întăririle, care aşteaptă la câteva leghe de aici, ar putea cunoaşte situaţia noastră! Dumnezeule, Calacan! Sunt sigur că generalul Amiez nu are deloc habar de încurcătura lamentabilă în care ne aflăm... sau, în cel mai rău caz, îşi închipuie că suntem toţi morţi de mult timp!

Calacan dădu din cap. Îşi frecă nervos obrajii năpădiţi de barba aspră cu vârful degetelor.

— Nu avem nici posibilitatea să-l anunţăm pe generalul Amiez. Circuitele noastre sunt bruiate în mod regulat de austricani. Cât priveşte trimiterea unui mesager prin liniile duşmane... Toate tentativele noastre s-au dovedit absurde.

— Ştiu, bombăni Zorro Nap. Ştiu foarte bine, Calacan... E atât de... atât de idiot! Mi-am petrecut viaţa cucerind şi pacificând popoarele de pe această planetă, propagând şi răspândind binefacerile civilizaţiei francane, şi a trebuit să o dau în bară aici, în văgăuna asta, sub laserele invadatorilor austricani de pe blestemata aia de planetă Goz! Poţi să fii sigur, Calacan, că n-am să accept asta!

— Am putea conta pe...

— Putem conta pe noi, atât! Şi să mai trimitem un mesager, care va ajunge până la liniile lui Amiez! Asta trebuie să facem!

— Ar fi al zecelea... nu, al doisprezecelea. Şi, la fel ca şi ceilalţi unsprezece, nu se va mai întoarce... doar, poate, sub forma unui cadavru mutilat.

— Nu, răspunse Zorro Nap. Nu şi dacă acest al doisprezecelea mesager aş fi eu.

Calacan amuți cu gura deschisă. Zorro Nap îl lăsă cu uluiala lui și se așeză și el la fereastră. Privi prin geamul murdar seara care se așternea peste curtea fortului. Se uită la meterezele crăpate, la soldații supraviețuitori îngrămădiți sub creneluri. Privi cerul albicios. Apoi oftă și se întoarse iar cu fața la Calacan.

Totul merge bine, Zorro Nap.

— Nici să nu te gândești, generale! șopti Calacan. Avem neapărat nevoie de dumneata aici! Dacă pleci...

— Nu veți avea deloc nevoie de mine, îi tăie vorba Zorro Nap, dacă voi fi masacrat în mijlocul vostru...

— Știi foarte bine că asta e *imposibil*!

Zorro Nap schiță un zâmbet și se uită o clipă în altă parte. Apoi privi fața palidă a lui Calacan.

— Îți mulțumesc pentru încredere, locotenente. Dar eu cred altceva. De ce se încăpățânează atât de tare austricanii să ne înfunde aici, în această văgăună ridicolă care este fortul Wateralamo? Pentru că eu mă aflu aici. Pentru că generalul Zorro Nap se află aici, împreună cu câțiva oameni bravi. Pe mine mă vor...

— Și vor putea să te prindă, dacă treci prin liniile lor. Atunci, totul se va sfârși.

Zorro Nap zâmbi iar și continuă:

— În primul rând, nu vor pune mâna pe mine. Apoi, dacă ar reuși să facă asta, atunci se va pune capăt acestui război și aș salva fortul Wateralamo. În sfârșit, dacă trec – și voi trece! – va fi de ajuns să le transmiți că nu mă mai aflu aici, ca să oprească imediat asalturile.

— Chiar te gândești să faci o tentativă?

— Mă gândesc, răspunse Zorro Nap. Ceilalți mesageri erau toți voluntari, sub ordinele acestui afurisit de Jossip.

— Jossip nu-i un om rău, generale, şopti Calacan. Te asigur.

— Jossip e un voluntar, răspunse Zorro Nap. Un om din această țară recent cucerită de trupele francane... un barbar prea puțin civilizat.

— Dar de aici până la a-l bănui de înțelegere cu acei austricani...

— Prefer să bănuiesc pe nedrept, Calacan, şi să fac în acest domeniu erori pozitive... Acum mă voi duce la trupe, pe metereze.

Ieşi.

Calacan rămase un moment încremenit, apoi oftă adânc, trecându-şi degetele, de sus în jos, prin barba aspră. Se aşeză pe patul de lemn.

Invizibile, patru priviri precise îl mențineau în centrul câmpurilor lor vizuale încrucişate. O a cincea privire îl fixa din globul tern al plafonierei.

S. 237. Ext-Noc.

Wilkes tremura. Cu siguranță că nu de frig, şi cu atât mai puțin de frică. Tremura, pur şi simplu, de excitare şi dorea un singur lucru: să se arate la înălțimea sarcinii încredințate, să răspundă, la întreaga capacitate a posibilităților sale, aşa cum se aştepta de la el. Şi se aştepta mult de la el, ca şi de la vreo douăzeci de alți soldați, plasați cu această ocazie sub ordinele sale.

Se aştepta să-şi joace rolurile la perfecție, cea mai mică greşeală fiind exclusă.

Wilkes se întrebă câţi, dintre cei douăzeci de catastrofalii care îl însoţeau, simţeau aceleaşi vibraţii ca el. Le aruncă o privire şi constată că toţi păreau perfect calmi, ba chiar destinşi. „Natural, îşi zise Wilkes, ei n-au nimic de pierdut."

Nimic decât viaţa.

„Evident, bătrâne Wilkes, şi tu poţi foarte bine să înghiţi găluşca. Numai că nu vrei deloc să ţi se întâmple asta. Ratarea acestei operaţiuni ar însemna şi anularea dintr-o dată a drumului străbătut cu greutate până acolo, contrazicând norocul care te-a atinsese cu degetul... Asta e, amice Wilkes..."

Catastrofalii aşteptau în tăcere, tolăniţi în tranşeea din prima linie. Aveau capetele pe jumătate rase, urmând o linie ce pornea din mijlocul frunţii şi se sfârşea la occipital, după cum cerea moda de luptă a austricanilor; părul păstrat era des şi lung, legat peste ureche într-o coadă, al cărei capăt cobora mai jos de umăr. Îşi scoseseră bijuteriile de paradă, ca o măsură de prudenţă şi eficacitate, ca să evite cel mai mic clinchet, care ar fi putut semnala prezenţa lor gărzilor fortului. Aveau torsul gol, uns cu grăsime neagră, pe care se lipea nisipul făinos. Aveau pe ei doar pantalonii de piele şi nişte cizme suple, legate cu şireturi până la mijlocul coapsei. Şi apoi armele lor...

Va fi o victorie, Wilkes. Totul va fi bine.

Era ca şi cum vorbele astea i-ar fi fost şoptite de Dumnezeu ştie ce supraveghetor invizibil, care cunoştea totul şi în special viitorul imediat.

Totul va merge bine, natural.

Dar nu avea să fie uşor.

„Nimic nu este uşor", îşi zise Wilkes, ridicându-se pe un cot. Capul său pe jumătate ras depăşi cu câţiva centimetri marginea tranşeei. Destul pentru ca privirea sa să zboare, la nivelul solului, în direcţia fortului.

Pământul era aproape plat. Prelungirea regulată a micilor dune nu putea să deformeze cu adevărat netezimea solului. Nisipul era plin de gheme pline de spini, acoperit de frunze uscate şi arse de soare. Dincolo de acest câmp „zbârlit", se ridica masa vagă a fortului. Nu se zărea nici cea mai slabă lumină. Ai fi zis că locul era părăsit. O impresie de calm absolut domnea peste acel loc, iar tăcerea era asemănătoare şi de partea austricană. Calm... calm... dar nimic, desigur, nu era mai fals. Wilkes nu era naiv; nu se va lăsa înşelat de această impresie de linişte şi pace.

Fortul se afla la o depărtare de vreo patru-cinci sute de metri. Toate meterezele fuseseră în mod serios deteriorate de bombardamentele din zilele trecute, cu excepţia zidului nordic, în spatele căruia se afla magazia de muniţii. Acela era obiectivul grupului de comando conduse de Wilkes.

Wilkes se uită la brăţara-cronometru: peste cinci minute, întunericul nopţii avea să fie total. Se simţi străbătut de un nou val de nervozitate. Avea palmele umede. Le şterse iar pe pantaloni, încercând să facă gestul cât mai natural. Îşi zise că şi catastrofalii nu trebuiau să-i observe nervozitatea: era şeful lor şi trebuia să fie la fel de calm ca ei... Strânse în mână mânerul pistolului cu jet.

Totul va fi bine, Wilkes.

Oare norocul nu-i surâsese regeşte până atunci? Interceptase în persoană patru dintre mesagerii trimişi de cei din fort. Le tăiase beregata, curat, cu propriile sale

mâini, şi aşa fusese remarcat de unul dintre comandanţi. Pentru asta îi fusese încredinţată misiunea de-acum.

Totul va fi bine, Wilkes.

Era obosit şi nervos, dar totul mergea bine. Pentru el era ceva vital, şi simţea asta. Lupta în război de foarte mult timp!

Nu cunoscuse decât războiul – acesta era destinul austricanilor. Era un austrican şi, în mod ciudat, nu avea nici cea mai mică amintire despre patria lui de origine. Îşi amintea vag că planeta Goz era situată undeva la nord de... Nu. Nici măcar atât. Planeta Goz era situată la dracu'!

În schimb, avea o certitudine: fortul asediat trebuia să cadă repede în mâinile sale. Între acele ziduri se afla generalul inamic Zorro Nap. Ştia că Zorro Nap trebuia să moară.

Nici nu voia mai mult.

Se uită la cronometru. Inima îi tresări o fracţiune de secundă. Cei mai apropiaţi catastrofali se uitau la el, aşteptau. Wilkes făcu un semn cu capul şi, primul, părăsi tranşeea. Începu să se târască pe nisip, prin labirintul de mărăcini pitici, în direcţia fortului. Ceilalţi veneau în urma lui, în tăcere.

S. 238. Ext-Noc.

Oamenii stăteau sub creneluri, sprijiniţi cu spatele de piatra caldă; mulţi dintre ei erau întinşi direct pe pământul drumului terasei de pe coama zidului, şi dormeau, cu capul aşezat în scobitura unui braţ, cu o mână pe puşca cu radiaţii. Cei care nu dormeau scrutau câmpia întunecată sau şuşoteau între ei, aşezaţi turceşte în spatele zidului, printre

moloz şi dărâmături de tot felul. Când Zorro Nap trecea prin faţa lor, se întrerupeau câteva secunde şi aşteptau un cuvânt, o vorbă din partea generalului. Răspundeau cu o mişcare a capului sau cu o mimică fermă, sau rosteau o frază scurtă, ca să-şi exprime intenţia neclintită de a rezista cu orice preţ. Un număr mare de soldaţi îşi dăduse deja viaţa pentru Zorro Nap şi ceilalţi rămaşi în viaţă erau hotărâţi să facă la fel, dacă ar fi fost nevoie – toţi sperau însă să scape.

Calacan îl prinse din urmă pe Zorro Nap la extremitatea zidului nordic, pe terasa de pe coama zidului. În jurul fortului Wateralamo, câmpia era tăcută şi calmă – probabil prea tăcută şi calmă. Liniile inamice austricane nu se zăreau în noapte: nu se zărea nici un foc de tabără, nici cea mai mică lumină. Ai fi putut crede că trupele invadatorilor părăsiseră terenul, se topiseră în noapte, la un moment dat, ca prin magie. Acesta era lucrul cel mai îngrijorător... şi Calacan îşi spuse părerea cu glas tare, după ce-şi lăsă privirea să rătăcească câteva minute, scotocind adâncurile întunericului.

— Da, încuviinţă Zorro Nap. Îţi împărtăşesc părerea şi temerile, locotenente. Asta îmi confirmă intuiţia.

Se lăsă să alunece de-a lungul crenelului de piatră, până când ajunse să stea pe călcâie. La doi-trei paşi de acolo, pe terasă, vreo cincisprezece soldaţi stăteau şi ei pe vine, cu arma pregătită, supraveghind de sus clădirea depozitului de muniţii, al cărui acoperiş plat, la poalele zidului, contura un pătrat deschis la culoare. De cealaltă parte a clădirii, meterezul era parţial năruit; găurile deschise în terasă fuseseră acoperite cu grinzi şi scânduri: şi acolo se

aflau vreo douăzeci de soldaţi, aşteptând, cu arma în mână, luptând împotriva somnului şi a epuizării.

— Inamicul pregăteşte o lovitură, sunt sigur de asta, zise Zorro Nap.

Închise ochii o secundă şi, când îi deschise din nou, peisajul tremură un moment, ca şi cum ar fi urmat să se dizolve în mod inexorabil. Totul dură doar un moment. Locul reveni rapid la stabilitatea obişnuită.

„Oboseala", îşi zise Zorro Nap.

Totuşi, impresia îl şocase, accelerându-i câteva secunde ritmul cardiac.

— Îi aşteptăm... şi îi vom respinge, zise el.

— Bineînţeles, aprobă Calacan, lăsându-se şi el pe vine.

Teaca ssbiei, care îi atârna la centură, scrijeli solul plin de praf.

— Cât timp putem rezista? întrebă Calacan, după ce-şi plimbă privirea peste curtea interioară a fortului. Câte zile? Ducem lipsă de muniţii şi de alimente. Nu mai avem de nici unele.

— Mai avem câteva încărcătoare energetice pentru arme, răspunse Zorro Nap. Acolo, în acel depozit de muniţii. Vom rezista cât va fi nevoie... Te îndoieşti, Calacan?

— Nu... Evident că nu. Doar mă întrebam dacă...

— Vom rezista, repetă Zorro Nap.

Trebuie să rezişti Zorro Nap! Trebuie! Reuşita e aproape. OK! Perfect... bineînţeles, voi rezista. Bineînţeles...

— Sunt aici! strigă un soldat.

Strigătul străbătu noaptea şi trecu prin capul lui Zorro Nap. Fu imediat urmat de o mulţime de vociferări furioase, răcnete, strigăte de durere şi şuierături încrucişate ale jeturilor care ţâşneau din ţeava armelor.

Zorro Nap sărise în picioare, ţinând pistolul cu jet în mână. Avu impresia că întreg deşertul începuse brusc să clocotească. O mare de umbre care palpitau, amestecându-se unele cu altele.

La câţiva paşi, căpăţâna unui austrican se ivi deasupra crenelului. Zorro Nap înţelese că omul urcase pe zid cu ajutorul unei frânghii: zări cangea ale cărei cârlige erau înfipte în piatră. Trase. Jetul termic trasă o dâră neagră în molonul crenelului şi explodă în faţa invadatorului – care se prăbuşi urlând.

— Omorâţi-i pe toţi! răcni Zorro Nap. Nici unul nu trebuie să pună piciorul pe metereze. Ucideţi! Ucideţi!

Câteva cange zburară în acelaşi timp, înfigându-se în piatră.

— Câţi sunt? strigă Zorro Nap.

Nimeni nu-i răspunse. Avu impresia că îl zăreşte pe Jossip alergând pe metereze; i se păru că îl loveşte cu pumnul pe un austrican, care tocmai pusese piciorul pe terasă.

Întreg fortul clocotea. Jeturile de căldură trase de arme brăzdau noaptea cu zgomote stridente. Zorro Nap trase în cange. Loviturile sale erau precise şi limbile termice secţionau cârligele de oţel, scobind piatra zidurilor până la structurile metalice interne. Strigă ordine, recomandând tuturor să nu-şi părăsească posturile. Nu trebuia, cu nici un preţ, să cedeze tentaţiei de a părăsi perimetrul meterezelor, ca să se deplaseze în forţă asupra punctului fierbinte –

poate că tocmai asta aşteptau agresorii. Soldaţii numiţi să apere depozitul de muniţii erau în număr de treizeci-patruzeci: ar fi trebuit să fie de ajuns.

Zorro Nap se aruncă în luptă...

S. 239. Ext-Noc.

Wilkes nu mai înţelegea nimic.

În mai puţin de trei secunde, teroarea explodase în el. Porcăria naibii!

Totuşi, traversaseră acea porţiune de deşert care îi despărţea de fort ca nişte adevărate fantome. Nici cel mai mic zgomot, nimic! Se strecuraseră cu o abilitate perfectă, foarte eficace, printre tufişurile uscate şi frunzele-zurgălăi. Astfel, fără nici o problemă, ajunseseră la poalele zidului.

El, Wilkes, aruncase prima cange.

Apoi se dezlănţuise iadul. Imediat. Exact aşa: iadul!

De altfel, dacă se gândea mai bine, fusese ceva obişnuit: francanii nu erau proşti – cu atât mai puţin cu cât erau comandaţi de acel afurisit de Zorro Nap! Francanii se postaseră în masă în punctul strategic al apărării lor. Foarte bine!

Înţelese imediat că escaladarea meterezelor de nord era imposibilă. În mai puţin de un minut după primul strigăt, corpurile arse a trei dintre oamenii săi se prăbuşeau fără viaţă în nisip. Jeturile termice şuierau, arzând pământul şi carnea asediatorilor. În noapte se răspândea un miros îngrozitor de carne carbonizată.

Wilkes răcni, trase după el vreo zece oameni în direcţia porţiunii estice a zidului. Meterezele, în acel loc, erau serios sparte, şi poate că aveau o şansă să le escaladeze. Să

pună piciorul acolo ca să arunce o bombă incendiară. Doar atât. Natural, avea toate şansele să moară... dar măcar să facă o ispravă spectaculoasă şi să sfârşească frumos!

În acea cursă sub focuri încrucişate, Wilkes pierdu cinci oameni din grupul său. Jumătate din grup. Despre ceilalţi nu ştia nimic. Poate că muriseră cu toţii...

Totul merge bine, Wilkes.

Merge bine, pe dracu'!

Avea impresia că era doar un imens muşchi cardiac şi că bătea, bătea, bătea... Se pomeni, cu oarecare mirare, la poalele zidului estic. După cum presupusese, acesta era într-o stare jalnică, crăpat în câteva locuri şi cârpit cu scânduri şi grinzi peste fragmente de carcasă metalică. Lucrările de refacere adunaseră acolo scări şi schele care facilitau escaladarea. Wilkes aruncă o privire în jurul lui. Patru oameni încă îl mai urmau. Strigă un ordin şi porni primul la asalt.

Totul merge bine, Wilkes.

Perfect.

Cu pistolul în mână, Wilkes se avântă curajos la atac. Câteva impacturi fierbinţi explodară în grinzile încrucişate pe care le escalada. Lemnul carbonizat şi o ploaie de tăciuni îl loviră peste faţă. Urcă mai departe şi se ascunse la adăpostul unui ieşind din scânduri. Zări, sus de tot, busturile a vreo zece soldaţi, ridică arma şi apăsă pe trăgaci. Focul îi lovi pe soldaţi... dar, în secunda următoare, erau tot acolo, tot vii, tot periculoşi...

Totul merge bine, Wilkes.

TOTUL MERGE BINE.

Incapabil să creadă ceea ce tocmai văzuse, Wilkes trase încă o dată. Tirul său era precis... dar avu acelaşi rezultat negativ. Ca şi cum jeturile de căldură trase de arma sa nu ar fi avut nici cea mai mică eficacitate asupra soldaţilor. Jerbele explodau asupra lor... Ar fi trebuit, *în mod normal*, să fie carbonizaţi pe loc... dar ei continuau să tragă, fără să aibă nici măcar părul pârlit!

O secundă sau poate mai mult, Wilkes rămase încremenit de oroare în ascunzătoarea lui, sub scândurile care începuseră să ardă. Fu nevoit să recunoască faptul că arma lui nu făcea două parale. Era stricată.

Fusese sabotată!

De ce sabotată, Wilkes? Ce prostie!

Atunci, însemna că aceşti francani găsiseră un mijloc să se protejeze împotriva jeturilor de căldură concentrată.

Un concert fantastic de ţipete martiriza creierul lui Wilkes. Înţelese că era pierdut. Fără nici o şansă... Acea afurisită de şansă care îl împinsese acolo, care îl făcuse să iasă în evidenţă ca să-l ridice în postura de şef de comando...

Un şef sacrificat.

Fu cuprins de furie. Bucăţi de scândură se desprinseră din jarul de deasupra lui. În acelaşi timp, patru-cinci jeturi termice trecură prin flăcări şi nimeriră la picioarele lui. Unul dintre ele îi atinse pulpa piciorului. Wilkes urlă. Făcu un gest derizoriu ca să se protejeze, îşi îndoi braţul deasupra capului şi se avântă din nou la atac.

Totul merge bine, Wilkes.

La asalt... Cu ce armă? Să pună piciorul pe metereze şi să arunce o bombă incendiară care... Dar care bombă?

Trecu prin scândurile care ardeau. Părul îi luă imediat foc şi două jeturi termice îl nimeriră drept în piept. Căzu pe spate, rupând scândurile cuprinse de flăcări, rostogolindu-se până pe pământ, într-un vârtej fantastic de foc.

Îşi spuse că, cel puţin, era un sfârşit frumos, şi muri în secunda următoare.

Totul merge bine, Wilkes.

S. 240. Ext-Noc.

Strigătele de victorie ale soldaţilor se stinseră treptat, în acelaşi timp cu incendiile care mistuiau baricadele cârpite ale meterezelor. Lupta nocturnă nu durase nici un sfert de oră, toţi asediatorii fuseseră transformaţi în torţe iar în rândurile francanilor nu se înregistrase nici măcar o victimă. Era ceea ce se numeşte o victorie...

Un moment, Zorro Nap şi soldaţii se îmbrăţişară, oamenii aruncându-se unul după altul în braţele generalului-erou. Unii plângeau şi râdeau. Zorro Nap, susţinut în mod eficace de Calacan şi de Jossip, bătea oamenii pe umeri. Euforia domni preţ de câteva minute.

— Eşti hotărât? întrebă încă o dată Calacan, încruntat.

— Hotărât, răspunse Zorro Nap.

Zâmbea, dar era tras la faţă. Oboseala i se citea foarte bine pe faţă; se remarca şi mai bine de când pusese să i se radă părul de pe o jumătate de cap. Îmbrăcase pantalonii unui austrican mort şi cizmele altuia şi îşi dăduse torsul cu unsoare neagră. Vreo treizeci de soldaţi erau grupaţi în jur, urmărind cu o privire admirativă – dar şi o fărâmă de teamă – metamorfoza generalului lor. Admiraţie, pentru că acum Zorro Nap semăna perfect cu un barbar invadator; teamă,

pentru că avea să se ducă în liniile inamicului, dându-se, dacă ar fi fost nevoie, drept unul dintre oamenii grupului de comando (un supraviețuitor)...

— Un pistol cu jet, ceru Zorro Nap.

Îi dădură unul. Verifică încărcătorul și puse arma la centură.

— Bine, zise el.

Susținu, fără o vorbă, privirea lui Calacan și pe cea a lui Jossip. Acesta din urmă făcu un pas înainte, puse mâna pe umărul generalului, iar acesta făcu la fel. Un moment tare!

Totul merge bine, Zorro Nap.

— Voi trece, zise el. Voi trece și voi lua legătura cu Amiez. Vom fi înapoi peste maximum două zile, și vom elibera planeta de acești sălbatici. Mai rezistați câteva zile. Asta e tot ce vă cer.

— Am înțeles, răspunse Calacan.

„Asta e tot", își zise Zorro Nap.

Se sfârșise, știa. Să reziste... să reziste, în ceea ce-l privea pe el, câteva secunde încă.

Trecu peste culmea meterezelor și își dădu drumul de-a lungul unei frânghii. Atinse pământul cu picioarele. Câteva cadavre de invadatori sfârșeau de ars, ca niște insulițe urât mirositoare străbătute de scântei și fum. Zorro Nap se depărtă în pas alergător.

După ce străbătu vreo douăzeci de metri, se opri. Se lăsă la pământ cât era de lung. Zâmbea.

„Totul merge bine, Zorro Nap. *Totul merge bine, Citizen...*"

Va trece prin liniile austricane. Îl va contacta pe generalul Amiez şi se vor întoarce împreună să elibereze fortul.

Acum, în timp ce oboseala enormă punea stăpânire pe fiecare muşchi, *îşi amintea*. Acele evenimente viitoare, le mai trăise deja.

Îşi va reveni încet, treptat.

Se descurcase minunat, încă o dată; închise ochii. Pielea falsă ajustată pe jumătate de cap se dezlipea la ceafă.

Undeva, probabil că intrase în funcţiune clacheta de sfârşit electronic.

2

— Ce mai faci, tinere? întrebă Bross Chaplin, făcând cu ochiul imaginii sale din geam.

Imaginea zâmbi. Avea o față care ar fi putut să fie desenată cu ajutorul unor dreptunghiuri și pătrate, mai mult sau mai puțin regulate, cu colțurile mai mult sau mai puțin șterse. Nu așa fusese totdeauna. Când Bross fusese cu adevărat *tânăr*, ai fi putut să-i schițezi fizionomia folosind linii curbe, ca pentru oricine. Cu vârsta, trăsăturile sale se accentuaseră și structura osoasă a feței devenise mult mai evidentă sub pielea lăsată. Nasul îi cădea, nările erau strânse și în mod ciudat stafidite, iar ochii erau înfundați în fantele înguste ale orbitelor. Gura părea lipsită de buze, ca o tăietură, limitată la fiecare capăt de o cută verticală a obrajilor căzuți. Avea o bărbie mică și pătrată, o bărbie dublă informă, care acum tremura ușor din cauza vibrațiilor ramei metrotubului. Urechile semănau cu niște vechi ciuperci uscate. Fruntea lui Bross Chaplin era lată, dar părea și mai mare din cauza calviției avansate, care aproape că îi dezvelea tot capul, cu excepția unei benzi de păr ce se întindea de la o ureche la alta, trecând pe la ceafă; părul care supraviețuise, vopsit cu regularitate, lucea de un negru ca smoala. (Pierderea treptată a părului, altădată bogat, îl întristase mult pe Bross. De-adevăratelea. Pe de altă parte,

nu putuse niciodată să suporte o perucă. Până la urmă, se obişnuise, vrând-nevrând, cu ţeasta mai mult goală, după cum acceptase şi ridurile, pielea care se stafidea ineluctabil, centura de grăsime şi celulita care îi urâţeau silueta, precum şi faptul că avea erecţii din ce în ce mai greu şi în împrejurări cu totul speciale...)

Această degradare fizică, parcă prea rapidă, se datora probabil absorbirii masive şi oarecum nechibzuite a caşetelor de EIDP (Excitant al Imaginaţiei După Program). Plătea, cam prea devreme, foarte adevărat, pentru anii de muncă îndârjită şi de speranţă încrâncenată că va ajunge într-o zi în culmea unei cariere unice, cu binecuvântarea Producătorilor şi a Publicului-Zeu. Nu avea de ce să se plângă sau să regrete. Fusese o alegere. Alegerea lui. Şi aceasta era soarta tuturor Scenariştilor.

Bross Chaplin era pe cale să devină unul dintre cei mai buni Scenarişti confirmaţi, recunoscuţi, ai Platourilor. Mai era nevoie de câteva eforturi, de câteva cufundări în lumea imaginarului programat, câteva reuşite, şi gata! Scopul era atins. Câştiga.

Va putea să se odihnească, să se distreze în mijlocul peisajelor însorite din Bul Hills, pe plajele liniştite din California Bul, să-şi petreacă zilele şi nopţile mângâind funduri goale şi sânii a zeci de Actriţe debutante, gata la orice ca să obţină un Rol. Cuvântul său, la acest nivel al distribuţiei, ar fi avut multă greutate, greutatea indiscutabilă conferită de Sondorii-Psiho, care transmiteau dorinţa Publicului.

Bross oftă, trezit din visare de alunecarea şuierătoare a ramei care oprea. Ridică ochii. Pe bolta curbată a peronu-

lui, panoul indicator clipea în ritmul unui flash la fiecare jumătate de secundă. Asta făcea să te doară ochii. Probabil că era vorba de o defecțiune a circuitului electric. Ultima literă a cuvântului BRANDO nu se mai aprindea.

„STAȚIA BRANDO", își zise Bross în gând. Știa că mai avea de trecut prin alte patru stații, înainte de a putea coborî pe Platoul Deșertului. Va ajunge ca să asiste la ultimele secvențe. Sau, dacă totul mersese bine, filmarea se încheiase deja. Dacă totul mersese bine... dar nu exista nici un motiv să creadă că lucrurile nu merseseră bine. Nu cu un Actor de calibrul lui Citizen.

Bross își îndreptă spatele în fotoliu, și haina se dezlipi de pe perna de piele cu un mic zgomot ciudat. Patru persoane intraseră în rama metrotubului. Trei dintre ele erau, cu siguranță, Tehnicieni. Electricieni sau Soniști, sau, poate, făceau parte dintre acei cheflii din corporația Recuziterilor. Plezneau de sănătate și vorbeau tare. După zece secunde, Bross înțelese, după conversație, că erau într-adevăr Recuziteri, cum ghicise. Tehnicienii se instalară în celălalt capăt al ramei și se amestecară cât se poate de natural cu un grup de studente tinere, care ocupa acea parte a vagonului.

Al patrulea personaj urcat de la Stația Brando era cu totul altceva. La prima privire, Bross îl consideră excesiv de antipatic. Își zise că avea toate șansele să-l vadă pe acel nepoftit instalându-se în fața lui, pe bancheta goală. Ca să prevină această eventualitate, întinse ostentativ picioarele în față, își sprijini ceafa în scobitura rezemătorii de cap și închise pleoapele, prefăcându-se că moțăie.

Tipul îi aruncă o privire distrată şi intră în toaleta de pe culoar.

Bross oftă uşurat. De obicei, îi repera pe Nimicani de la o sută de paşi, dar acela era identificabil de la două mii. Un tânăr slab, tras la faţă, plin de coşuri, cu părul lung şi murdar, cu ochii roşii de nesomn şi consumul sistematic al unor droguri excitante. Un tânăr Nimican, abia ieşit din Centură şi care probabil că rătăcea din Platou în Platou, de câteva unităţi. Nu avea vârstă, evident. Doar vârsta corpului său fizic. Încă nu se născuse.

Bross avea oroare de Nimicani, poate tocmai fiindcă nu aveau vârstă! Nu scăpa nici o ocazie, în scenariile sale, să consume o cantitate mare... şi, în mod paradoxal, era una dintre componentele succesului său tot mai mare. Nimicanii, pe care nu-i putea suferi şi din care consuma în mod spectaculos îl hrăneau pur şi simplu. Zâmbi din nou. Se zări zâmbind în geamul negru, cu pleoapele pe jumătate închise.

— Cum o mai duci, tinere?

Aiurea! Tânărul era în vârstă de şase sute patruzeci şi trei de filme! Aceasta era vârsta sa reală, care reuşise să se impună vârstei sale fizice, şase sute patruzeci şi trei de filme.

„Bine, îşi zise Bross, dar asta nu înseamnă nici că sunt bătrân. E normal. Sunt unii care nu ajung niciodată până aici, şi e vorba de cei mai mulţi. Înlăturaţi de timpuriu sau pur şi simplu încuşcaţi – sau ajungeau să facă mici filme de anunţuri publicitare. Curând, Bross, vei putea să te lipseşti de EIDP, vei avea mintea liniştită, liber să-ţi faci propriul

cinema mental, fără control sau sugestii de nici un fel, nici bariere şi nici program. În totală libertate, Bross."

Rama se opri la Staţia Goldwyn. Peronul era pustiu şi panoul indicator nu clipea. Plăcile de plastic lustruit, care formau bolta – şi pereţii – tunelului dădeau impresia că erau făcute din gheaţă. Erau câteva afişe cinetice, aşezate savant pe peretele de pseudogheaţă, dar, în realitate, toate staţiile formau un spaţiu publicitar pentru ultimul film al lui Sakko – un thriller, a cărui acţiune se derula într-un spaginat (spaţiu imaginat) acoperit de zăpadă şi de gheaţă.

Uşile automate ale metrotubului se închiseră. Rama îşi reluă alunecarea şi se cufundă în întuneric. Bross îşi regăsi oglindirea în geam, precum şi partea reflectată de vagon. Îşi zise, în treacăt, că i-ar fi plăcut să lucreze o dată cu Sakko.

Era un Realizator care beneficia de o cotă frumoasă pe lângă Criticii Psiho-Sondori, aflaţi în legătură directă cu dorinţa Publicului. Bross încercă să-şi amintească titlul filmului, căruia tocmai îi văzuse anunţul publicitar, dar nu reuşi. Era, totuşi, o chestiune despre care se vorbea pe toate Platourile. Publicitatea putea să fie zgomotoasă, dar asta nu înseamnă că era bine făcută: aşa se explica acel gol de memorie incredibil. Bross îşi zise că va semnala acest lucru unui memorizator de sugestii critice. Va semna, deşi cele mai multe sugestii erau anonime. Va semna: Bross Chaplin. Era un nume care conta, şi poate că asta va oferi ocazia să fie remarcat de Sakko.

Câteva momente, se lăsă în voia imaginaţiei, construind o situaţie în care îl întâlnea pe Sakko. Încercă să-şi reamintească numele Scenaristului acelui thriller cu multă

zăpadă, dar nu reuşi nici de data asta. O nouă piatră, grea de tot, în grădina Consilierilor Publicişti. Bross dădu din cap. Ideea asta cu zăpada nu era deloc rea. Era nevoie de o frumoasă doză de imaginaţie novatoare ca să ajungi la ea. Zăpada... Într-un astfel de câmp de acţiune, cel mai slab dintre Decoratori s-ar fi putut dovedi de-a dreptul genial. Cine avusese primul această idee? Bross îşi amintea de un film vechi de la Arhivele de Istorie... un scenariu care povestea aventurile unui nou-născut într-un spaginat de gheaţă... Dar mai fuseseră şi alţii, în serialele Documentare. Se lăsă din nou purtat de imaginaţie, văzându-se din nou în compania lui Sakko. Prezenta Realizatorului şi Serviciilor de Producţii un scenariu genial, a cărui originalitate nu era deloc mai prejos decât chestia asta cu zăpada. Evident, toţi erau entuziasmaţi şi spuneau că numele de Chaplin – Bross Chaplin – va trece cu siguranţă în posteritate, cu o intrigă atât de originală.

Zâmbi şi îşi zise că o va impune pe Marylin în postul de la Scenarii, după ce va trăi această aventură senzaţională...

— Sunteţi Bross Chaplin, nu-i aşa? zise o voce dogită.

Bross tresări. Rama metrotubului se deplasa cu viteză în teaca ei de întuneric. La capătul vagonului, tehnicienii făceau mare zarvă în compania tinerelor studente. Încremeni fulgerat de angoasă; se temu o clipă că lăsase să treacă staţia la care trebuia să coboare. Vrând parcă să-l liniştească, cel puţin în această privinţă, rama frână şi se opri la peronul de plastic roşu al Staţiei Douglas. Perfect. Cobora la prima.

— Sunteţi Bross Chaplin, nu? repetă tipul.

Stătea pe bancheta din faţa lui Bross, exact alături de picioarele încrucişate ale acestuia, şi se sprijinea cu amândouă mâinile de marginile fotoliului, aplecat în faţă. Între el şi Bross era mai puţin de un metru; de la această distanţă, corpul lui slab era cu adevărat impresionant.

— Da, răspunse Bross printre dinţi.

Nimicanul ăla prăpădit ieşise de la toaletă fără ca el să-şi dea seama şi se instalase în faţa lui. Exact de ce se temea Bross. Atrăgea Nimicanii – ca şi cerşetorii de tot felul – şi, uneori, avea impresia că era un fel de clei viu, de care se lipea o pradă lamentabilă. Întrebarea directă a Nimicanului îl surprinsese. Nu putea să facă pe mortul sau să se prefacă adormit, era prea târziu. Bineînţeles, putea să-l ignore pe intrus: nimic nu-l obliga să intre în jocul lui. Dar Bross ştia cât era de riscant să ţină piept unui Nimican hotărât, cu orice preţ, să reuşească în viaţă. Încercă să minimalizeze importanţa neplăcerii, zicându-şi că în curând va coborî, refuzând să se gândească că Nimicanul ar fi putut foarte bine să coboare şi să se ţină scai de el.

Îşi zise că nu va mai urca prea curând în metrotub, rezervându-şi un tub şi un vehicul particular, aşa cum îi permitea rangul.

— Vă plictisesc, nu-i aşa? întrebă Nimicanul.

Avea dreptate, şi ştia foarte bine asta! Asta nu-l împiedica însă să continue... Da, era clar, tipului îi era foame rău de tot!

— Ai părăsit de mult timp Centura? întrebă Bross, pe un ton pe care îl dorea neutru, fără să răspundă la întrebarea pusă de individ.

O luminiță luci în privirea înfrigurată a Nimicanului. Capul lui făcu o mișcare care îi agită șuvițele jegoase de păr, dar Bross nu reuși să o traducă în vreun fel: nu era un semn de negare, dar nici de încuviințare. Umerii tipului începeau cămașa murdară într-un mod aproape caricatural. Asta era: o caricatură, Nimicanul prin excelență! Prin veșmântul întredeschis, pieptul lui osos era plin de jeg. Unghiile, prea lungi, se agățau de imitația de piele a banchetei. Bross îl categorisi în rândul „violenților-periculoși" și se strădui să aibă o expresie amabilă a feței, adică nu categoric ostilă.

Întrebă:

— E greu?

Răspunsul era acolo, înscris în fizicul personajului, atât de evident, încât omul nu consideră util să răspundă la această întrebare.

— Mă cheamă Spartacus, zise el. Vă cunosc, domnule Chaplin, am văzut de multe ori toate casetele video cu filmele dumneavoastră, în Centură. Nu mă așteptam vă să întâlnesc aici, în metrotubul care nu e de rangul dumneavoastră.

— Mi se întâmplă să uit de acest rang, răspunse Bross.

Tipul – Spartacus! – avea o voce dogită, dar blândă și calmă, dincolo de filtrul deformant al unui laringe martirizat de droguri. O voce care, într-un fel, contrasta cu masca înfrigurată și ochii duri ai personajului. Bross se simțea dispus să-l considere mai puțin plictisitor decât își închipuise, probabil din cauza complimentelor pe care i le adresase individul. Își zise că vorbele Nimicanului erau sincere. Totuși, era greu să descoperi o fărâmă de sinceri-

tate în cuvintele unui Nimican; Bross era convins şi de lucrul acesta...

— N-am să vă cer tichete, zise Spartacus. Şi nici n-aş vrea să vă deranjez prea tare... Vă cer doar...

— Ştiu, zise Bross, zâmbind de data asta cu adevărat – o rapidă iluminare interioară a întregii feţe, a cărei urmă stărui o clipă în adâncul ochilor.

— Bineînţeles, domnule Chaplin, ştiţi...

Bross îşi retrase picioarele şi scutură puţin pantalonii, ca să netezească nişte cute inexistente.

— Ai mutră, Spartacus, zise el. Serios. Poţi oricând să te duci la Watkins din partea mea.

— Watkins? întrebă Nimicanul.

Duse mâna la piept, şi Bross ştiu că pornea casetofonul miniaturizat, care se afla în buzunarul veşmântului. (Prima Poruncă a Nimicanului: „Vei menţine mereu în bună stare de funcţionare casetofonul de recomandări...)

— Paolo Watkins, din partea lui Bross Chaplin, zise Bross. Sectorul Bulelorr Reşedinţă 323 sau Inter-Platou de antrenament 456 nord-est. Presupun că ai fi interesat de Cascadorie, nu-i aşa?

— Sigur că da, bineînţeles! exclamă Spartacus.

— Atunci, nu pierde timpul, zise Bross, ridicându-se. Ştiu că Paolo caută un anumit număr de Nimicani pentru o chestie importantă, am impresia că o serie „western".

Spartacus încuviinţă cu o mişcare a capului şi vru să se ridice. Bross făcu un efort ca să-şi învingă repulsia şi apăsă, cu vârful degetelor, umărul osos al tipului, ca să-l oblige să rămână aşezat. Trecu prin faţa lui şi merse spre uşi.

— Mulțumesc! strigă Nimicanul. Doamne, ce noroc!

— O să-ți dai toată osteneala, zise Bross.

Imediat ce rama se opri și ușile se deschiseră, Bross sări pe peron. Se îndreptă cu pași mari spre ieșire, fără să întoarcă deloc capul... dar simțea privirea Nimicanului țintuită în ceafa lui. Mânia care îl părăsise, se revărsă brusc din adâncul conștiinței și îl copleși. Recunoscu imediat manifestarea fricii retrospective... „Nu m-am descurcat rău", își zise Bross.

La drept vorbind, nu se descurca niciodată *rău*. Dăduse adresa lui Watkins și Nimicanul îl lăsase în pace. Watkins avea totdeauna nevoie de Nimicani. Se ocupa de sectorul Distribuției care, de la un timp, folosea o cantitate enormă de material uman. În schimb, Watkins îi indica frecvent elemente din trupa lui de învățăcei, atunci când considera că merita... În mod obișnuit alegea fete cu sânii mari și șolduri înguste, care visau un singur lucru: să treacă la Figurație, apoi la Actorie pură. Watkins cunoștea gusturile lui Bross Chaplin...

* * *

Bross ieși și grăbi pasul. Apucă pe unul dintre culoare. Unul dintre numeroasele sale panouri indica: *Bulă-Deșert-Studiouri 5.6.7.8.9.10.* Străbătu acel tunel pustiu un anumit timp. În urechi îi răsuna ecoul propriilor pași. Curând, acest ecou fu înghițit de zgomotul de fond care venea drept din fața lui. Bross ajunse pe vasta esplanadă-intersecție, unde se aflau nu numai terminațiile metrotubului, ci și numeroase culoare provenind de la o mulțime de sectoare profesionale, toate în legătură directă cu Platoul de filmare.

Locul acela vibra. În aerul climatizat se intersectau sute de conversații, de apeluri, de strigăte și muzică ce se revărsa din amplificatoare. Terase, restaurante, hoteluri, magazine de haine uzate... o încâlceală de prăvălii și birturi înconjurau locul acela. Pe solul de plastic cu dale tropăiau sute de pași și se îmbulzeau sute de mii de oameni: Actori, Figuranți, Tehnicieni... În aer pluteau mirosuri de mâncare. Vehicule pline de pasageri sau de material tehnic traversau acea maree zgomotoasă, claxonând de zor.

Angoasa lui Bross dispăruse ca prin minune, măturată de vacarmul ambiant. Traversă esplanada aglomerată, trecu pe lângă câțiva Decoratori cunoscuți și schimbă cu ei două-trei vorbe amabile și fără nici o importanță. Se opri în fața unui tablou electronic de Box-Office, vârî un tichet în maxilarul lacom al aparatului și fu fericit să constate că avea o cotă care se menținea fără probleme la cel mai bun nivel. S-ar fi putut lipsi de această consultare – cota lui nu mai risca să scadă –, dar devenise o obișnuință de care nu reușea să se dezbare. Și apoi, într-un fel, era un mod de a se liniști... Totdeauna simțea nevoia să se liniștească.

Porni spre studio, amestecându-se printre echipe de Tehnicieni, cu care vorbi despre un proiect de film depus de Aliott. Aliott era un Realizator tânăr, în vârstă de numai patru filme, cu o cotă care creștea vertiginos. (Bross ajunsese să se întrebe dacă nu ar fi fost preferabil pentru el să lucreze mai bine cu Aliott decât cu Sakko cel Mare... de văzut și de studiat...)

Apoi se pomeni în Culise și le traversă. Lumina verde lucea deasupra ușii care se decupa în structura grinzilor. Bross deschise ușa și intră pe Platou prin fundalul-orizont.

3

Poate că era cel mai vast Platou din toate Bulele care formau Nucleul Lumii. În orice caz, Bross Chaplin ar fi putut să pună prinsoare că aşa era. Acel Platou al Deşertului era cel mai mare şi cel mai impresionant dintre toate pe care le cunoştea... dar trebuie spus că Bross era departe de a cunoaşte totul. De exemplu, i-ar fi fost greu să enumere cu exactitate toate Bulele care formau Nucleul. De fapt, nu avusese niciodată această curiozitate. La ce bun?

Nucleul era o sferă goală pe dinăuntru, cu un diametru de câteva zeci de mii de kilometri, care conţinea un număr incalculabil de Bule, asamblate între ele prin infrastructura mijloacelor de comunicare tubulare şi iţele circuitelor energetice, destinate să permită viaţa, precum şi simulările necesare câtorva forme de viaţă. Ea permitea scurgerea subiectivă a timpului în cicluri precise, copiate după datele vechilor filme din Arhive, şi asta în fiecare dintre acele spaginate. Trei sferturi din Bule erau Platouri, evident. Apoi erau Bulele-Reşedinţe, Bilele-Sectoare Sociale, Bulele-Oraşe şi Bulele-Paradisuri... dar şi Bulele-ruine, căci Bross cunoştea personal cel puţin patru, care serveau doar la îngrămădirea decorurilor vechi şi automatelor care putrezeau.

De jur împrejurul Nucleului imens, se afla Centura, ca o aureolă metalică cu o secțiune dreptunghiulară, lungă de câțiva zeci de kilometri. În Centură trăia o populație heteroclită de consumatori de filme-video, o junglă unde nimeni – și mai ales echipele polițienești – nu reușise vreodată să impună ordinea... O rețea tubulară de comunicați, sever controlată, lega Centura de Nucleu.

Așa cunoșteau Lumea Bross Chaplin și toți ceilalți. Nucleul de Bule și Centura. În afara lor: nimic. Un fel de insulă de metal, care plutea undeva.

Unii spuneau că Publicul locuia în una dintre nenumăratele Bule, ferit și protejat cu mare grijă. Alții erau susținătorii teoriei „externe" (în opoziție cu teoria „internă") a Publicului ascuns în Nucleu. „Extremiștii" spuneau că Publicul se afla „în altă parte", fără să precizeze totuși unde, nici să aducă în sprijinul celor afirmate vreo cât de mică explicație coerentă, ca să situeze, chiar și foarte vag, această „altă parte". Teoria lor semăna în privința asta cu scenariile foarte vechi, unde era pomenit acel Actor Suprem – despre care se vorbea des, dar nu era văzut niciodată – când îndurător, când răzbunător și asupritor, căruia i se spunea atunci Dumnezeu.

Acest concept abstract, esențialmente literar, făcea, în orice caz, o carieră impresionantă. Chiar și acum, era frecvent prezent în cele mai nebunești scenarii, toți folosindu-l din plin, în afara Platoului, ca să-și exprime mânia, de exemplu, sub formă de înjurătură.

Ceea ce și făcu în gândul lui Bross, când puse piciorul pe Platoul Deșertului. Dar nu era o manifestare de furie, ci era vorba, mai curând, de admirație, ca de fiecare dată când se afla pe acel Platou.

Platoul era unul dintre cele mai mari. (Bula rivaliza fără probleme cu marile Bule-Oceane, dintre care unele atingeau cu uşurinţă un diametru de o sută de kilometri. Numai valurile albastre, presărate cu insule-paradis, erau dotate cu o maşinărie internă de o eficacitate teribilă, în stare să stârnească cea mai formidabilă dintre furtuni în mai puţin de trei minute – cu toate ingredientele: nori, ceaţă sau ploaie, vânt puternic...) Platoul Deşertului avea un diametru de vreo şaizeci de kilometri. Dune de nisip fin, cât vedeai cu ochii, plante cu spini şi, uneori, câteva pâlcuri de pini. Pe circumferinţa emisferei se ridicau munţi goi pe dinăuntru, unii din stânci abrupte – alţii mai nisipoşi şi uşor văluriţi, acoperiţi de vegetaţie.

Uşa de acces – prin care intrase Bross – se deschidea la baza cerului, în spatele unei infrastructuri incredibile a unuia dintre munţi. Traversă toată acea încâlceală, salută ici şi colo Tehnicienii numeroşi care se deplasau prin decor, apoi ajunse în afara munţilor, la marginea deşertului. Tehnicienii-Decoratori tocmai curăţau nisipul de pe o colină mică, în timp ce alţii smulgeau copacii falşi din acel loc.

Bolta emisferică a cerului era imensă – punctul cel mai înalt era situat la trei kilometri deasupra suprafeţei Platoului. Drept în faţă, proiectorul-soare îşi începuse ascensiunea, alunecând pe liniile invizibile din spatele carcasei semiopace a cerului. Proiecsolul se afla acolo pentru nevoile de simulare, într-un concept de spaginat precis; era doar un element de decor definit în mod arbitrar o dată pentru totdeauna; întreaga cocă a cerului fiind sursă de lumină, proiecsolul nu făcea decât să-şi plimbe o strălucire mai puternică, orbitoare, de la un capăt la celălalt al emi-

sferei strivite, desenând umbre la baza lucrurilor de pe Platou. „Oricum, își zise Bross, spectacolul răsăritului este totdeauna admirabil... (Nu scăpa niciodată ocazia să includă unu-două răsărituri de proiecsol în scenariile sale. De altfel, apusurile erau la fel de frumoase. Știa că publicului îl plăceau la nebunie.)

Munții, luminați de „soarele" aflat la răsărit, păreau imenși și inaccesibili. Înălțimea lor nu depășea, totuși, maximum două-trei sute de metri, dar combinațiile perspectivei și iluminatului aveau un efect admirabil.

La șase-șapte sute de metri, în mijlocul dunelor, se ridica silueta ciopârțită a fortului Wateralamo. O mulțime colorată – un nor de purici nervoși – se agita în jurul decorului.

Un Decorator trecu la câțiva pași de Bross, trăgând după el un copac enorm, care nu cântărea mai mult de trei-patru kilograme. Ramurile lui din plastic măturau solul și stârneau nori mari de praf.

— S-ar zice că s-a crăpat de ziuă? spuse Bross, făcând un semn cu mâna, ca să atragă atenția omului.

Decoratorul se opri și duse un deget la șapca de hârtie.

— Mă numesc Collins, domnule Chaplin. Îmi pare bine că vă văd.

— Mi-e teamă, zise Bross, că biotimpul meu din ultimele zile nu mai e același cu biotimpul Platoului... o mică decalare.

Decoratorul aruncă o privire spre punctul de filmare, fortul. Apoi întoarse iar capul spre Bross.

— Am terminat mai repede decât fusese prevăzut, răspunse el. Îmi închipui că au dat zor mai mare decât de obicei.

— Înțeleg, bombăni Bross. O imprudență, fie vorba între noi.

Collins încuviință cu o mișcare a capului, puțin cam nepăsătoare, aşteptă să audă ce avea de spus Bross, după acel „fie vorba între noi". Praful stârnit de copacul fals se împrăştia.

— Citizen e obosit? întrebă Bross.

Decoratorul ridică, o secundă, din sprâncene, care depăşiră marginea de sus a ochelarilor negri, şi răspunse:

— Citizen este primul, domnule Chaplin. Nu vă faceți griji. E în stare să suporte zeci de secvențe una după alta, în rol, fără să iasă din el. Credeți-mă.

„Bineînțeles, îşi zise Bross. Până când va ceda şi o să se trezească într-o dimineață fără cotație..."

Dădu uşor din cap, vrând parcă să-şi ascundă temerile proprii. Apoi schimbă subiectul.

— Pregătiți un alt decor?

— În parte, da. Trebuie să ne mişcăm repede; există câteva suprapuneri de agendă undeva şi ciorovăieli între Producții. Oarecum din acest motiv echipa lui Jo Mankiew – echipa dumneavoastră – a trebuit să dea bătaie!

— Cine urmează?

— Producțiile Warning, răspunse Decoratorul. Filmează *Trimisul de pe Malagor*, cu Steve Manson în Rolul Principal.

Bross fluieră admirativ, printre dinți.

— Deşertul dumneavoastră terestru va fi transformat în planeta Malagor, continuă Collins. E un buget enorm, dar, ca de obicei, noi ceilalți beneficiem doar de un minimum de timp. Machetele abia s-au terminat...

— Mult curaj! zise Bross.

— Avem nevoie... Mergeți la filmare, acolo?

Bross dădu din cap.

— Luați un cărucior, îi propuse Collins. În momentul ăsta sunt destule care nu folosesc la nimic.

Bross îi mulțumi și se îndreptă spre unul dintre micile vehicule staționate între dune. Îl alese pe primul, urcă și porni motorul electric. Străbătu cei vreo șapte sute de metri de nisip foarte repede și se opri la marginea zonei de filmare.

Câteva sute de persoane se agitau ici și colo, ocupate cu sarcini misterioase, la exteriorul și la interiorul decorului. Un mare număr de trape din nisip erau deschise, comunicând cu cisternele subterane, cabinele și partea tehnică. Câteva mașini-rulotă așteptau cuminți printre mărăcinii de carton presat, la vreo zece pași de decorul central.

Bross se pierdu în acea mulțime zgomotoasă. Îl căuta pe Citizen.

Primul lucru pe care îl făcu, fu vizita la Operatori, care terminau cu strânsul camerelor de luat vederi răspândite în decor. Aparent, în sectorul acesta totul mergea bine – după părerea unanimă a Tehnicienilor specializați. Camerele de luat vederi – vreo douăsprezece în total – înregistraseră o mulțime de scene, din diferite unghiuri – de la planurile generale și până la prim-planuri, precum și o serie de travelling-uri și de zoom-uri telecomandate de la distanță. Această cantitate mare de peliculă, însemnând cinci secvențe neîntrerupte, avea să fie, ca tot restul filmului, selectată și asamblată pe serii de echipele de la Montaj.

Satisfăcut, Bross intră în decorul fortului. Grupuri de Figuranți și de Nimicani, supraviețuitori, dar, în general, destul de zdruncinați, discutau între ei, bând bere la cutie

şi mestecând sandvişuri cu legume. Ridicară capul şi încercară să zâmbească la trecerea lui Bross. Acesta află că ultima secvenţă făcuse vreo doisprezece morţi printre Nimicani şi câţiva grav-răniţi. Îi părăsi pe supravieţuitori, după ce le adresă câteva cuvinte de încurajare. După o evaluare personală, întreg filmul costase vreo sută de morţi şi tot atâţia răniţi în rândul Figuranţilor. Ţinând cont de amploarea spectacolului, cifra pierderilor era relativ scăzută...

Pe vremuri, s-ar fi înfiorat de groază şi de dezgust – da, s-ar fi înfiorat de groază şi de dezgust şi timpul său de somn ar fi fost serios perturbat. Se credea atunci unicul răspunzător pentru aceste pierderi de vieţi omeneşti, pentru motivul că el era autorul scenariilor ce prevedeau aceşti morţi. Nu el decidea? Nu scrisese el, de exemplu, pentru acest ultim film terminat, într-un anumit loc al sinopsisului: *Austricanii încearcă un atac nocturn împotriva depozitului de muniţii al fortului, dar eşuează şi grupul de comando este nimicit...* O frază banală, câteva cuvinte puse cap la cap... care se transformaseră în realitate, acea realitate ce avea să fie curând oferită sub aparenţa visului... Avusese nevoie de un anumit timp ca să se convingă că nu era deloc vinovat, că era un simplu intermediar, care se conforma dorinţelor Producătorilor şi sondajelor-test, deci Publicului Suveran. Nimic mai mult. Nu hotăra mai nimic, ci doar se *supunea*.

Nimeri, din întâmplare, în faţa unei grămezi hidoase formată din câteva dintre acele victime ale scenariului, care tocmai erau încărcate în bena unei maşini de curăţenie. Cadavrele erau cumplit de arse, negre, chircite, unele reduse la jumătate sau la o treime din mărimea lor, altele

înspăimântător amputate. Fețe dominate de grimase, măști negre, piele jupuită de pe oase deformate... orbite goale, calcinate... guri deschise pentru ultimul țipăt, ultimul horcăit...

Bross băgă de seamă că era lac de sudoare și că sudoarea era rece ca gheața. Un antrenor de Cascadori, care supraveghea curățarea rămășițelor, identificabil după costumul larg de pânză subțire, cât și după nenumăratele cicatrice care îi deformau fața, îl salută cu o mișcare a mâinii. Se aproprie de Bross cu un pas calm; un zâmbet plin de blândețe îi întindea gura de la o ureche la alta, ca o cicatrice mobilă.

— Totul e bine, domnule Bross?

— Totul e bine, răspunse Bross, dând mâna cu Cascadorul.

Bross se bucura, în mediile Cascadorilor, de o mare reputație, pentru că toate scenariile sale le garantau o parte de lucru considerabilă. Bross Chaplin, providența Cascadorului!...

— Totul a mers bine? întrebă Bross cu o voce moale.

Nu reușea să-și ia privirea de la cadavrele aruncate în benă. Cu toată căldura care domnea pe Platou, Bross simțea că îi este din ce în ce mai frig. Știa foarte bine că stinghereala lui era ridicolă. O slăbiciune inexplicabilă, de neiertat, total inoportună. Dar nu reușea să se controleze, după cum nu putea să-și ia ochii de la acel spectacol macabru. Simți cum se apropie clipa în care se va prăbuși, cu picioarele secerate. Mâncărimi insuportabile îi chinuiau pielea capului. Făcu un mare efort ca să asculte ce-i spunea Cascadorul, avu impresia că omul debita niște fraze care indicau satisfacția în legătură cu secvența 239.

— Secvenţa 239? şopti Bross.

Doi măturători aruncară ultimul cadavru în bena de curăţenie şi maxilarele de oţel se închiseră cu un pocnet sec. Bross se gândi la un animal automat ghiftuit. Avea fruntea plină de sudoare: picături mari îi curgeau în ochi, tulburându-i vederea. Maşina de curăţenie se depărtă, cu măturătorii cocoţaţi pe trapele laterale. Pe nisipul fin rămăseseră puţină cenuşă şi câteva figuri amestecate, trasate în praf. Trecu un grup de Nimicani în zdrenţe, abia târându-şi picioarele – unul dintre ei vorbea tare, şi probabil că spunea ceva hazliu, căci prietenii lui izbucniră în râs...

— Secvenţa 239, repetă Bross Chaplin.

— N-ai asistat la filmare?

Scutură din cap şi îşi şterse sudoarea care îi împăienjenea vederea. Decorul din jur îşi recăpătă o oarecare claritate, ţinând cont de praful care plutea. Simultan, stinghereala ce pusese stăpânire pe Bross părea că dispare. Un tremur nervos îi scutură piciorul stâng.

— Natural, zicea Cascadorul, nu poţi să-ţi aminteşti. Secvenţa 239 era atacul depozitului de muniţii. Aveam un tip grozav, un anume Wilkes, al naibii de convingător în rolul lui! Sper că s-au tras imagini frumoase cu moartea lui. Pentru că, îţi spun eu, a fost tare de tot! Am urmărit totul de la A la Z, pe ecranul de control... O să fii mulţumit, Bross, îţi garantez!

— Foarte bine, spuse Bross. Eşti un element bun...

Îşi dădu seama că uitase numele Cascadorului, iar omul era destul de cunoscut...

— E perfect.

Cascadorul îl bătu amabil pe umăr şi îl lăsă să plece, strigând după el:

— Dă-ne şi alte scenarii ca ăsta, Bross, şi vom lucra totdeauna cu plăcere împreună!

„Chiar aşa", îşi zise Bross – sau poate că pronunţă cuvintele cu voce tare. Închise ochii o secundă: văzu imediat o faţă înnegrită, deformată, hidoasă!

O luă din loc, păşind ca un automat, neştiind prea bine unde voia să se ducă: important era să părăsească locul acela şi compania lui Glascow. Ăsta era numele Cascadorului, Jeremia Glascow, pe care toţi îl porecliseră Gură Strâmbă. Avu nevoie de câteva secunde ca să o recunoască pe Marylin, aşezată la câţiva metri de peronul de lemn al unor clădiri înălţate în curtea fortului. Grăbi pasul, înţelegând că ea era cu siguranţă persoana pe care dorea să o întâlnească din clipa în care pusese piciorul pe Platou: pentru secretara de Platou, pentru Marylin, părăsise bungaloul de la Bul Hils, pentru ea venise pe Platou... Bineînţeles, era vorba şi de Citizen. Dar Citizen putea să mai aştepte. Mai întâi trebuia să o vadă pe Marylin.

— Ei? zise Bross.

Se simţea din nou în formă. Doar câteva bătăi accelerate ale inimii, dar nimic asemănător cu starea de mai înainte. Treptat, era cuprins de un alt fel de stinghereală, care îşi avea sursa în adâncul ochilor brun-verzui ai lui Marylin. Aşa se întâmpla mereu, de fiecare dată când era în prezenţa fetei, de la începutul filmării.

— Ei, ce? replică Marylin, aproape cu duritate.

„Filmul s-a terminat, îşi zise Bross. Gata cu el... şi nimic nu s-a schimbat!"

De la primul clănţănit de clachetă, cei doi nu făcuseră decât să se „ciocnească". Chiar şi înainte, de la prima întâlnire, în cursul acelei reuniuni de Producţie, care îi pusese

în contact pe membrii echipei. În calitate de Scenarist, şi Scenarist celebru, Bross Chaplin se bucura de o oarecare consideraţie în rândul membrilor echipei. Ştia asta. După cum era la fel de conştient că respectiva consideraţie nu datora nimic farmecului său personal, ci îşi avea rădăcinile în interesul brut al „admiratorilor" săi. Actorii visau să interpreteze unul dintre personajele sale glorioase; Realizatorii aveau ambiţia să filmeze una dintre poveştile inventate de el; Decoratorii îşi dădeau toată osteneala la construirea universurilor sale... Secretarele de Platou aveau toate şansele să avanseze şi să ajungă Asistente de Realizator, după ce munciseră o singură dată la unul dintre montajele sale... Secretarele de Platou...

Nu şi Marylin.

Ba chiar dădea impresia că nu-i păsa nici cât negru sub unghie, în pofida faptului că această atitudine ar fi putut să o coste. Ar fi fost de ajuns o vorbă a lui Bross ca să se pomenească cu cota scăzută în secunda următoare, şi nu se putea să nu ştie asta. Dar o durea în cot.

Oare această atitudine de indiferenţă absolută provocase fascinaţia imediată a lui Bross? Posibil. Marylin îl uimea. O ştia inaccesibilă – era mai mult decât evident –, iar asta nu făcuse decât să-i atâţe interesul, evident... conform principiului arhicunoscut, clişeului ultrauzat, de care uza şi abuza personal în redactarea scenariilor sale. Şi poate că din cauza acelei fete bosumflate, care nu-l privea niciodată decât lăsând impresia că nu-i păsa de el, fusese prezent pe Platoul unde se filma „Zorro Nap contra Austricanilor" mult mai des decât îi venea rândul...

În plus, pentru ca tortura să fie şi mai insuportabilă, Marylin corespundea cu ceea ce estimă foarte curând a fi

perfecțiunea. Era tânără (era în vârstă doar de douăsprezece filme), zveltă, avea șoldurile înguste și coapsele lungi, un piept excesiv de generos și părul de un blond auriu pieptănat în două părți egale – prinse cu inele – care îi cădea peste umeri, cu o șuviță rebelă fluturându-i pe frunte peste privirea dură...

Nu avea de la *adevărata Marylin* decât părul blond și pieptul opulent. Nici urmă din acea candoare, din acea naivitate dezarmantă care constituia farmecul deosebit al Actriței de demult.

Bross se învârtise în jurul lui Marylin ca un fluture de noapte, din ce în ce mai stingherit, și din ce în ce mai *aspirat*, fără să înțeleagă totuși ce anume îl împingea la acest joc. De obicei, nu era altul ca el în privința prudenței când era vorba de a angaja relații cu o astfel de fată. Multe dintre ele erau înzestrate cu puteri extrasenzoriale telepatice, pe care le cultivaseră în mod exagerat, într-un scop profesional lesne de înțeles... dar nimeni și nimic nu le împiedica să se folosească de această... armă în afara Platoului și pentru simpla lor plăcere.

Bross nu reușise să afle dacă Marylin avea sau nu această capacitate. În orice caz, nu era scris în curriculum, nici în fișierele Box-Office-ului. Totuși, eficacitatea ei în muncă...

— Satisfăcut? întrebă ea.

Nu se mișcase, stătea mai departe pe peron, în fața lui Bross. Decoratorii și Recuziterii intrau și ieșeau, ocupați cu demontarea construcției. Bross își dădu seama că trecuseră probabil câteva minute fără să spună nimic, privind țintă fața fetei.

— Îmi pare... rău, zise el. Nu... nu știu...

— Poate că eu știu, zise ea.

Bross se așează alături de ea – se obligă să facă asta, deși îl costa mult. Simțea vibrația care străbătea corpul lui Marylin.

Totuși, fata nu făcu nici un gest – doar își încrucișă degetele. Rămase acolo unde se afla și privi drept în față: curtea fortului, decorurile care erau demontate, echipele de demolatori, care atacau zidurile cu dezintegratoare. Un fum negru se rotea în vârtejuri în câteva puncte ale șantierului, înghițite de gurile aspirante, cu care se terminau aspiratoarele lungi și retractile ivite din sol.

— Totdeauna este... impresionant, nu-i așa? zise Bross.

Așteptase, înainte de a rosti această frază, ca Marylin să se hotărască să spună ceea ce „poate știa". Dar fata păstra tăcerea. Pantalonii ei din pânză aspră erau murdari pe coapse și în genunchi. Stătea aplecată în față, cu coatele sprijinite pe mușchii coapselor. Sânii grei umflau pânza bluzei.

Bross continuă:

— Sfârșitul filmului. Sfârșitul turnării filmului... Azi mai mult ca oricând: după ultima secvență, decorul este imediat demontat...

— Cine vine după noi? întrebă distrată Marylin.

— Trimisul de... de nu știu unde, răspunse Bross. O echipă de la Warning. Ce face Citizen?

— Obosit. Dar e în regulă.

— Pe el am venit să-l văd, zise Bross.

Marylin zâmbi. „Sunt sigur, își zise Bross cu stupefacție, sunt sigur că e telepată și că nu a recunoscut niciodată asta!" Își încrucișă mâinile pe genunchi. Avea palmele

asudate. Cămaşa udă i se lipea de spate. Avea oroare de acest gen de senzaţie.

— Aţi dat o mână de ajutor măturătorilor? întrebă Marylin.

Aşa îi vorbise din prima zi, deşi era normal ca membrii aceleiaşi echipe să se tutuiască, fără a se ţine seama de vârstă sau de rang. Bross simţi că păleşte.

— Nu înţeleg.

— Încercaţi să nu înţelegeţi, zise ea, tot pe acelaşi ton ironic şi calm totodată, cu privirea în gol. V-am văzut adineauri. V-am văzut cum vă uitaţi la rămăşiţele umane. A fost un şoc, nu-i aşa?

El nu răspunse. Dar făcu un lucru, pur şi simplu, aiuritor – o propunere:

— Vreţi să faceţi parte din viitoarea echipă de filmare a scenariilor mele?

Ar fi vrut să strige: „Cară-te de aici, scorpie încrezută! Dar el îi propusese să facă parte din viitoarea echipă de filmare a scenariilor sale.

Ea îl privi drept în faţă. Expresia ironică dispăruse, pentru un timp.

— Nu, răspunse ea.

Bross încasă lovitura cu eleganţă. O mişcare uşoară din cap, o grimasă de părere de rău, numai atât, nimic altceva. În pieptul lui simţea deschizându-se un hău imens.

Se ridică şi zise, cu o voce care nici măcar nu tremura:

— Nu vă voi cere explicaţii. Credeam că v-a plăcut munca la acest film...

Ea nu răspunse. Faţa fetei era din nou aspră şi în adâncul ochilor licărea o luminiţă rece.

— Ştiţi unde este Citizen, nu? întrebă Bross. Conduceţi-mă la el, vă rog.

Ea se ridică fără o vorbă şi îşi scuturâ cu palma turul pantalonilor. Apoi porni în faţa lui Bross şi traversă curtea fortului cu mersul ei suplu, puţin cam târâit, uşor adusă de spate şi cu braţele bălăbănindu-se, vrând parcă să marcheze ritmul unei melodii interioare, pe care numai ea o auzea.

„O siluetă aiurea!" îşi zise Bross, împietrit de furie. Ar fi vrut să-i strige să dispară pentru totdeauna, să se evapore!

O urmă, totuşi. Şi apoi îşi dădu seama că nici el nu o tutuise niciodată.

Şi-ar fi tras un glonţ în cap. (Ceea ce, probabil, ar fi făcut-o să surâdă cu cinism pe acea prăjină cu sâni prea mari şi cu creier de piatră...) „Ba nu, amice Bross, nu-i un motiv să-ţi zbori creierii. Tu nu eşti Actor, nu trăieşti un rol."

Unde te doare, Bross?

4

Ei nu-i spuseseră niciodată direct că viaţa lui va fi un fel de galop continuu, ci doar îl lăsaseră să înţeleagă că va fi tot timpul ţinut sub un fel de presiune. „Ei" erau ceilalţi, toţi cei din jurul lui, care veneau în contact cu el, toţi cei care, dintr-un motiv oarecare, găseau mijlocul de a schimba două cuvinte cu el, toţi cei despre care îşi amintea. Chiar faptul că schimbau două cuvinte cu el – *doar două cuvinte* –, pline de banalitate sau un compliment scurt... două cuvinte şi nu mai mult –, însemna, deşi indirect, că *nu avea timp* să asculte trei.

Citizen Fulgerul.

Toţi ceilalţi, din străfundul amintirilor... Se iveau şi dispăreau. Treceau şi găseau mijlocul să-l împroaşte în treacăt cu câteva jerbe de sfaturi *utile*. Ţesuseră şi încă mai ţeseau în jurul lui plasa unei închisori mobile împinsă în faţă – spre ce? – cu o viteză demenţială. Evident, ei acţionau aşa cum trebuia să o facă, conform rolului lor. Erau Consilieri, Realizatori, Dialoghişti, Producători, Suprahipnotizatori medicali. Avusese de-a face cu Profesori de tot felul la Seminariile de Actorie prin care trecuse, acolo unde crescuse. Unul dintre ei se numea Brand Felli şi era tatăl lui Citizen.

— Să loveşti tot timpul în inimă, micuţule! Totdeauna în plin!

— Da, tati.

Ce însemna exact acest cuvânt? *Tati*... Un cap ras, o faţă cu obraji rotunzi, al cărei volum era accentuat de o barbă creaţă, un nas mic, rotunjit, frecvent roşu şi lucitor, şi ochii de un albastru metalic. În creştetul capului se afla o cicatrice impresionantă, violacee, pe care Brand Felli nu pierdea prilejul să o arate deseori cu degetul şi să povestească faptul că semnătura aceea fusese lăsată de o lovitură de iatagan, în toiul unei scene de luptă din cursul celui de al doilea film. Avea şaizeci şi patru la activ când a căzut ca să nu se mai ridice de pe un cal-automat, pornit într-un galop furios. Era prea bătrân pentru un Cascador. Citizen încă nu avea vârsta de Spectacol când Brand Felli – tati! – murise. Şi nu avea nici nume: era, pur şi simplu, fiul lui Felli. Într-un fel, era un noroc: ar fi putut foarte bine să fie fiul nimănui sau oricui, să fi venit pe lume în Centură sau într-o Creşă de Figuranţi sau într-o Bulă Socială de tehnicieni sau oriunde în altă parte şi, din această cauză, să ajungă să moară chiar mai înainte de a fi trăit, într-un film unde ar fi făcut o amărâtă de figuraţie. Ar fi putut să nu devină Citizen.

Brand Felli era cunoscut. Fiul său nu putea fi abandonat hazardului vieţii din Nucleu.

Mama sa era şi ea Cascador. Brand Felli o iubea mult, după câte se spunea. Aproape că-şi pierduse mintea când ea murise, la vârsta de treisprezece filme doar, în incendiul accidental al unui întreg decor. Se spunea că nu mai fusese alta ca ea în lupta cu sabia sau la săritura din înălţimea catargului unei nave.

În plin, micuțule, și lovește în inimă.

Citizen avea un păr negru și buclat, bogat, rebel. Nasul tatălui său, de aceeași formă, și aceiași obraji rotunzi. Nu-și lăsase niciodată barbă, iar când rolul i-o impunea, folosea una falsă...

În plin, *tati*, în plin. Sunt în vârstă de patru sute de filme. S-ar putea și mai bine? Nu te ambala, micuțule, se poate și mai bine, sigur că da. Da, tati...

* * *

Revenire anevoioasă.

Timpul care curge, curge, curge repede. Totul merge bine, amice, e doar timpul care curge și care mătură toate reperele, de foarte multă vreme. Imposibil de știut de cât *timp*, pentru că *timpul* luase cu el totul...

Da, revenire anevoioasă... Penibilă.

Cinci secvențe la rând. Dar s-a terminat, micuțule. OK. Clachetă de final. OK.

Se sfârșise, da, știa bine asta. Copleșit de o oboseală enormă, simțea cuibărită în el o senzație plăcută, caldă. Nu voia să deschidă ochii imediat, ci să profite la maximum de acea mică căldură care creștea.

În jurul lui, universul se structura puțin câte puțin, țesut treptat printre zgomote. Mai întâi zumzete, amestecate și confuze. Un fel de ceață. Din acel amalgam se detașară sunete armonice mai precise, unul după altul, ca să se metamorfozeze și să devină, în sfârșit, identificabile. Voci.

. Zorro Nap murise încă o dată: Citizen renăștea din cenușa lui.

„Totul mersese bine?"

Nu te mai gândi la asta, Citizen. Acum, cel mai mult, contează să te odihnești. Inactivitatea programată. *După program*. Bineînțeles. Mereu programul. Trebuia filmată o nouă secvență, limitată în timp. Rolul: Citizen. Acțiunea: odihnă. Motor – filmăm! Citizen se odihnește, prima dublă!

* * *

— S-ar zice că nu s-a dezmeticit, nu?

Vocea lui Jo. Vocea răguşită a lui Jo Mankiew. „Ai venit să vezi cum am suportat doza, Jo? Îți faci griji pentru Citizen?... Tremuri, Jo, la gândul că n-ai mai putea conta pe bătrânul Citizen în următorul interval prevăzut, pentru primul tur de manivelă al filmului Zorro Nap împotriva rebelilor lui Garibaldman? Nu-ți face probleme, Jo. Zorro Nap va fi prezent. Ca totdeauna."

Redevenise treptat conştient de limitele corpului său. Era un corp foarte greu deocamdată, dificil de comandat. Lucrul cel mai neplăcut îl constituia acea senzație de pişcături de sub piele, care însoțea fiecare revenire – sau poate fiecare coborâre – la suprafață.

Cineva intră sau ieşi. Oricum, se auzi trântitul uşii. „Câți sunt aici?, se întrebă Citizen, cu pleoapele închise. Atâta timp cât va avea ochii închişi, ceilalți îi vor da pace şi nu i se vor adresa direct, se vor mulțumi să vină şi să plece, să zumzăie în jurul corpului său întins pe cuşeta din cabina aflată la subsol. „Timp *câştigat*, Citizen. Timp câştigat..."

Totuşi, fiecare revenire devenea mai penibilă decât cea dinainte. Abuz de ANIHIL? Sau doar oboseala provocată de o prea mare grabă, la o filmare făcută în cel puţin jumătate din timpul minimum necesar? Sau îmbătrânirea, Citizen... vârsta. Patru sute de filme înseamnă glorie, dar şi bătrâneţe. Nu?

Răsună vocea posacă a lui Clydan:

— Evident că e frânt de oboseală. E un actor minunat, poate primul dintre toţi. Dar, Dumnezeule mare, Jo, nu-i un automat, nici un supraom!

— Ştiu, recunoscu Jo Mankiew. Nu credeţi că şi eu aş fi preferat să dispun de mai mult timp? La naiba, toţi suntem frânţi de oboseală!

— Toţi suntem frânţi de oboseală, dar *el* a făcut o treabă dublă, triplă.

Era o voce de femeie, pe care Citizen nu reuşea să o identifice. Rezistă tentaţiei de a redeschide ochii ca să-şi dea seama *de visu*... Aşteaptă, Citizen... încă puţin, puţin de tot.

— Ştii ce înseamnă să *susţii* un rol timp de cinci secvenţe la rând, sub ANIHIL şi control hipno?

— Ştim, zise Clydan. Ştim foarte bine, Genie. Nu e cazul să te enervezi. Acum s-a terminat.

Genie, OK. O costumieră. O fată cumsecade.

— Bei un păhărel? întrebă Jo Mankiew, adresându-se cuiva, mai degrabă cu tonul unui ordin.

Respectivul răspunse că da.

— Hei, Clydan! Câtă odihnă are?

— Trei săptămâni de biotimp, răspunse Clydan. E minimum. N-aş admite nici cea mai mică încălcare în această privinţă.

Curajosul Clydan! Suprahipnotizator (Supraveghere-Hipnoză) eficace şi un Manager ireproşabil. Cel mai bun. *Un prieten? Ce-i acela un prieten, tati?*

— Vom fi gata mai înainte.

— Nu-mi pasă.

— Ai văzut ce se întâmplă? Warning vine aici în secunda în care punem punctul final şi începe să demonteze fuguţa decorurile. Teoretic, aveam la dispoziţie două săptămâni de BT de odihnă, şi acum mă pomenesc cu trei... Asta înseamnă...

— Asta înseamnă că, din cauza vitezei afurisitului ăsta de film pe care l-ai terminat în dimineaţa asta, Jo, Citizen merită cu prisosinţă o săptămână în plus. Asta e!

— Vom vedea.

Conversaţii amestecate. Asurzitoare... în ceaţa plutitoare a vorbelor dialogului între Jo Mankiew şi Clydan. Totul merge bine, Zorro Nap. Acea voce caldă a lui Clydan...

Gata, revenise la suprafaţă. Furnicăturile dispăruseră, iar învelişul de zgomote din jurul lui îşi contura cu precizie fiecare dintre ochiurile plasei sonore.

— Nu mai avem ce vedea, Jo, răspunse Clydan.

Citizen deschise ochii şi întoarse capul într-o parte. Privirea lui escaladă spatele lat al lui Clydan şi trecu peste umărul său noduros ca să dea peste ochii de pisică ai lui Jo Mankiew.

— Cum te simţi, Citizen? răsună vocea răguşită a lui Jo.

Asta aşteptau toţi. Vreo zece se înghesuiră în jurul cuşetei – Tehnicieni, Grishar, Directorul de imagine, Maine, de la Producţie, câţiva Sunetişti şi alţii pe care

Citizen nu-i remarcase niciodată. Privirile lor erau curioase, atente, şi toţi îl salutau şi îi puneau întrebări de genul: „Cum te simţi, Citizen?" El le zâmbi, făcu două-trei gesturi vagi cu mâna, care se doreau un răspuns la întrebările lor. Vru să se ridice, dar Clydan îl împinse şi îl ţinu întins cu fermitate.

— O secundă, Cit! Aşteaptă puţin, te rog.

— Mă simt bine, Clydan, îl asigură Citizen. Doar simt nevoia să beau ceva, atâta tot.

Faţa slabă a lui Clydan, aproape fragilă – în contrast total cu robusteţea corpului – era aplecată asupra lui. Privirea lui era foarte preocupată.

— Mă simt bine, repetă Citizen, pe un ton serios.

Mâna lui Clydan, aşezată pe umărul lui, deveni mai uşoară şi apoi se retrase. Se dădu un pas înapoi şi Citizen se putu ridica, mai întâi aşezat pe cuşetă şi apoi în picioare. Fu puţin mirat, dar foarte mulţumit, că nu ameţise, după cum se întâmpla frecvent în cazul revenirilor la realitate.

Câţiva îl bătură amical cu palma pe braţ şi el le zâmbi ca un automat. Curioşii se depărtară şi formară un anumit număr de grupuri mici, toţi sporovăind cu câte un pahar în mână. Îşi făcuseră datoria: erau acolo, atenţi, la trezirea Vedetei, ca să-i dovedească ataşamentul lor...

— Eşti în stare să filmezi din nou peste două săptămâni? întrebă cu perfidie Mankiew.

— Nu te obosi, răspunse Citizen. Eram treaz; am auzit tot.

— OK, nu insist... Un păhărel, Cit?

— Cu plăcere, Jo.

Mankiew îşi croi drum până la distribuitorul de băuturi şi umplu două pahare cu alcool roşcat. Citizen şi Clydan

veniră după el. După ce luă o gură de alcool, Citizen se simți și mai bine. Oboseala era prezentă, înveliș fluid care îl acoperea din toate părțile – dar avea senzația că acest înveliș se dezlipise puțin de pe ființa lui, plutind la o oarecare distanță, vrând parcă să-l lase să profite de un scurt răgaz, ca apoi să se abată de-a binelea asupra lui și să-l strângă bine în chingi. Era curat, demachiat, purtând, sub halatul moale, doar un slip de baie. Dintotdeauna preferase ca Machiozele să-l debaraseze de fondul de ten în timp ce încă mai era sub efectul ANIHIL-ului. Nu cunoștea nimic mai neplăcut decât să revină la realitate, cu toate senzațiile penibile pe care le implica acest lucru, și să mai fie obligat să se și aranjeze...

— Cum a fost? îl întrebă el, în sfârșit, pe Clydan, după ce mai bău o gură de whisky.

Evident, întrebarea îl chinuia din secunda în care revenise la realitate. „Cunoști răspunsul, Cit: Mankiew a vorbit despre decorurile care se demontau, și apoi, ai fi putut spune că pe fața lui scria cu litere de-a șchioapă: FILMUL S-A TERMINAT. Nu se mai punea problema reluării unor scene. Deci, fusese bine."

Întrebase, totuși. Totdeauna întreba. Nu-i ajungea că știa răspunsul intuitiv: simțea nevoia să audă pe cineva pronunțând cuvintele.

— Bine, bine, răspunse Clydan. Ești obosit, nu-i așa?

Probabil că întrebarea asta îi fusese pusă de vreo douăzeci de ori de când se trezise...

— Mă simt bine, Clydan, pe cuvânt.

— A fost tare greu, spuse Clydan. Te-am urmărit tot timpul, și cu mare greutate, mai ales spre sfârșit. Te deconectai tot timpul.

— Eu n-am avut impresia.

Clydan ridică paharul plin de alcool şi contemplă zâmbind reflexele irizate. Bău o gură şi făcu cu ochiul.

— Pentru că ştii meserie şi ai intrat uşor în pielea personajului, pe care probabil că ai început să-l cunoşti foarte bine. Nu-i aşa? Meseria, da... Asta ajută tare mult. Dialogurile există şi merg. Uneori, la controlul hipno, am avut impresia că amicului tău Calacan îi era mult mai greu decât ţie.

— Calacan..., adică Bugs, este foarte bun.

— Sigur, sigur că e bun, Cit. Dar stă mai prost cu meseria. Tu îl susţineai. Pur şi simplu, te-am împins pentru ultimul plan. Te susţrăgeai tot timpul. A fost o chestie pe muchie de cuţit.

Citizen se încruntă, preocupat. Zise:

— Îmi spuneam că aş putea, curând, să renunţ la susţinerea hipno..., să lucrez singur, în tot filmul, doar cu ajutorul ANIHIL-ului.

— Dumnezeule mare! exclamă Clydan. Nu e mulţumit! Cit, fir-ar să fie, ai făcut trei sferturi din afurisitul ăsta de film singur! Dacă nu era povestea asta cu scurtarea timpului alocat – o tâmpenie, fie vorba între noi, pe care n-am s-o mai accept pe viitor –, ai fi făcut *tot* filmul singur. Dar ar fi fost imposibil pentru ultimele cinci secvenţe făcute una după alta. Ar fi fost peste puterile tale, Cit. A fost imposibil chiar şi pentru Nimicanii aflaţi la primul lor film; a trebuit să-i susţinem şi pe ei. Nimeni nu ar fi putut rezista acestui ritm.

— Adevărat, zise Jo Mankiew, care tăcuse un moment. Iar tu, Clydan, degeaba te uiţi la mine chiondorâş când vorbeşti de scurtarea timpului alocat, pentru că eu sunt

primul care regret... şi răsuflu uşurat că s-a terminat fără probleme.

Se uită în ochii lui Citizen şi adăugă:

— Nici o problemă, Cit. A fost perfect.

Eşti fericit, Cit?

Oftă uşurat. Ca de fiecare dată... După ce filmul era terminat, după ce se punea punct, urma uşurarea... Dar mai era şi acea senzaţie de nevoie de prelungire, de a mai juca încă, măcar ca să se convingă că totul se terminase cu adevărat.

— Nu-mi plac filmările astea fără continuitate. Nu-mi plac. Din ce în ce mai puţin.

— Dar vei face din ce în ce mai multe, Cit, răspunse calm Clydan. Se va impune din oficiu. Nici un Producător nu va vrea să-şi rişte reputaţia şi resursele cu o acţiune violentă în continuare. Nici unul nu ar vrea să rişte să te piardă la începutul acţiunii. Ai ajuns la stadiul în care Publicul, care îl vrea pe Zorro Nap – şi se uită la Zorro Nap –, îl vede în realitate pe Citizen. Aceste ultime cinci secvenţe îşi au locul în mijlocul acţiunii. Dacă le-am fi turnat cronologic şi ai fi păţit ceva...

— Nimicanii erau trucaţi.

— Nimicanii erau trucaţi, da, dintr-o prudenţă elementară... dar totdeauna poate să se întâmple... ceva. Un necaz. Un Recuziter care, din greşeală, dă un adevărat pistol-jet *încărcat* unui Nimican, un pistol-jet destinat în mod normal oamenilor tăi. Imaginează-ţi! Un Nimican să tragă în tine cu un pistol-jet adevărat... Sau, fără a se ajunge aici, ai putea, în focul acţiunii, să cazi de pe metereze... sau orice. Nu, Cit. Nu se acceptă astfel de riscuri. Acum nu se mai poate.

— Am ajuns prea sus?

— Eşti prea sus, Cit. Pentru o mulţime de oameni, fără a mai pune la socoteală Publicul.

Un Proiecţionist burtos şi nebărbierit veni să le spună că dublele erau gata.

— Mi-ar plăcea să le văd, zise Citizen.

Clydan ridică ochii la cer. Atrase atenţia că vreo douăsprezece camere de luat vederi ascunse filmaseră ultimele cinci secvenţe, ceea ce probabil că reprezenta, în mare, cam două-trei ore de proiecţie. Citizen se încăpăţână. Voia să vadă îndeosebi penultima secvenţă: atacul depozitului de muniţii.

— Bine, zise resemnat Clydan.

Jo Mankiew refuză invitaţia. Era sătul şi dublele nu-l interesau: urmărise derularea filmării pe vid-urile de control şi era satisfăcut. Acum era rândul echipelor de montaj să treacă la treabă: el făcuse tot ce se putea face. Înainte de a pleca, îl întrebă pe Citizen unde avea de gând să-şi petreacă timpul de odihnă, dar obţinu o grimasă oribilă şi un semn cu ochiul. Se depărtă bombănind, obosit, prefăcându-se şocat.

Sala de proiecţie era lipită de cabine. Citizen merse acolo însoţit de Clydan. Îşi luaseră cu ei paharele. La intrarea în sală, dădură peste Bross Chaplin, mai mult sau mai puţin însoţit de Marylin: amândoi aşteptau în prag, pe culoarul plin de fum. Citizen fu nevoit să suporte alt asalt şi să răspundă plin de curaj la întrebările lui Bross: da, totul mersese bine, da, era într-o formă perfectă etc. Marylin strângea la piept înregistrarea magnetoscopică a ultimului plan de lucru. Îi zâmbi lui Citizen, dădu din cap, dar nu rosti nici o vorbă. Citizen îi răspunse cu aceeaşi mimică.

Apreciase mult compania şi eficacitatea lui Marylin pe durata filmărilor. Şi, într-adevăr, toată echipa, cu Mankiew în frunte, spunea că Marylin era o fată grozavă.

Intrară în sală. Acolo se aflau deja câţiva Actori, veseli, eliberaţi, în pofida oboselii. Mai era prezent şi un grup de Nimicani, într-un colţ, şi o mare parte din echipa tehnică de la camerele de luat vederi.

Citizen se instală la capăt de rând, în apropierea distribuitorului de băutură. Clydan luă loc alături de el. Bross şi Marylin se trântiră în fotoliile din faţă. Secretara de Platou înmânase Proiecţionistului înregistrarea ei de control. Stătea în fotoliu cu umerii puţin aduşi, ca şi cum ar fi vrut să diminueze mărimea sânilor; se uita ţintă la ecranul gol. Întins în fotoliu, Bross făcu cu ochiul şi zise pe un ton glumeţ:

— Eram nerăbdător să te văd, Cit. Am găsit-o pe Marylin pe Platou. Cineva ne-a spus că asişti la duble.

Nu avea nici un motiv să se ambaleze aşa... Într-o secundă, acea bună dispoziţie prea fragilă, care îl copleşise pe Citizen la întoarcerea la realitate – poate provocată de cele câteva înghiţituri de whisky –, acea senzaţie de confort va dispărea. Dintr-o dată.

— De ce? întrebă el.

— Ca să... ca să te văd. Să văd ce mai faci. Să aflu dacă totul a mers bine.

— Priveşte şi vei afla, răspunse Citizen.

Arătase cu bărbia spre ecranul panoramic. Ca să nu fie nevoit să suporte privirea uluită a Scenaristului, se aplecă spre distribuitorul de băutură şi îşi umplu paharul. Trase o duşcă bună, ştiind că se îmbăta cât se poate de serios. Trei

pahare de whisky, golite într-un timp atât de scurt, după cinci secvențe sub ANIHIL, era ceva...

Alcoolul îi arse gâtul și avu impresia că face explozie în stomac. Bross se uita la el cu coada ochiului, cu un aer de falsă detașare. Citizen putea să-i citească gândurile ca într-un scenariu.

Perfect, e KO, terminat, în plină criză de deprimare după revenirea la realitate, și nu e cazul să se încerce nimic serios. Îi veni să râdă. Într-adevăr, venise deprimarea. Fusese de ajuns să apară mutra dreptunghiulară și cheală a lui Bross ca totul să se declanșeze. *Chiar și fără mutra lui Bross Chaplin, dreptunghiulară sau nu, chiar crezi că n-ar fi venit deprimarea, Cit? Într-un fel sau altul, la un moment dat...*

Clydan fluiera ușor ceva printre dinți, lăsându-și privirea să rătăcească la întâmplare spre Actori. Bross îi urmă exemplul, încruntat.

Mai târziu, Citizen își dădu seama că proiecția începuse, probabil de câteva momente bune – își amintea că ceruse secvența 239 cu prioritate, și ultimele planuri ale secvenței defilau acum pe ecran. Un șir de flash-uri colorate, violente. Un zgomot enorm în capul lui. Nu văzuse nimic, nu se uitase la nimic. În schimb, ochii săi nu părăsiseră aureola vagă care nimba părul auriu al lui Marylin. Îi zărea vârful nasului, biciuit de variațiile luminoase provenite de pe ecran. Stătea dreaptă ca un trunchi de copac... vie ca un simulacru de program.

Citizen avea paharul gol. Alcoolul îi clocotea în vine.

— M-am săturat, zise el.

Se ridică. Fără o vorbă, Clydan făcu și el la fel, ca și cum ar fi vrut să-l urmeze, dar rămase în picioare pe

culoarul dintre fotolii. După câteva secunde, Bross se ridică şi el.

Să vină şi ea... să se ridice...

De ce, Cit?

Un vacarm înspăimântător răsuna în capul lui. Marylin se ridică.

Pe coridor, Bross crezu de cuviinţă să se extazieze:

— Perfect, Cit! Nemaipomenit! Trăsnet!

Se auzi răspunzând ca un automat:

— Da, e bine.

Clydan îşi spuse şi el părerea, şi probabil că era la unison, dar Citizen nu îl auzea: susţinea privirea lui Marylin. Ea nu zise nimic, dar colţul buzelor se ridică, formând un rid mic în formă de semilună în scobitura obrajilor. Nu avea nevoie să folosească cuvinte. Mai mult decât un răcnet asurzitor, acel mic zâmbet striga: E o porcărie, Cit, o adevărată porcărie, nu-i aşa?

Da, era adevărat! Ştia de mult timp, în sinea lui, că ceea ce oferea spre consum Publicului Suveran nu era nimic altceva decât o porcărie. Nimeni nu-i spusese vreodată asta. Prin cuvinte sau printr-un zâmbet. Nimeni nu era destul de sărit de pe fix ca să pretindă că are o opinie personală împotriva curentului judecăţilor de valoare impuse de Publicul-Rege.

Cu excepţia lui Marylin.

Ceva plesni în capul lui Citizen. O falie care ameninţa de mult timp să se deschidă.

* * *

Bross le propuse să bea un păhărel undeva – de exemplu, într-un bar de pe esplanadă, în afara Platoului. Dar,

fără să ştie de ce, toţi refuzară. Clydon plecă. Citizen simţea cum îi tremură picioarele. Îşi zise că arăta, probabil, foarte rău la faţă, căci Bross se oferi să-l conducă. Părea sincer îngrijorat.

— Unde e Clydan? întrebă Citizen. Am băut prea mult, la naiba...

— Clydan a plecat, probabil, acasă, răspunse Bross. Eşti frânt, Cit. Te ducem acasă, nu-i aşa, Marylin?

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Tu îţi descleştezi vreodată dinţii? întrebă şoptit Citizen.

Dar regretă imediat această întrebare brutală.

— Uneori, răspunse Marylin.

Bross şi Marylin îl însoţiră până în cabina lui. Îl ajutară să se îmbrace. După ce fu îmbrăcat din cap şi până în picioare, Citizen se simţi mai bine.

Părăsiră cabina, luară ascensorul şi ajunseră pe marginea trapei, la nivelul Platoului.

Decorul fortului era aproape în întregime demontat.

În maşina particulară care se deplasa prin tub în direcţia Bul Hills, Bross era şi el bosumflat. Valul de ameţeală care fusese gata să-l pună jos pe Citizen dispărea treptat – asta nu era neapărat un lucru bun.

5

— Zoom înainte, copii! Prim-plan pe Spartacus...

Îşi zicea că o astfel de şansă însemna deja să trăieşti un film! Trei sferturi din traseu erau parcurse. Şi cu ce viteză, dragi Spectatori!

Va ajunge repede la ţintă. Repede şi bine. Dumnezeule, ce noroc avusese!

Norocul te ameţeşte. Ca primul pahar de rachiu, dacă n-ai pus niciodată pe limbă aşa ceva; ca prima capsulă halucinogenă, când până atunci te mulţumiseşi cu vederea ta normală. La naiba, Spartacus era ameţit!

Părăsise Centura de... de când? După cronometrul lui, patru zile BT. Dacă cronometrul funcţiona bine. Şi funcţiona. Putea să pară ridicol de scurt, dar asta era realitatea. Patru zile BT, nici una mai mult, şi nimerea într-o ramă de metrotub peste Bross Chaplin, autorul serialului *Zorro Nap*, printre altele. Bross Chaplin îi oferise pe loc recomandarea lui pentru Paolo Watkins. Nici mai mult, nici mai puţin!

Şi toate astea nu însemnau Noroc cu N mare?

Schimbase de zece ori rama, sau poate chiar mai mult – nu ţinuse socoteala. Se mulţumea să urmeze, în reţeaua de comunicaţii a metrotubului, drumul ce trebuia să-l ducă la Bula 456, pe Interplatoul de Antrenament condus de

Maestrul Paolo Watkins. Imediat ce Bross Chaplin îi oferise recomandarea, Spartacus se repezise la primul tablou de itinerarii întâlnit în cale ca să-şi stabilească traseul şi să-l înregistreze. În mod normal, mai avea cam şase staţii mai înainte de a ajunge pe esplanada Bulei.

Fata spunea că se numeşte Kaynes. Urcase în ramă în urmă cu trei staţii şi luase loc pe bancă, lângă Spartacus. *Kaynes*: un nume ciudat, pentru o fată... dar, la urma urmelor, de ce nu? Era mai curând slabă, cu cearcăne mari la ochi şi cu obrajii supţi; părul roşu îi atârna în şuviţe slinoase. Purta o rochie lungă şi largă, care îi cădea de la umeri şi până la picioare, ca un fel de sac fără formă, cu găuri pentru cap şi braţe.

Se aşezase lângă Spartacus şi spusese că o cheamă Kaynes. Apoi aşteptase. Îi spusese şi el numele. În starea în care se afla, îi venea să-şi strige numele tot timpul... „Ai capsule?" îl întrebase ea. Nu avea la el.

— Dacă aş fi avut buzunarele pline, ţi le-aş fi dat pe toate.

Fata se uitase la el mirată.

— Eşti Nimican, nu?

— Exact, răspunse Spartacus.

După care începuse să fie circumspect.

Ea păstra tăcerea de câteva momente bune, mulţumindu-se să stea acolo, cu mâinile pe genunchi şi spatele cocoşat. Urmărea cu privirea oamenii care urcau sau coborau din ramă. La fiecare oprire, ca şi la fiecare plecare, zdruncinăturile slabe imprimate vagonului o scuturau în mod ciudat, provocându-i o mişcare sacadată a întregului bust.

Cu siguranţă că şi ea era o Nimicană. După toate aparenţele, la un pas de a fi decadrată, din cauză stării fizice. Crezuse că recunoaşte în Spartacus un tovarăş de suferinţă. Răspunsul tânărului, atunci când ea îi ceruse o capsulă, era în măsură să o surprindă şi să-i pună imediat în mişcare rotiţele creierului. Întrebare: Cum era posibil ca un amărât ca el, care crăpa de foame, la regim de capsule împotriva foamei, putea să răspundă cu o frază atât de generoasă? Răspuns: Amărâtul intrase în ceva important. Deducţie: Există vreun motiv ca şi eu, Kaynes, să încerc să particip?

Spartacus vedea toate astea cât se poate de clar. Nu avea nici un interes să împartă recomandarea semnată de Chaplin cu acea creatură scheletică. Şi nu voia nici să i se fure mini-casetofonul. Cutia mică din buzunar reprezenta o adevărată comoară; din cauza valorii sale, devenise un pericol evident. Nimic mai uşor pentru unii Nimicani în derivă, decât să falsifice o recomandare. Existau imitatori superdotaţi, Spartacus auzise de ei. De altfel, chiar avusese de gând să facă unele cercetări în direcţia asta, ca să obţină o recomandare falsă; dar imitatorii cereau nişte preţuri aberante, iar Spartacus nu avea nici măcar un tichet.

Euforia lui îşi cam luase zborul de la sosirea fetei. Tăcerea ei îl mira mai mult decât orice. Nu era o tăcere neutră: ticluia ceva, şi asta îl intriga pe Spartacus.

În cele din urmă, se hotărî să rupă tăcerea, doar în speranţa de a-i sabota uneltirile.

— E mult de când n-ai mâncat?

Kaynes tresări. Îl privi cu o faţă care radia; îşi oferi luxul unei strâmbături neglijente.

— Nu, nu, îl asigură ea. Simțeam nevoia de ceva tare, și mi-am zis că poate...

Nu termină fraza; pocni din degete. Apoi zâmbi iar, ezită două secunde și continuă:

— Am fost angajată. În privința asta, totul e bine.

Mințea prost.

— Eu încă mai caut, răspunse Spartacus.

Avu sentimentul că fata, după acest răspuns, își zicea că și el mințea la fel de prost.

— De mult timp?

— Nu. Abia am sosit din Centură.

— Serios? zise ea, și mirarea ei părea sinceră. Din Centură? Și nu ești angajat?

Spartacus se întrebă dacă răspunsul negativ pe care se pregătea să i-l dea nu risca să-i aducă pe cap câteva tone de necazuri. Îndrăzni:

— Nu. Deocamdată nu sunt angajat.

— Și n-ai nici o recomandare? Caseta ta e goală?

Simți cum i se roșesc urechile, sub șuvițele jegoase de păr.

— Goală, răspunse el.

Fusese bine. Tonul nu era prea sec, nici ezitant. Exact cum trebuia.

Continuă:

— Dar sper că voi găsi destul de repede. Pentru început, o să-mi încerc șansa pe lângă echipa lui Watkins.

Ea dădu din cap, cu pleoapele pe jumătate închise. Respira sacadat. Avea lipsă un canin.

— Am rătăcit un timp, zise Spartacus, ca să umple golul care se instalase în jurul lui și al fetei, ca pentru a-i

închide pe amândoi în aceeaşi capcane. Acum mă duc direct la ţintă.

— Cascador, ai? Şi crezi că te vei descurca? Că vei rezista mult timp?

— Mai mult timp decât un vulgar Nimican, asta e sigur, răspunse Spartacus, aproape tăios.

Kaynes zâmbi din nou, descoperind complet cavitatea caninului lipsă.

— Sunt cascador. Ştiu ce vorbesc. Trăiesc în acest mediu.

— Şi eşti în viaţă.

— Exact, sunt în viaţă. Ba chiar am vârsta de două filme... Ai avut mare noroc că nu ai fost reperat de Supraveghetori.

— Supraveghetori?

— Flicopii. Îşi petrec timpul pe culoare, vânând FL-iştii. Când pun mâna pe unul dintre ei, hopa!

— Nu înţeleg prea bine, zise Spartacus. Sunt aici de foarte puţină vreme...

— Adevărat, scuze. Vii din Centură... Ai trecut fără probleme?

Spartacus făcu cu ochiul.

— Există tuburi mai mult sau mai puţin dezafectate, care sunt foarte prost supravegheate de paznici.

Şi adăugă:

— Nu ştiam că şi aici... nu ştiam că există Supraveghetori. Şi F...

— FL-işti, zise Kaynes. Fără Lucru. Eşti boboc rău de tot? Vouă, ăstora din Centură, vă sunt trimişi recrutori, când una dintre Producţii are nevoie de un anumit număr

de Nimicani. Voi numai asta aşteptaţi... sau, ca tine, forţaţi barajul Centurii, şi veniţi aici. Ceea ce nu ştiţi, însă, este că aici viaţa nu-i la fel ca în Centură. FL-iştii nu sunt toleraţi. Sunt o sursă de necazuri pentru toată lumea.... jefuitori de distribuitoare de capsule, pentru că nu au alte mijloace de subzistenţă. Iar cei care au dreptul la capsule le duc lipsa... Aşa am dat eu mai adineauri peste un distribuitor spart.

— Nu vii din Centură?

— Pentru asta există Flicopii, continuă Kaynes, fără să răspundă la întrebare. Flicopii îi hăituiesc pe FL-işti şi FL-iştii fug de flicopi. Când un flicop pune laba pe un FL-ist, îl duce la Coş. Ai un noroc fenomenal... e extraordinar.

Mijise ochii şi mai mult şi îl privea cu suspiciune.

— Te-ar fi decadrat repede, direcţia Coş. Acolo te-ar fi supus la o mulţime de teste şi te-ar fi folosit în funcţie de capacităţile tale, de ideea pe care şi-au făcut-o despre capacităţile tale... ceea ce nu are nici o legătură, crede-mă, cu speranţele tale. Ai fi trimis acolo unde este mai mare nevoie: măturat sau transportul decorurilor, cobai pentru cascadorii, tot felul de roluri umile. Ai fi putut să mori de zece ori mai înainte de a avea cea mai mică speranţă că vei deveni Cascador... Da, un noroc colosal...

— Mai sunt şi alţi FL-işti în afara celor care trec clandestin frontiera Centurii? întrebă domol Spartacus.

Încercă să-şi amintească faţa lui Bross Chaplin. Cum îl ghicise Scenaristul?

— Evident, zise Kaynes. Şi eu am venit din Centură, cu o încărcătură de Figuranţi, cu mult timp în urmă. Şi eu am avut noroc. Primul meu film era doar un şir de masacre

care punctau epopeea unui mare şef barbar... ceva deosebit pentru un Nimican! Am trecut printre ochiurile plasei şi m-am pomenit la Cascadorie. Pe urmă, am fost FL-istă un timp. Există cămine mai mult sau mai puţin clandestine, mai mult sau mai puţin recunoscute, la marginea Nucleului. Acolo, FL-iştii sunt lăsaţi în pace, atâta timp cât stau acolo şi nu necăjesc pe nimeni. Există o bună rezervă de mână de lucru ieftină, pentru bugete aflate în dificultate.

— Îl cunoşti pe Paolo Watkins?

— Îl cunosc.

— Şi... atât?

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu... Cum e? Ce gen de plic e?

— Nu este deloc un plic, zise el. Vrei să ajungi la Watkins, nu-i aşa? Dar, aşa, direct? Ascultă, băiete... nu-mi mai amintesc numele tău.

— Spartacus.

— OK, Spartacus... Vii din Mama-Centură şi te crezi un om ajuns... Dacă o ţii tot aşa, vei fi decadrat mai înainte de a zice uf!

— Nu te oblig să-mi răspunzi, bombăni Spartacus.

Înţelesese; văzuse conturându-se capcana întinsă de acea fată. După cum presupusese, ea redeveni imediat amabilă:

— Nu te enerva, Spartacus, dragule... N-am vrut să te supăr, dimpotrivă. Şi eu vin tot din Centură şi te primesc ca pe un frate. Pot să te ajut, dacă vrei.

Ţi-e frică, nu-i aşa? Ţi-e frică să nu-ţi zboare fraierul de sub nas...

Plusă:

— Nu-ți cer nimic. Nu-ți cer deloc să mă ajuți. O să mă descurc.

— Dumnezeule, zise ea, cu o voce considerabil îmblânzită, în care simțea o undă de angoasă. Ascultă... știu că nu-mi ceri nimic. Îți ofer eu. Uite... esplanada.

Rama se oprise, după obișnuita și lunga alunecare. Stația se afla direct sub esplanadă. Tubul intersecta un colț al zonei, într-un lung arc de cerc, înainte de a intra direct în zidul din stânga, de a dispărea în spatele acelui ecran și de a merge mai departe spre o altă Bulă. Spartacus și Kaynes coborâră.

La prima privire, esplanada oferea aparența unui volum cubic, ale cărui părți laterale erau acoperite cu diferite clădiri: clinici de tratament, săli particulare de antrenament, hoteluri și localuri etc., deschise ici și colo spre câteva guri de culoare, care trasau în imobilele suprapuse adevărate străzi ca niște brațe. Fundul cubului era pardosit cu dale de plastic; deasupra, „cerul" era acoperit la intervale regulate de șiruri de proiectoare fixe și de guri de aerisire cuplate, care suflau aer sau aspirau.

Unul dintre culoarele deschise în îngrămădirea de clădiri lipite pe marginea cubului-esplanadă avea deasupra un panou indicator mare. Literele inscripției se aprindeau și se stingeau unele după altele.

456. CASCADORIE. P. WATKINS

Locul era extrem de zgomotos. Vacarmul, amestec stufos a o mie și una de agresiuni deosebite, îl lovi pe Spartacus în câteva secunde. Se pomeni serios năucit un anumit timp, lăsându-se ghidat de fată, care luase conduc-

crea operațiunilor, apucându-l de braț. După șoc, Spartacus reacționă cu vioiciune și încercă să se păstreze întreg în mijlocul sarabandei nebune.

Era o mulțime enormă. Nu mișuna numai pe terasele clădirilor periferice sau pe „străzile" care duceau la gurile rotunde ale culoarelor, ci era peste tot. O mare vibrândă, valuri intersectate de alte valuri. Niciodată, de când pusese piciorul în Bulele Nucleului, nu văzuse atâta lume. Niciodată atâția Nimicani, Cascadori și Figuranți amestecați... Niciodată atâția handicapați de tot felul, de mutre strâmbe, mergând în cârje sau târându-se.

— Vino! îi strigă fata, trăgându-l de braț ca să-l forțeze să se grăbească.

El se împotrivi.

— Să vin... unde?

— Nu faci față, te asigur, zise ea, dând din cap. Esplanada e plină de flicopi, amice. La prima ocazie, ești decadrat.

— Nu cred, spuse Spartacus.

Ea păru mirată, apoi hotărî să treacă peste asta și să acționeze ca și cum nu ar fi auzit. Deschise gura, dar rămase încremenită. În secundele următoare, sări înapoi, vru să plece în pas alergător și se opri brusc.

Erau vreo zece, nu mai puțini. Ai fi crezut că au antene sau ceva în sensul ăsta... Vreo zece tipi înalți, cu umeri largi, purtând uniforme cenușii; țineau trei câini în lesă. Formau un cerc perfect în jurul lui Spartacus și al fetei. Mulțimea nu se aduna; oamenii care treceau, pur și simplu, îi ocoleau. Unii aruncau o privire vagă în direcția cercului de flicopi și cei doi prizonieri, dar era un fel de reflex

mecanic şi privirile nu indicau nici cea mai mică urmă de interes.

Spartacus era fascinat mai ales de câini. Nişte animale enorme, care probabil că îi atingeau pieptul cu creştetul capului. Erau negri ca smoala şi îşi arătau colţii lucind de bale. Nişte câini adevăraţi – nu automate!... Dacă nu era cumva vorba de o realizare nemaipomenită... Nu, erau nişte câini adevăraţi, în carne şi oase: vii!

Fu trezit din stupefacţia admirativă de glasul fetei, care striga „hoţii", răcnind o mulţime de stupidităţi şi arătându-l cu degetul. „OK", îşi zise Spartacus. Se aştepta oarecum la o astfel de reacţie...

Unul dintre flicopi îşi puse mâna pe umărul lui – contactul îl făcu să se înfioare fără să vrea.

— Pretinde că i-ai furat înregistrarea. Spune că ai venit clandestin din Centură şi că eşti FL-ist.

— Minte, răspunse Spartacus. Ea este FL-istă. O bănuiesc că a pus totul la cale ca să-mi fure înregistrarea.

— Vii clandestin din Centură, da sau nu?

— Nu, răspunse Spartacus.

Şi adăugă:

— Dacă această înregistrare e a ei, poate să-mi spună ce conţine?

— E o bandă goală! exclamă Kaynes. Tocmai o încărcasem...

Continuă pe acest ton, debitând un torent de inepţii. Spartacus nu mai asculta. Acum era concentrat asupra câinilor. După un timp, profitând de un moment în care fata îşi trăgea sufletul, oftă şi zise:

— Ascultaţi, mă numesc Spartacus. Am acte. Vin din Centură, e cât se poate de adevărat. Dar am o recomandare de lucru pentru Paolo Watkins din Partea lui Bross Chaplin. Puteţi verifica.

Fata păli la faţă brusc. Strigă:

— Plic nenorocit! Dar-ar moartea în tine, nemernicule!

Apoi, către flicopii care îi înconjurau:

— E o imitaţie! Înregistrarea e falsă! Vă spun eu...

Spartacus zâmbi.

— Mai întâi pretinde că înregistrarea e a ei, apoi spune că înregistrarea e falsă.

— Gata, spuse unul dintre flicopi.

Făcu un semn cu mâna colegilor săi care o ţineau pe Nimicană: apoi se depărtară, după ce îi puseră cătuşele pe mâinile slabe.

Flicopul care dăduse ordinul de arestare întinse mâna spre Spartacus şi acesta îi înmână placheta înregistrării. Tipul verifică conţinutul la un aparat de redare, scos din taşca care îi atârna la centură. Avu nevoie de două-trei secunde ca să descopere datele lui Bross Chaplin. După verificare, dădu din cap şi îi înapoie lui Spartacus înregistrarea. Apoi îi ceru actele.

În tot acest timp, câinii nu-şi luaseră ochii de la el. Ochii lor clipeau tot timpul.

— Bine, domnule, zise flicopul. Unde ai dat peste fata asta?

— Într-o ramă, pe când veneam aici. A încercat să mă tragă pe sfoară înşirându-mi verzi şi uscate... Presupun că voia să mă atragă într-un colţ ca să mă fure.

— Mai mult ca sigur, domnule, spuse flicopul.

Avea o față buhăită şi nişte ochi mici şi gălbui care semănau cu cei ai câinilor.

Grupul de Supraveghetori se desfăcu lent. Câinii plecară. Rămase alături de el doar flicopul care vorbise. Zise:

— Nu ai mai fost niciodată aici, nu-i aşa?

— Niciodată.

— Nu hoinări la întâmplare cu recomandarea asta, domnule. Mai ales având o astfel de semnătură. Valorează enorm... Îl cunoşti personal pe Bross Chaplin?

— Da, răspunse Spartacus.

Şi, zicându-şi că nu minţea prea mult, se limită la această afirmaţie lapidară.

— Te sfătuiesc să mergi la Inter-Platou cât se poate de repede, domnule, zise flicopul. Şi să te angajezi. Vei fi trecut pe listele de lucru şi această recomandare va fi foarte bună. Nu mai rişti nimic.

— Aşa voi face, mulţumesc, spuse Spartacus.

— Vrei să te însoţesc?

— Cu bucurie...

* * *

Păi, ăsta nu era iar un Noroc?

6

Bross începea să se simtă cu adevărat rău, adică nervos, adică iritabil, mai mult decât prost dispus. Asta se manifesta în exterior printr-o tăcere apăsătoare, în care se izolase şi el, şi prin masca pe care o avea acum faţa lui.

Se uita cum defilau pereţii metalizaţi ai tubului de comunicare, străduindu-se să se concentreze asupra conducerii micului vehicul cu direcţie manuală. Alături se afla Citizen, care nu scotea o vorbă. Şi el se uita cum defilau pereţii, panglica drumului şi succesiunea regulată a arabescurilor tuburilor fluorescente, care asigurau ornamentele tubului. Pe bancheta din spate stătea Marylin, învăluită în tăcere.

Lucrul care îl enerva cel mai tare pe Bross era faptul că nu înţelegea prea bine cauza acelei ambianţe morbide – nici de ce se aflau acolo, toţi trei, adunaţi în acea maşină nu prea mare, care gonea în direcţia modulului personal al lui Citizen din Bul Bills. Situaţia era total neaşteptată, extraordinară. Chiar dacă atitudinea lui Citizen era în parte de înţeles şi explicabilă. Trecuse prin încercări grele. O filmare este totdeauna o aventură serioasă pentru toţi care iau parte la ea, dar cel mai mult pentru cel care deţine Rolul Principal. Mai ales când era vorba de Rolul Principal al categoriei lui Citizen. O lună de BT în pielea unui personaj

ce trebuia să trăiască într-un ritm violent, în pielea altuia în sensul literal al termenului, sub influenţa devastatoare a ANIHIL-ului şi ghidarea parazitară a unui Suprahipno, oricât ar fi fost el de dotat şi eficace... Era destul ca să ai creierul zdruncinat şi să deraiezi.

Dar Marylin?

Prin ce joc de împrejurări neprevăzut şi incredibil căpăta fata aceea o importanţă atât de mare, în cadrul evenimentelor în curs?

Pentru că urmărise filmarea cu asiduitate, Bross ştia foarte bine că nu se petrecuse nimic între Marylin şi Vedetă. Ar fi băgat amândouă mâinile în foc. *Se petrecea ceva în acel moment.*

De ce? Pentru că Citizen băuse prea mult, pentru că era epuizat? Pentru că hotărâse să-şi ofere o partidă de plăcere în compania unei secretare de Platou cu sâni mari şi o privire ironică? Pentru că aceasta mirosise ocazia unei promovări rapide, în schimbul unei partide de amor, ca o putorişcă oarecare, ceea ce probabil că şi era, în pofida aerului ei rezervat?

În orice caz, Bross avea alte certitudini, care îl „sugrumau" în mod neplăcut şi de care s-ar fi lipsit bucuros. Pe toată durata filmării, sperase să se pomenească la un moment dat cu nasul între coapsele lui Marylin. Ratase!

Mârâi furios printre dinţi. Regretă imediat că nu ştiuse să se stăpânească şi aruncă o privire într-o parte. Citizen îşi păstra aparenţa de statuie.

I-ar fi făcut mult bine dacă i-ar fi vorbit, dar se abţinu. Tentativa precedentă se soldase cu un mare eşec, pe care nu voia să-l repete. Totul se întâmplase când coborâseră din maşina teleghidată, la marginea zonei Bul Hills, înainte

de a urca în vehiculul cu comenzi manuale, care trebuia să-i ducă, prin rețeaua de tuburi private, până la modulul personal al lui Citizen. Făcuse atunci o glumă oarecare (nici nu mai știa exact cum fusese), care se izbise de zidul de tăcere al celorlalți doi... Citizen se mulțumise să ia loc în mașină, pe scaunul pasagerului, iar Marylin se instalase în spate. Adică: te vei așeza la bara de direcție, dragă Bross, și ne vei conduce frumușel la destinație. La naiba! Asta și făcuse.

Asta făcea...

Degetele sale strânseră cu putere bara metalică. Oftă ușurat când văzu că arabescurile de neon formau numele lui Citizen pe pereții tubului, coada lui „n" terminându-se cu un vârf de săgeată, care indica direcția. Cu câteva momente mai înainte, câteva zeci de nume ilustre se iviseră astfel, acoperind pereții tubulari: acum nu mai era decât cel al lui Citizen. Bross urmase direcția bună.

Îi trecu prin minte un gând (asta făcu să crească, mai târziu, agresivitatea și senzația că era respins): va avea și el, într-o zi, un modul personal în Bul Bills. Un spaginat după dorința lui, un proiecsol cu o cursă reglabilă, cu plajă și o bucățică de ocean, poate chiar o insulă... Ca Citizen. Ca cele mai mari nume dintre cele mai mari, elita ecranului, cu care umplea cele „treizeci de secunde" ale genericelor. Într-o zi. Degeaba se numea Bross Chaplin și se afla aproape în vârful Scenariștilor: era *doar* scenarist. Concepea aventurile lui Zorro Nap, care era un bun Personaj... dar nimic altceva. Într-o zi, va exploda... va ști să creeze ceva cu adevărat... nou. Da, o adevărată explozie!

Până atunci, trebuia să se mulțumească cu o vilă în spaginatele comunitare. Cartierele elegante din Bul Hills,

desigur... dar nimic nu se compara cu un modul personal. Bul Hills cuprindea vreo sută de Bule interne, dintre care cam jumătate erau spaginate sferice comunitare. Cealaltă jumătate era ocupată de module personale cu volume reduse, cu toate dotările perfecționate și gândite pentru plăcerea unui singur ocupant – și a celor pe care proprietarul îi tolera alături de el. Cel al lui Citizen era un modul de acest gen. Înainte de a fi ocupat de el, fusese proprietatea unui Actor fabulos, Gab Vadis, mort pentru că nu știuse să se oprească la timp, literalmente uscat mental și depersonalizat în ultimul grad de abuzul de ANIHIL. Modulul fusese botezat de Gab Vadis „Paradis". Citizen păstrase această denumire. Nu găsise alta mai potrivită.

„Și ce?" își zise Bross.

Urmau să pătrundă în modul, în Paradis. Ei îl lăsară pe Citizen să coboare. *Ei?* Apoi avu impresia foarte neplăcută că străbate ultimele sute de metri ale unei călătorii în gol, noaptea...

Deodată, ajunseră în „anticamera" Bulei-modul. Holul Paradisului... O sală relativ puțin înaltă și pătrată la bază. Bross conduse mașina încet până la sasul de intrare. Patru sau cinci Supraveghetori se ridicară în picioare, în interiorul gheretei de control, și se apropiară.

— Domnule Citizen, zise, salutând, flicopul, care purta pe uniformă gradul de șef de post. Nu ne-ați semnalat întoarcerea dumneavoastră. Vă așteptam mai târziu.

— Sunt aici, zise Citizen.

Erau primele sale cuvinte de la plecarea de pe Platou. Le pronunțase pe un ton relaxat.

— Trebuie să verific, spuse flicopul. Acesta este regulamentul, nu?

— Ascultă, spuse Citizen, vezi bine că aici se află cu mine Bross Chaplin...

— Şi doamna? zise flicopul fără să se tulbure.

Amabilitatea lui Citizen nu rezistase prea mult. Mârâitul lui ciudat, aproape dureros, îl făcu pe Bross să-i arunce o privire îngrijorată. Citizen era palid la faţă.

— Acesta este regulamentul, spuse şeful de post, nepăsător. Puteţi fi simulatori, imitatori, ştiţi foarte bine, domnule Citizen.

— Ştiu. Grăbeşte-te, pentru Dumnezeu!

Supraveghetorul scoase din buzunarul bluzei un detector de unde bio. Cei trei ocupanţi ai maşinii îşi declarară numele. Citizen mai întâi, apoi Bross şi Marylin. Vocea acesteia era liniştită. Bross află că se numea Marylin Gold.

— Bine zise Supraveghetorul, după ce citi rezultatul detectorului care, într-o fracţiune de secundă, „mirosise" datele şi le confruntase cu elementele selectate în memorie. Totul este perfect, domnule Citizen. S-ar zice că sunteţi foarte obosit.

Citizen, mormăi ceva vag. Făcu un semn cu capul, care era o încuviinţare drept răspuns la întrebarea Supraveghetorului şi în acelaşi timp un ordin pentru Bross de a merge mai departe. Maşina porni, alunecă spre sas, pe care un sistem electronic îl făcuse să culiseze în aceeaşi secundă în care botul vehiculului era gata să intre în contact cu peretele blindat.

Alt culoar, luminat cu zgârcenie de câţiva minibruţi vechi, răspândite ici şi colo. Un culoar în pantă uşoară care ducea spre gura grotei.

Apoi ajunseră pe plajă, la marginea Paradisului.

7

— Opreşte aici, zise Citizen.

Maşina se stabiliză în cinci-şase secunde.

Lipi palma de clapa care acţiona deschiderea portierelor laterale gemene şi ieşi din vehicul. Foarte încet. Ca şi cum ar fi vrut să se bucure la maximum de fiecare fracţiune de secundă. Se simţea la capătul puterilor, tensiunea nervoasă crescuse şi creştea în continuare, din momentul revenirii la realitate. Simplul fapt că se afla la el acasă părea să-i mărească fisura din plasa de vibraţii nervoase care îi acoperea fiinţa. Senzaţie ciudată, brută, ezitantă. Închise ochii o clipă, ca să-şi asculte corpul – să asculte vacarmul. Fu uimit de rapiditatea cu care creştea, se propaga fisura liniştitoare. Redeschise ochii.

Bross poate coborâse din maşină sau se mai afla la bară: oricum, lui Citizen nu-i păsa. Prezenţa lui Bross Chaplin era ca o ţeapă în talpa piciorului.

Marylin coborâse din vehicul. Stătea în picioare, la câţiva metri de Citizen şi privea peisajul nocturn. Citizen o imită, fără o vorbă, ceea ce era, la urma urmelor, un mod de a o ului. Ca şi cum ar fi spus: „Toate astea sunt ale mele, toate astea îi aparţin lui Citizen, iar tu te afli aici pentru că Citizen a binevoit să fie astfel, şi nu ai mai văzut niciodată ceea ce vei descoperi acum". În joacă, se distră un

moment, observând profilul fetei... până când își dădu seama că nu părea deloc impresionată. Mai exact, *înțelese* că nu era impresionată. Această indiferență îl miră puțin, dar, la urma urmelor, era salutar și îi păru bine. Se surprinse încă o dată întrebându-se ce avea fata aceea în cap!

Era noapte, în modulul Paradis.

O mână de stele clipea pe bolta emisferică, punctul ei cel mai de sus aflându-se la vreo două sute de metri. Diametrul la sol al emisferei era de aproximativ doi kilometri – ceea ce transforma volumul „emisferei" într-o bucată de con, al cărui vârf era șters, aplatizat după linia de curbură. Datorită luminiscenței plăcute revărsată de stele, întunericul nu era total, ci o penumbră caldă, savant potrivită de releele termostatice camuflate în mașinăria decorurilor, sub nivelul solului.

Aerul condiționat funcționase pe toată perioada absenței lui Citizen, ca și indicatoarele de gravitație. Atmosfera era plină de efluvii ce pluteau în bătaia curentului ușor de aer. Numai bine!

Citizen făcu câțiva pași pe nisipul gros de câțiva metri în acel loc, nisip care acoperea dala de suport a spaginatului. Își scoase pantofii, merse mai departe desculț, până când degetele intrară în contact cu apa călduță. Valurile „mării" se mișcau regulat și calm – vălurele –, provocate de acvamotoare scufundate. Marea ocupa două treimi din suprafața circulară a modulului (la „orizont", apa se lovea direct de peretele cerului); ultimul sfert fiind format din plajă și o îngrămădire de stânci, încărcate cu o vegetație diversă, falsă și adevărată. Pe acea cascadă pietrificată se afla vila.

După ce privi îndelung marea şi oglindirea dansantă a stelelor pe valurile foşnitoare, Citizen se întoarse în loc. Privirea îi căzu direct pe Marylin. Nu ar fi putut să spună dacă îl observa de mult timp sau nu. Avu senzaţia că era surprins pe când comitea Dumnezeu ştie de greşeală – era ridicol.

— Ce ziceţi? spuse el.

Marylin zâmbi. Fata făcu exact ce sperase el – fără să ştie, evident, ce spera: se apropie de valuri, se lăsă pe vine şi îşi aşeză palmele în apă. Se lăsă un moment mângâiată în acest fel. Citizen se simţi aproape fericit, aproape eliberat, timp de câteva clipe, doar privind-o.

— E de-a dreptul minunat! exclamă Bross, cu toată convingerea de care era în stare.

Marylin se ridică şi îşi lăsă mâinile să-i atârne în faţă. Apa se scurgea în picături de-a lungul degetelor. Lui Citizen îi venea să-l apuce pe Bross de fundul pantalonilor şi să-l arunce în mare. Dar nu făcu nimic..., mulţumindu-se să se uite la el cu o privire aproape goală şi să-l asculte declamând:

— Zău, Cit, de fiecare dată când mă aflu aici, laud în gând geniul cu care ai decorat totul.

— În gând? zise Citizen.

O umbră căzu parcă pe faţa lui Bross, tulburându-i brusc expresia zâmbitoare.

Preţ de câteva secunde, Scenaristul păru încruntat – Citizen se surprinse dorind să plesnească, să facă explozie acolo, o dată pentru totdeauna! – apoi se dezumflă. Exact, se dezumflă ca un balon spart. Se chirci, umerii îi căzură, se făcu mai mic. Spuse, pe un ton pe care îl dorea detaşat:

— Aş bea ceva, Cit, înainte de a pleca.

— Să mergem, zise Citizen, făcând un gest spre Marylin.

Se apropie de „torentul" de stânci, fără să-şi fi pus pantofii. O cărare îngustă de nisip şerpuia până la o terasă, apoi, de acolo, o scară de piatră, cu treptele săpate în blocuri de piatră dură, ducea la o altă terasă, având pe margine un zid scund. În prelungirea ei se afla vila. Sistemul de acces era programat după vocea lui Citizen. Acesta spuse: „Deschide". Un panou de sticlă culisă, în timp ce în casă se aprindeau luminile. Sala era imensă, cel puţin treizeci de metri pe patruzeci, împărţită pe mai multe nivele, unde erau dispuse mobile joase: mese-platouri, perne şi fotolii din imitaţie de piele pe armături plastifiate, console ultraplate trivi şi blocuri de programe de atmosferă modulară, baruri, bucătării-distribuitoare automate... Toate aceste elemente erau concepute în acelaşi stil al purităţii luminilor şi cu aceeaşi grijă pentru estetic. Pe pereţii care nu erau din sticlă, panouri telecinetice oglindeau strălucirea unor lumini languroase, traversate în mod regulat de flash-uri violente, după un anume ritm. Tavanul era format din foi metalice imense, care păreau că vibrează la cea mai mică mişcare a celor care se aflau pe podea, propagând reflexe deformate la infinit. În centrul spaţiului se înalţa cilindrul de lemn lăcuit al unui şemineu baroc, cu vetre rotunde la înălţimi variabile, unde se puteau face nişte focuri adevărate, care devorau nişte buşteni falşi.

Fără o vorbă, ca şi cum ar fi vrut, încă o dată, să lase să acţioneze magia locului, Citizen se apropie de bar şi se lăsă în genunchi. Apoi lăsă să curgă câteva jeturi de alcool în trei pahare. Luă două şi se ridică, lăsându-l pe al treilea pe bar. Îi oferi lui Marylin paharul din mâna dreaptă şi

urmări câteva secunde privirea fetei care se plimba asupra lucrurilor din jur. Băgă de seamă că se uita la acea clit-girl instalată într-un fotoliu jos, la capătul încăperii.

O mică stea căzătoare trecu prin ochii lui Marylin, pe care îi aținti din nou, direct, în ochii lui Citizen. El avu iar acea senzație de fragilitate, care îl tulburase deja la marginea mării.

— E Gloria, zise el, pe un ton care se dorea provocator.

— E o Gloria frumoasă, remarcă Marylin.

O durea în cot, natural – dar Citizen nu dorea altceva decât ironie... pentru că asta nu merita altceva. Dădu pe gât jumătate din conținutul paharului.

Gloria, clit-girl, se uita la ei de pe fotoliu, zâmbind. Era în întregime goală. Părul era de un albastru-pal, ca și triunghiul precis al perișorului pubian. Își așeză picioarele lungi unul peste celălalt, se întinse, încrucișând mâinile la ceafă, cu o mișcare lascivă – dar perfectă –, care îi proiectă în afară sânii.

— Ai totdeauna un amestec perfect, zise Bross, apropiindu-se. Ce zici, Marylin?

Agită paharul, prefăcându-se că privește alcoolul clipocind pe pereții transparenți.

— Bea-l, dacă e atât de bun, zise Citizen.

O lua de la început. „Ghiuleaua" de alcool ingerată exploda în stomac, inundându-l cu o puzderie de furnicături. În spatele acestei explozii, se afla epuizarea care ieșea la suprafață. Ar fi vrut ca Bross să dispară chiar în acea secundă. Ca numai Marylin... ce? De ce? Lucrase cu ea la un film, nimic mai mult. De ce se afla acolo? De ce dorise să fie acolo?

N-avea decât să dispară şi ea. Era o fată imposibilă, care nu era în stare să înşire patru cuvinte unul după altul, care se uita la tine cu ochii ei verzi-castanii cu... cu... Dumnezeule, voia să fie singur, asta voia! Singur cu Gloria, pentru serviciile căreia plătea destul de mult Companiei de Distracţii. Să se ducă învârtindu-se toţi şi toate, Bross şi fata aceea tăcută.

Furia crispa acum stomacul lui Citizen. Ştia bine că asta se datora oboselii, a abuzului de ANIHIL, la care se adăuga alcoolul, la care se adăuga... *Haide, Cit, nu e nevoie să trişezi; mai e şi altceva, de mult timp. Astăzi a devenit, pur şi simplu, insuportabil.*

Pur şi simplu.

Închise un timp ochii. Îi deschise şi se întoarse spre Bross, mai palid ca o mască din pastă de carton.

— Aş vrea, zise Bross cu greutate, să-ţi vorbesc despre un nou proiect de scenariu, dar văd că nu e cazul...

— Ce scenariu? zise cu o voce răstită Citizen.

Picioarele i se înmuiaseră din nou. Profitând că avea pleoapele închise – sau neprofitând de nimic –, Marylin se instalase în unul dintre fotolii. Îşi ţinea paharul cu amândouă mâinile, cu o buză aşezată pe margine, şi se uita la ei. Foarte interesată. Aştepta un meci, o înfruntare, pe care probabil că o simţise plutind de câteva momente. Şi avea dreptate. Lucrul acesta îi fu deodată foarte evident lui Citizen.

— Ce scenariu? întrebă şi mai răstit.

— Un nou Zorro Nap. Următorul care ar trebui...

— Du-te la naiba, Bross, cu Zorro Nap al tău! strigă Citizen.

După vorbele astea, se simți imediat miraculos de bine, miraculos de ușurat... capabil de ceva și mai rău. I se păru că aștepta clipa asta de o eternitate.

— Ești beat, Cit. Ești epuizat. Plec. Te voi contacta mai târziu... Vii, Maryl...

— La hazna cu Zorro Nap, Bross! Sunt sătul până-n gât de Zorro Nap! M-am săturat să-ți tot încarnez Personajul ăsta tâmpit, Bross, *să fiu doar Zorro Nap*! Îmi vine să vomez și să mă...

— Cit!

— Ce, „Cit"? Ce, fir-ar să fie? Poate că n-am dreptul să spun ce cred despre scenariile tale, despre Zorro Nap al tău? N-am dreptul să spun că Zorro Nap al tău mă face să vărs? Că mor de greață fiind eroul acestor povești idioate în care bunul și loialul Zorro Nap reușește datorită unor feste cretine.

Bross făcuse doi pași înapoi, până la treptele unuia dintre nivelele care conturau spațiul, vrând parcă să se protejeze de un eventual atac al lui Citizen. Dar acesta nu se mișca. Stătea în picioare, aplecat înainte, cu fața roșie și palidă, presărată cu pete, și răcnea, agitându-și paharul ca pe o armă dezintegratoare.

— Totuși, datorită lui Zorro Nap... încercă Bross.

— Rahat, Zorro Nap! strigă Citizen. Nu mă scoate din răbdări acum, Bross, nu e momentul! Poate că sunt epuizat, dar ăsta nu-i un motiv ca să... Du-te la naiba, Bross! Du-te și compune-ți scenariul lamentabil în fața grilelor schemelor prestabilite, cu ingredientele tipice furnizate de sondaje!

— N-ai dreptul, Cit! Sunt unul dintre cei mai buni Scenariști ai Platoului. Box-office-ul spune clar asta și Publicul la fel!

— Ha! exclamă Citizen.

Zise „ha!" și tăcu. O tăcere enormă se prăvăli peste ultimele ecouri ale înfruntării lor. Treptat, un zâmbet de animal de pradă lumină fața lui Citizen. Îl fulgeră pe Bross cu privirea.

— Scenariștii nu există, zise el cu o voce răgușită. Nu mai mult tu ca ceilalți, Bross. Nu sunteți decât niște executanți, la ordinele Publicului și a Operatorilor de sondaje, la ordinele Producțiilor, ele însele la ordinele Publicului binecuvântat. Asta cred ei, Bross... Ești în stare să inventezi? Să imaginezi? Ce altceva faceți decât să copiați, să copiați și iar să copiați, fără oprire de... dintotdeauna? Copiați moduri de acțiune, mereu aceleași, în anumite decoruri, mereu aceleași! De ce vă mulțumiți cu aceste spaginate schematice și stereotipe, Bross? Acele planete idioate, mereu inspirate de vechile filme... Sunt sătul de toate stea!

— Ești... ești decadrat, Cit!

— Iar tu, Bross, ești un pisălog, unul care copiază și repetă, da, tot timpul! Incapabil de creație... M-am săturat de Zorro Nap. De ce nu scrii ceva *real*, care să se situeze în *lumea reală*, adică în Nucleu? Unde e Publicul, Bross? Mi-e teamă... mi-e teamă că Publicul nu există, Bross! Că nu există! Că e doar un afurisit de decor! De ce trebuie să vorbim tot timpul de planete și de spații infinite, veșnic plantați în aceleași variații de decor, în loc să istorisim povești care să fie situate în această lume, în lumea *noastră*, cu personaje *reale*?

— Nu asta cere Publicul, Cit, reuşi să bâiguie Bross. Suntem aici ca să...

— Nu mai ştiu pentru ce sunt aici! Auzi? Şi te acuz că eşti aici de pomană! Şi spun că nu mai cred în Public!

— Asta sunt cuvinte de eretic! Dacă aş vrea, aş putea...

— Ai putea s-o ştergi de-aici, Bross. Repede. Pentru că acum m-am săturat de tine. Cară-te!

— Cit, n-aş vrea...

— Cară-te, Bross, repetă înăbuşit Citizen.

Bross ezită. Era alb la faţă. Aruncă o privire spre Marylin, apoi dădu din cap.

Puse paharul pe jumătate plin direct pe podea. Întoarse spatele şi plecă.

Zgomotul paşilor săi se pierdu pe terasa cu dale, apoi pe nisip. Urmă tăcerea.

— Du-te să-ţi compui scenariul idiot! strigă după el Citizen.

Rămase un moment cu capul ridicat, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns, apoi bărbia îi căzu în piept. Se întoarse spre Marylin.

— N-ai plecat şi tu cu el? şopti el.

— Nu, răspunse fata.

— După tot ce-am spus?

— Tocmai pentru tot ce-ai spus. Asta şi aşteptam.

8

Citizen dădu iar din cap, deschizând gura, ca şi cum ar fi urmat să vorbească, dar nu spuse nimic. Făcu doi paşi spre bar, se lăsă în genunchi în faţa aparatului şi îşi umplu paharul. Raţiunea îi cerea să nu mai bea – cel puţin alcool –, dar nu ştia ce alte gesturi să facă, ca să rupă izolarea în care se pomenise brusc. Încercă să gândească, să se asculte şi să se înţeleagă, în timp ce privea clocotind jetul de alcool în fundul paharului. Remarcase că Marylin aproape că nu se atinsese de al ei, de aceea nu-i propuse să o servească din nou. Să reflecteze, să înţeleagă... repede. Era imposibil. Haosul care izbucnise în el era încă prea vibrant, prea nou. Trebuia să se limpezească lucrurile – Citizen era convins că vorbele rostite împotriva lui Bross Chaplin ar fi putut avea efectul unui adevărat măcel...

Se simţea uşurat şi năucit, epuizat şi foarte excitat. Într-un fel, făcuse pasul; se hotărâse să spună, cel puţin în parte, ceea ce îl apăsa prea greu pe inimă de mult timp: acea angoasă vagă care îl asalta iar şi iar... cuvintele ţâşniseră de la sine, grămadă, nebune, ca o mulţime vie din interiorul lui, care se pregătise de mult timp pentru luptă. Nu-şi imaginase o astfel de violenţă, şi ăsta era, printre altele, lucrul care îl stupefia cel mai mult.

Da, Citizen, ai făcut pasul. Şi acum?

Acum nu mai avea forță, la capătul unui film, la jumătatea traseului său de acrobat neexperimentat.

Bău o gură de whisky, se ridică și își zise: „Nu trebuie să mai beau". Închise ochii, în timp ce băutura de foc îi curgea pe esofag și ajungea în stomac. Deschise pleoapele.

Marylin era tot acolo, așezată în fotoliul jos, cu picioarele întinse. Pusese paharul plin pe tăblia mesei, în fața ei. Cu mâinile încrucișate pe abdomen, se uita la Citizen și aștepta. Ochii ei căpătaseră o culoare verde în lumina din jur. Nu mai râdeau.

La celălalt capăt al încăperii, Gloria se tot așeza picior peste picior. Se întinse mai tare, făcând sânii să devină și mai proeminenți, în timp ce un mic gângurit ieșea printre buzele care zâmbeau.

„O să stau jos", își zise Citizen.

Asta îi apăru deodată ca o performanță, pe care trebuia să o realizeze cât putea de bine. Făcu un pas, doi, trei. Corect. Se instală în fotoliul din fața lui Marylin, fără să fi pățit nimic. Puse paharul pe masă și se scotoci în buzunare după o țigară. Găsi. Scoase ruloul de tutun dintr-un pachet, oferi una lui Marylin – care refuză –, găsi bricheta în alt buzunar și aprinse țigara... toate aceste mișcări consumară un anumit număr de minute. Trase un fum și se simți bine aproape imediat – nu în mare formă, nici pomeneală, dar, în orice caz, o străpungere a ceții... O anumită insensibilitate pusese stăpânire pe extremitățile corpului, mâini și picioare... ceva care stăruia oarecum și în adâncul creierului său.

— De ce? întrebă el, printr-un nor de fum.

Întrebarea nu însemna nimic precis. Era cel mult un fel de momeală, un mod de a-şi testa capacităţile vocale. Drept răspuns, Marylin ridică întrebător din sprâncene.

O privi intens. Avea o faţă ovală, o gură mare cu buza de jos cărnoasă. Sprâncenele erau foarte închise la culoare, în contrast cu părul blond. Avea umerii înguşti, la fel şi şoldurile, iar talia era foarte subţire. Sânii impozanţi erau goi şi liberi sub bluză, iar sfârcurile tari formau un punct închis la culoare pe pânză. Pentru prima dată de mult timp, simţi cum îl cuprinde dorinţa. Nu era deloc momentul. Supusă, Gloria se ridică, la celălalt capăt al încăperii. Citizen băgă de seamă, cu coada ochiului, şi zise: „Nu!" Gloria îşi reluă poziţia, la fel de surâzătoare.

— Eşti telepată? întrebă Citizen.

Marylin făcu o scurtă mişcare din cap.

— Atunci, explică-mi, zise Citizen. De ce te afli aici? De ce spui că ceea ce s-a întâmplat confirmă aşteptările tale?

— Poate pentru că am înţeles unele lucruri?

— Care lucruri? Ce-i de înţeles?

— Tu întrebi, Citizen?

— Da, eu întreb. Ascultă... Bross avea dreptate când spunea că sunt epuizat. În acest moment nu sunt în stare să sesizez subtilităţile. Dacă vrei să-mi explici, fă-o repede şi clar. Altfel... nu ştiu. Altfel, pleacă.

— Nu vreau să plec, Citizen. E prima dată când întâlnesc pe cineva care îmi seamănă. Nu vreau să plec.

Avea dreptate, bineînţeles – era fantastic în ce măsură dădea totdeauna impresia că este deţinătoarea adevărului. Avea dreptate... totuşi, nu trebuia să-şi închipuie că... ba

nu, nu-şi imagina nimic. Ba chiar era contrariul cuiva care ar fi putut să-şi imagineze lucruri şi să travestească realitatea în speranţa că va fuziona cu propriile fantasme sau aspiraţii.

— Poate că nu vreau să te văd plecând, e adevărat, zise Citizen. Totuşi, îţi cer să fii clară şi precisă.

Întinse mâna în direcţia paharului aşezat pe masă, dar îşi devie brusc gestul şi trase spre el o scrumieră grea din metal. Apoi stinse ţigara abia aprinsă.

— Am înţeles, spuse Marylin, că, de la începutul filmărilor, Bross Chaplin îmi dă târcoale, în speranţa că am să mă culc cu Înălţimea Sa, ceea ce mă scârbeşte. Am înţeles că eşti la capătul puterilor. La o jumătate de pas de final.

— I-auzi! exclamă Citizen.

Dorea o remarcă amuzată doar ca să mascheze gravitatea din acel verdict atât de tranşant. Evident, Marylin nu se înşelase nici de data asta. Ea continua, netulburată de remarca lui Citizen:

— De ce mă aflu aici? Poate pentru că s-a ivit ocazia. Poate pentru că doream de mult timp să intru în contact cu tine, să te ascult... Vreau să ştiu dacă eşti cu adevărat ceea ce cred că am ghicit eu.

— Adică?

— Nu ştiu cum s-ar putea defini. Să zicem... un disident?

— În afara cadrului, nu?

— Aproape în afara cadrului. Pe punctul de a deveni. În echilibru. Te-am observat în timpul filmării, în cursul secvenţelor şi în pauza dintre ele. Când ieşeai de sub influ-

enţa ANIHIL-ului, când îţi părăseai personajul. L-a început, am crezut că atitudinea ta „retrasă" putea să fie pusă pe seama oboselii şi a ANIHIL-ului, şi a concentrării, a injectărilor eficace ale lui Clydan, care este un Suprahipno valoros. Pe scurt, am atribuit asta condiţionărilor tale de Actor, a faptului că nu voiai să te pierzi, să te expui riscului de a-l lăsa pe Zorro Nap prea departe. Da, am pus atitudinea ta pe seama conştiinţei profesionale.

— Şi nu era cazul? întrebă Citizen.

Ea zâmbi. De mult timp nu se mai întâmplase asta. De data asta, zâmbetul nu avea nimic ironic – nu era mimica unui martor care asistă la un spectacol lamentabil. Vedea prietenie şi înţelegere în acea mişcare a buzelor, în ochii care străluceau.

— Eşti un Actor foarte bun, Citizen, şi ştii asta. Publicul te cere, iar şi iar. Ai mult talent şi aptitudini ca să faci să trăiască un personaj comandat. Ştii să răspunzi minunat acelor nevoi de imagine ale Publicului. Dacă asta n-ar fi fost adevărat, n-ai fi fost aici, şi nici eu. Nu ai fi recompensat cu milioane de tichete, complimente şi vorbe măgulitoare de tot felul. Nu ai avea acest modul personal, această plajă şi acest ocean numai pentru tine. Nu ai avea posibilitatea să te bucuri de tot ce-ţi doreşti, tot ceea ce îţi este posibil să ceri şi să primeşti, din oferta propusă.

— Din oferta propusă..., repetă înăbuşit Citizen.

Oare de vină era alcoolul... sau risipirea efectului său? Se simţea ciudat de lucid şi totuşi ca şi cum ar fi pierdut contactul cu realitatea.

— Da, zise Marylin. Îmi închipui că ai putea să fii foarte fericit, ca şi ceilalţi... Ca Garry Lang, de exemplu,

sau ca Gina Bard sau Taylor Mitch-Reynais. Ca marii mahări ai Producțiilor sau ca Scenariștii de genul lui Bross Chaplin. Dar nu ești.

— Din ce motive?

— Cele pe care i le-ai trântit în față lui Bross mai adineauri. Le știam dinainte, le ghicisem, înțelesesem. Oferta propusă nu-ți ajunge.

Ar fi putut să spună ceva, așa cum făcuse, mai mult sau mai puțin, până atunci, printr-o aparență de butadă. Nu o făcu. Nu mai simțea nevoia să fugă mai departe, nici să trișeze. Unde să fugă? Marylin era peste tot în același timp, cunoștea toate colțișoarele închisorii sale.

— Ai ajuns la această deducție observându-mă în momentele de filmare? De ce tu, numai tu? De ce nu Clydan, care mă cunoaște mai bine decât oricine și cu care lucrez de vreo șaizeci de filme?

— Clydan lucrează mai mult cu Zorro Nap – sau oricare alt personaj prin intermediul tău. Clydan te cunoaște sub forma unei scheme neurologice în care se strecoară ca să te ajute să susții identitatea unui personaj și ca să-ți amintească jocul pe care trebuie să-l joci, conform scenariului. Dacă a remarcat că ceva nu merge bine, a dat vina pe excesul de ANIHIL și pe o succesiune prea rapidă a rolurilor: va vorbi de capacitățile tale psihice, de afurisita ta schemă neurologică. Asta e tot. Va căuta originea răului, dar nu o va găsi. Va acuza trunchiul acoperit de râia pomilor, dar nu se va gândi la rădăcini, și cu atât mai puțin la pământul în care este plantat copacul viu.

Ridică paharul, luă o mică înghițitură și se înfioră.

— Pot să mă servesc cu altceva? întrebă ea.

Citizen îi răspunse cu o mişcare a capului, fără să se mişte. Ea se ridică şi se lăsă în genunchi în faţa barului. Puse într-un pahar suc de fructe, adăugă apă, apoi se reîntoarse în fotoliu. Stătea ghemuită pe marginea fotoliului, aplecată în faţă, cu coatele pe genunchi şi pieptul presat pe coapse.

— Izolarea ta în timpul secvenţelor nu se datora concentrării profesionale şi nici nu era motivată de ea, Citizen. Era o fugă, o retragere scârbită, o tentativă de autoprotecţie. Da, izolare, dar ca să scapi de agresiunile Platoului, ca să scapi de personajul lui Citizen aşa cum l-au creat alţii, cum l-au fabricat. Într-un fel, detestându-l pe Zorro Nap, îl găseai pe gustul tău... Aşa cum ai considera ideal orice personaj în care te poţi refugia.

— Îl urăsc pe Zorro Nap? şopti Citizen.

Vocea îi tremura. Avea brusc sentimentul că se afla în faţa unei curţi de Supraveghetori; minus agresivitatea obişnuită a unui astfel de tribunal.

Cu vârful degetelor, Marylin respinse o şuviţă de păr care îi gâdila obrazul. Şuviţa căzu din nou.

— Bross Chaplin e acum convins de asta, răspunse ea încetişor.

Citizen se strâmbă şi ea continuă:

— Îl urăşti, evident. Îl urăşti pentru că nu are nimic comun cu tine, pentru că te-ai îndepărtat destul de mult de el, cu timpul, ca să-l poţi judeca şi înţelege că este format doar din gol, cârpăcit de aspiraţiile de comandă ale Publicului. Nu are nimic, nici o fărâmă din tine, nici o fărâmă de personalitate umană de care să te poţi agăţa. Într-o zi, s-ar putea să ţi se ceară foarte bine să interpretezi un

personaj de vacă-automată, într-un serial „western", sub simplul pretext al pasiunii Publicului pentru vaci... Aversiunea ta e flagrantă, Citizen. N-am mai văzut până acum Actori discutând scenariile cum faci tu, fiind *contra* în mod sistematic, încercând să includă în capul înțesat al lui Zorro Nap acele bucăți de umanitate despre care vorbeam, tocmai ceea ce îi lipsește. Am înțeles cu ușurință că îl urai pe Zorro Nap, vehiculul gloriei tale... marioneta care, indirect, la creat pe Citizen așa cum este, care este și el detestat de tine, pentru că prea se confundă cu tine în capul Producătorilor și al Publicului.

— Unde e partea umană? șopti Citizen. Cine ești tu, Marylin Gold? Cine ești tu ca să ghicești ceea e nimeni nu a vrut vreodată să încerce să înțeleagă?

— Sunt ca tine, atâta tot. Un personaj care a fost fabricat, pe care regulile jocului l-au dus până aici. Sunt într-o piele care nu-mi place, stăteam la pândă și așteptam să întâlnesc unul la fel ca mine, la un moment dat... pentru că era imposibil să nu-l întâlnesc într-o zi, fatalmente. Ar fi fost prea îngrozitor...

— Cum au făcut ca să te fabrice?

Pe buzele fetei apăru din nou zâmbetul ironic, distant și rece. Povesti cum procedaseră „ei". Era simplu. În asta consta groaza: în simplitatea procesului.

Se născuse într-o creșă din Nucleu. Părinții ei erau actori care nu depășiseră niciodată nivelul de Actori Fără Specializare. Niște AFC. Niște AFC întreaga viață, cu excepția unor incursiuni, rare, în număr neglijabil, în domeniul Rolurilor Secundare. Muriseră într-un accident de Platou, striviți de un decor, pe care Artificierii îl mon-

taseră greşit. Marylin era mică. Fusese crescută de Profesorii de la Creşa Socială a Spectacolelor – Bula de Educaţie nr. 15 XRT – şi învăţase totul. Capacitatea ei de asimilare atinsese o cotă remarcabilă; avea mari calităţi de observaţie, era minuţioasă, precisă, eficace. Fusese îndrumată spre specializarea „Secretară de Platou". Dăduse şi continua să dea multă satisfacţie celor care o foloseau. Realizatorii sub ordinele cărora lucra îi recunoşteau cu toţii capacităţile, eficacitatea. Asta era tot.

Drumul era deschis, liber spre Asistenţă şi apoi spre Realizare. Marylin putea spera orice. Dar erau speranţele pe care ei şi le puneau în ea. Nu erau speranţele ei.

— Mi-am învăţat, zise ea, pe un ton jos, mi-am învăţat rolul dat, meseria, cu calm, temeinic, treptat... am învăţat să-l urăsc, înainte de a învăţa să-l primesc cu indiferenţă, ca să-l îndeplinesc în mod detaşat, ca un automat. Am învăţat răbdarea, aşteptând ca, într-o zi, cineva să-mi spună... să-mi spună ce puteam spera. Am crezut, sincer, de o sută de ori... am crezut că voi ceda, total, că voi fi decadrată. Bună pentru Coş sau Reeducare sau Încadrare definitivă. Am scăpat pentru că acele roluri nu mi se potriveau nici ele.

Termină cu o mică strâmbătură, ezitantă, dar care se dorea sfidătoare. De multă vreme, prea multă vreme, aştepta acest moment în care să renunţe la mască. Reuşise – acum era Adevărata Marylin şi nu prea ştia cum să spună asta cu ochii, cu fiinţa ei adevărată.

Această dezorientare avu un efect sigur asupra lui Citizen. Tot ce spusese Marylin se afla în el, scris în acelaşi fel. Scenariul se deosebea puţin, dar esenţialul era acelaşi.

Ar fi putut folosi aceleaşi cuvinte, acelaşi ton. Acea canava a drumului spre un neant din ce în ce mai asurzitor era a lui. Simptome identice, viruşi similari. Aceeaşi maladie. Epidemie sau cazuri izolate? În orice caz, nişte grafice psihopatologice bune. Vor sfârşi, şi unul şi celălalt, încuşcaţi, dacă persistau în erezie şi deviaţie, în afara regulilor jocului şi a schemei comune. Pentru ei, rolul de „încuşcaţi" nu avea nimic seducător, nici liniştitor – nu se înscriau voluntari la „încuşcare", nu aveau dorinţa sau nevoia să fie trataţi; se considerau normali şi vedeau rebeliunea aceasta ca o manifestare a sănătăţii lor bune. Ceilalţi erau anormali.

Efectul alcoolului, conjugat cu cel al frânturilor de ANIHIL, care încă mai acţionau slab asupra unor conexiuni nervoase, avea tendinţa să se risipească rapid. Să se fi datorat cuvintelor lui Marylin? Lucrul era posibil, în parte – Citizen voia să creadă asta.

O cunoştea pe Marylin de mult timp, dintotdeauna, de patru sute de filme şi chiar mai mult... fuga, rostogolirea spre neant, luase sfârşit. Trebuia să schimbe direcţia, şi ea îl va ajuta – îl şi ajutase deja. Cine ştie, poate că va schimba direcţia împreună cu el?

În care direcţie, Cit?

Se ridică. Îşi simţea şi acum picioarele nesigure, puţin tremurătoare. Nu avea însă importanţă.

Se pomeni deodată teribil de izolat fizic, în centrul acelei mari încăperi. Pereţii erau prea departe, nu-i putea atinge cu mâna, sau poate erau invizibili, deschişi spre noapte. Spre mare. Spre câteva mănunchiuri de stele atârnate de bolta cerească. Noaptea, bineînţeles. Noaptea, în modul, dura de la precedenta lui plecare, se prelungise pe

toată durata filmării de pe Platou – noaptea însemna minimum de energie consumată de programarea modulară. Nu se atinsese de claviatura comenzilor. Noaptea îi convenea. Întinse mâna în direcția lui Marylin, care nu spunea nimic și îl observa de câteva momente – prea în alertă, în așteptarea reacției sale, pregătită să fugă sau să răcnească, în cazul în care această reacție i-ar fi dat impresia că mărturisirile sale erau sinonime cu pericolul și imprudența. El întinse mâna.

Ea zâmbi, liniștită – mărturisindu-și sieși ușurarea. Se ridică. Ezită puțin, puțin de tot, o fracțiune de secundă. Apoi își așeză mâna în mâna lui Citizen.

Degetele sale erau ușoare și catifelate – erau alte degete. El nu spuse nimic, dar se îndreptă spre un colț al încăperii diametral opus celui unde se afla frumoasa clit-girl. Marylin mergea alături de el. Plafonul de metal stârni o serie de reflexe aurii deasupra capetelor lor.

În colțul pereților de sticlă, nivelul podelei se lăsa în jos, conturând o groapă pătrată cu o latură de doi metri și adâncă de cincizeci de centimetri. Acest volum era umplut cu perne multicolore și de diferite forme. Pe marginea exterioară, se afla o consolă de programare a decorului, precum și un complex bar-combină muzicală.

Citizen coborî în groapă. Marylin îl urmă. Se instalară pe pernele moi și mult timp, fără să pronunțe un cuvânt, priviră afară. Terasa, plantele artificiale, naturale și marea... Cerul și stelele...

Dăduse drumul mâinii lui Marylin. Ea stătea lângă el, atingându-i brațul cu umărul.

— Nucleul şi Centura există dintotdeauna. În Nucleu sunt spaginate de Bule de tot felul, atât de numeroase, încât nimeni nu le cunoaşte cu exactitate numărul real; sau schimbătoare: într-o zi făcând parte din Platou, apoi cuprinse în ansamblul social de locuinţe. Există Producţia. Criticii, Operatorii de sondaje, Actorii, Tehnicienii... Nimicanii, din Centură, care ajung în mod regulat pe Platouri şi în acest univers de Caste... De ce?

— Nu ştiu, răspunse Marylin.

— Există Spectacolul, care funcţionează, funcţionează, funcţionează... roluri, mereu pe acelaşi tipic, aceleaşi scheme, sau foarte apropiate. Există educaţia de bază, programată pe baza a vreo cincizeci sau cel mult o sută de filme foarte vechi. Bagajul nostru. Patrimoniul nostru, trecutul nostru, istoria noastră. Nu, nu istoria noastră, ci istoria Spectacolului. De ce?

— Nu ştiu.

— De ce să nu schimbăm? De ce să nu inventăm altceva, să vorbim despre lumea reală? Despre lumea noastră... De ce să ne referim totdeauna la vechile valori şi la vechile principii? De ce să repetăm la nesfârşit acelaşi gen de cuvinte, acelaşi scenarii groteşti, care pun să se confrunte binele şi răul, după criterii precise, cu victoria *binelui* în final? De ce se dă în vânt Publicul după acest gen de minciuni?

Citizen ar fi vrut să pună şi altă întrebare, dar nu o puse.

— Nu ştiu, răspunse ea.

— De ce scenariile trebuie să se desfăşoare în acelaşi gabarit de spaginat – un decor prevăzut cu pământ şi cer,

mimând spațiul infinit? De ce arhetipul acesta de spațiu infinit, gigantic, nemăsurat, și uneori acel univers cu planete în imensitate, din moment ce știm foarte bine că nimic asemănător nu poate fi conceput cu adevărat? De ce...

Se uită la Marylin. În ochii fetei luceau lacrimile – Citizen deveni conștient de cele care se rostogoleau pe propriii săi obraji.

— Îmi spun uneori că în altă parte... înainte... nu știu unde și nici când, dar îmi spun că poate au putut să existe cai adevărați, că există... ca și câinii. În carne și oase: *animale*, nu automate. Cred că elefanții, de exemplu, pe care îi vedem în filmele din Arhive, erau *reali*, la fel și girafele, maimuțele, rechinii, insectele-furnici... De ce n-ar putea să fie reale, nu automate?

— În care lume? zise Marylin. În ce lume nebună, gigantică... imposibil de înțeles?

— Dar *adevărată*! Ce am făcut, ce facem noi adevărat? Nimic. Spectacolul din Nucleu. Spectacolul și legile lui bine definite, strict definite, după modele vechi. De ce să nu schimbăm nimic niciodată? Ce vrea Publicul?

Privirea lui fulgera, ațintită în ochii lui Marylin. Văzu o lacrimă curgând pe obrazul ei, agățându-se, strălucitoare, de colțul buzelor. Fata o șterse cu limba.

— *Cine e Publicul*? murmură Citizen.

— Nu știu...

— Unde e? Cine e? De ce trebuie să ne supunem lui orbește? Cred... cred că Publicul nu există, Marylin.

Această frază se rotea în capul lui de mult timp – de câteva zeci de filme. O păstra acolo, o lustruia, o proteja. Uneori, țâșnea de la sine și îl pălmuia, îl zgâlțâia când îl lua

somnul... Nu o pronunțase niciodată cu glas tare în fața cuiva. Singur, da. Dar niciodată în fața unui martor, până în acel moment. Era genul de lucru pentru care riscai să fii trimis la Cușcă, în ciuda puterii și a poziției sociale pe care le aveai.

Se pomeni culcat pe o parte, între perne, cu Marylin în brațe. Ea se lipise de el, râzând și plângând.

* * *

Îl sărutase și o sărutase. Apoi se lipiseră unul de celălalt. Nu se dezbrăcaseră, nu făcuseră dragoste. Marylin adormise cu capul pe pieptul lui Citizen.

El rămăsese treaz. Ca să doarmă, ar fi trebuit să înghită o doză bunicică de somnifer: somnul nu era un lucru ușor, în momentele imediat următoare întoarcerii de la o filmare. Oricum, era prea excitat ca să poată dormi. Nu amintirea filmării îl făcea să vibreze, nici efectele oboselii, ci ceea ce tocmai trăia. Atât de... neașteptat! Atât de nebunesc...

Rămase conștient: creierul său funcționa cu repeziciune, funcționa viguros, fără poticniri – își putea permite, putea îndrăzni: ceea ce se petrecea nu era de bun augur, un semn de noroc infailibil?

Când Marylin se trezi, Citizen îi zâmbi. În același timp, simți o umbră de teamă: dacă nu mai era aceeași? Dacă, într-un fel sau altul, somnul o transformase, alungând aliata ca să facă din ea un inamic sau, și mai rău, un personaj vulgar de figurație?... Își luă inima în dinți.

— Vom pleca să descoperim totul, nu?

— Când dorești, răspunse ea.

Era Marylin!

Se ridică în genunchi, foarte însufleţit.

— Vom merge să vânăm Publicul! Îl vom hărţui, îl vom înconjura şi îl vom face să-şi dea duhul. Îl vom soma să dea explicaţii! Vom descoperi altceva, dincolo de decoruri.

— Unde?

— În altă parte! exclamă Citizen, transfigurat de râs. Unii spun că Publicul se află în afara Centurii. Nu ştiu exact de ce, dar cred că poate au dreptate. Vom căuta în această direcţie.

— *În afara Centurii?* Dar... nu există *nimic* în afara Centurii.

— Aşa se spune... Vreau să aflu. Vom pleca în altă parte, Marylin, nu-i aşa?

Ea părea puţin năucită, dar deloc potrivnică acestui plan nebunesc. Încuviinţă cu o mişcare a capului. Citizen clipi şi se apropie în genunchi de consola de programare a decorului. Zise:

— Ne vom oferi un frumos apus de soare ca să serbăm asta. Ce zici?

Bătu cu frenezie pe clapele aparatului. Afară ţâşni un fulger, luminând întreaga boltă cerească şi peisajul. Proiecsolul se deplasă pe rampa curbă invizibilă, în spatele bolţii cereşti. Citizen amplificase mişcarea la maximum. Discul de lumină albă alunecă din fundul cupolei, urcă spre zenit în două secunde şi atinse intensitatea maximă înainte de a coborî din nou spre malul mării – urmând mişcarea, luminozitatea începu să scadă. Când globul proiecsolului fu gata să se prăbuşească la capătul cursei, Citizen opri şi îl stabiliză un moment, exact deasupra nivelului apei.

Lumina devenise roşie, iar restul cerului era întunecat. Roşul dansa pe apă într-o succesiune infinită de reflexe tremurătoare. Această lumină pătrundea şi în casă, unde Citizen stinse globurile de iluminat. Lumina se juca, palpita, caldă şi mătăsoasă pe faţa lui Marylin, în părul ei...

Priviră acest spectacol un lung moment, fără să rostească nici un cuvânt. Însufleţirea lui Citizen se „odihnea" puţin.

— O lume reală, Marylin, murmură el, după un lung moment de contemplare, care ar fi servit drept model vechilor noastre filme din Arhive... o lume din spaţii infinite, fără limite, în afara cadrului... în care oceanul se întindea cât vedeai cu ochii, fără graniţe, unde cerul ar fi fost făcut din... din vid (de ce nu?), nu din metaplast translucid. O lume unde soarele ar fi un adevărat rug de foc, rotindu-se în jurul planetei, ca să ofere un spectacol ca acesta... Îţi imaginezi?

— Nu, şopti ea.

— Trebuie. Dacă ar fi aşa? Dacă am găsi curând urma dincolo de Centură, sau nu ştiu unde, în seifurile secrete ale Publicului. Ceva real, nu *asta*?

Aproape că strigase ultima parte a frazei. Simultan, făcea să culiseze cursoarele programatorului, iar soarele, gata să apună pe mare, făcu un salt înapoi, urcând până la zenit, apuse, apoi se întoarse, ca un film care s-ar fi derulat rapid înainte şi înapoi. Lumina scădea, exploda la maximum puterii, ca apoi să se stingă, aproape ca un suspin, înainte de a se aprinde din nou. Lumina dansa sub soarele cuprins de nebunie, biciuind marea şi peisajul.

— Trebuie să sărbătorim asta! strigă Citizen. Elementele să se dezlănțuie ca să-i salute pe nebuni!

Avea gesturile sacadate, dar precise. Un zâmbet feroce îi întindea buzele, ochii îi scăpărau, în variațiile dezlănțuite ale acelei lumini galopante. Formă o furtună, care se stârni imediat la marginea mării, iar valurile sfâșiate loviră cu o forță nemaivăzută plaja. Spori puterea vântului la maximum și urletul lui se amesteca cu cel al apei. Creasta valurilor se destrăma, se rupea. Citizen făcu să apară nori, care se strecurau prin fantele de proiectare răspândite sub cupolă. Norii urcară, urcară, acoperind curând „orizontul" și o bună parte a mării, ascunzând întreaga întindere a cerului. În spatele acelui strat vaporos și clocotitor, soarele continua să coboare și să urce, ca o minge legată de un elastic.

Marylin privea, cu buzele întredeschise, uluită, impresionată de demența grandioasă a spectacolului.

— Și furtuna! exclamă în cele din urmă Citizen.

Imediat, după ce apăsă pe o altă serie de taste, bubui tunetul, prelung și vibrant, făcând să se cutremure pereții de sticlă ai casei. Tunetul și o serie de fulgere spasmodice crăpară îngrămădirea de nori.

— Ia uite, zise Citizen, după ce contemplase și el nebunia dezlănțuită.

Se ridică, părăsi groapa și se duse în centrul încăperii. Mai așteptă un moment, în acest fel, în timp ce tunetul bubuia, fulgerelor li se adăugau flash-urile deplasării înainte și înapoi a soarelui, ploaia cădea și vântul agita valurile. Își dădu seama că, de mult timp, de foarte mult timp, voia să se joace astfel cu programarea, în pofida

bunului simţ – aşa cum un copil vizează să strice prea frumoasa şi prea lucitoarea jucărie care i-a fost oferită în dar.

Şi mai voia ceva. Se înfioră. Se apropie cu paşi mari de Gloria, care stătea tot în fotoliu. Din mers, Citizen luă de pe o masă joasă un obiect de lemn tare, un fel de motiv abstract, semănând vag cu un lanţ căruia i s-ar fi înnodat de patru-cinci ori ochiurile.

Citizen se opri la doi paşi de fotoliu. Gloria se ridică zâmbitoare. Timp de trei secunde, atitudinea ei fu dintre cele mai sugestive. Mâinile îi alunecară pe şolduri, pe abdomen, până la sâni. În acea lumină care cădea parcă în jeturi, pielea ei era când albicioasă, lăptoasă sau mângâiată de dâre rozalii. Părul albastru şi perişorul sexului păreau metalice, din fir de argint sau de cupru.

Ea făcu un pas-doi spre Citizen. El lovi o singură dată, dar cu o forţă înspăimântătoare, ca şi cum s-ar fi descărcat dintr-o dată de o întreagă viaţă de agresivitate reţinută, ascunsă, refulată cu prudenţă. Lovi. Sexul i se întărise. Măciuca improvizată o atinse pe clit-girl în faţă şi îi dezlipi capul, care se rostogoli, într-o jerbă de păr, până în mijlocul încăperii, unde se opri lângă piciorul unui fotoliu. Corpul, în faţa lui Citizen, rămase pe picioare câteva clipe, cu gâtul ridicat pe un sul de plastocarne lung şi subţire, având deasupra un fragment albicios de coloană vertebrală metalică şi o mână de fire multicolore. Apoi braţele îi căzură. Corpul se prăbuşi la podea, pe spate, cu picioarele depărtate. Căderea se produse cu un zgomot înăbuşit. Lângă fotoliu, la câţiva metri de acolo, capul privea zâmbind tavanul şi zigzagurile luminoase care se deplasau de la un capăt la celălalt. Citizen dădu drumul măciucii.

Se întoarse în fugă la Marylin. Ea se aruncă în brațele lui.

— Acum, oprește, murmură ea. Te rog să oprești acest cataclism.

Era prea târziu. Sub bolta cerească se vedea o serie de deflagrații luminoase foarte violente, care nu aveau nici o legătură cu ceea ce putea să ofere gama de programări, sectorul „Furtună", ci semăna mai mult cu niște „vulgare" scurtcircuite.

— Haide, zise Citizen, s-a terminat. E sfârșitul și începutul. Vino!

O prinse de mână pe Marylin și o trase afară din casă.

9

Formalitățile de angajare fură reduse la minimum imediat ce Antrenorul Cascadorilor, Lee Connors, luă cunoştinţă, în persoană, de recomandarea semnată Bross Chaplin. Norocul îl însoţea în continuare pe Spartacus.

Flicopul care luase iniţiativa să-l escorteze era un om amabil, în ciuda ochilor săi gălbui, cât se poate de ciudaţi... Spartacus nu şi-ar fi putut niciodată imagina, cu câtva timp în urmă, un flicop amabil... În Centură, flicopul era inamicul sistematic – era adevăratul inamic.

Traseul până la Interplatou luă în jur de o jumătate de oră. Străbătură o mică parte din acest traseu pe jos, cealaltă parte – de la sasul intrării la nivelul propriu-zis – , într-o maşină individuală de două locuri. Vorbiră despre tot felul de lucruri. Flicopul se distra mult de uimirea şi de ochii mari cu care Spartacus se uita în toate direcţiile. La un moment dat, Spartacus îşi aminti că se afla în compania unui Supraveghetor când acesta îl întrebă, pe un ton detaşat, ce făcea în Centură şi cum îşi petrecea timpul acolo. Îi răspunse că era un Nimican şi, ca atare, îşi petrecea viaţa consumând filme video. Celălalt dădu din cap distrat, fără să insiste.

Vrând să se protejeze sau ca să evite ca flicopul să-i mai pună şi alte întrebări, îşi zise că avea tot interesul să

alimenteze şi să provoace el însuşi conversaţia. Vorbi despre câinii care îi însoţeau pe flicopi – fusese impresionat de acele animale monumentale. Află că animalele erau dresate special pentru vânarea FL-iştilor. Aceştia trăiau tot timpul într-o stare de surescitare deosebită, pe bază de angoasă – angoasa că nu vor găsi de lucru, angoasa că vor fi descoperiţi, arestaţi şi trimişi la Coş... Această stare psihologică avea în mod natural repercusiuni fizice, precum un anumit grad de transpiraţie – fără a mai vorbi de ceea ce putea să dea alimentaţia formată exclusiv din capsule pentru înşelarea foamei. Degajau un miros deosebit, specific, pe care câinele dresat îl repera fără greş. De aceea grupul de Supraveghere dăduse atât de repede peste Spartacus şi peste fată, în mulţimea atât de numeroasă de pe esplanadă.

— Prin urmare, nu ştia ce riscă? întrebă Spartacus.

Flicopul dădu din umeri cu nepăsare.

— Poate că da sau poate că nu. Sunt unii care ştiu de ce sunt în stare câinii, alţii n-au habar – ca tine. Dacă era informată – admiţând că ceea ce ţi-a spus e adevărat, adică că ar fi lucrat deja în Nucleu etc. –, îmi închipui că a încercat să se adăpostească în spatele ecranului tău, sperând că aura ei de teamă va fi ştearsă de sentimentul tău de securitate faţă de slujbă.

— Şi dacă aş fi fost prins, înainte de a obţine această recomandare?

Flicopul îi aruncă o privire adormită.

— Ai fi fost trimis la Coş.

„Şi aş fi fost cu conştiinciozitate violat, continuă în mintea lui Spartacus, ca să se afle ce am în cap. Până la urmă, m-aş fi pomenit într-un post unic de dublură sacrificată sau reparator de decoruri, sau orice altceva."

Puse o întrebare despre câinii dresați:

— De ce folosiți animale reale? Nu ar fi posibil să folosiți unele artificiale, programate electronic?

Răspunsul flicopului veni imediat, tot pe un ton leneș, cu accente tărăgănate:

— De ce? Nu ar fi deloc simplu să găsești un simulacru de programare bazat pe miros. N-ai idee cât costă realizarea unui simulacru. Creditele merg cu prioritate spre Spectacol – atelierele de creație de electromanipulatoare de automate au destul de mult de lucru. Și, apoi, prefer câinii adevărați, adăugă el, făcând cu ochiul. Dau rezultate mai bune.

— Înțeleg, zise Spartacus.

Peste câteva minute, ajunseră la nivelul Interplatoului.

Pentru prima dată în viața sa, Spartacus punea piciorul într-un spaginat și se afla cu adevărat în interiorul unei Bule. Prima dată! Până atunci, trăise în canalul imens cu secțiune dreptunghiulară al Centurii, prin labirintul de blocmașini ermetice, care împânzeau acel spațiu închis. De când părăsise Centura, rătăcea prin tuburile de comunicare: cele care legau aureola Centurii de sfera Nucleului și cele din interiorul Nucleului, care se întindeau de la o Bulă la alta.

Acum se afla în una dintre aceste bule, într-un spaginat adevărat.

Niciodată nu mai avusese un astfel de sentiment – niciodată, nici atunci când consuma un film deosebit de vibrant. Avea lacrimi în ochi.

Se simțea parcă strivit și totodată pe punctul de a se împrăștia în miliarde de confeti. Spațiul era atât de mare! Volumul locului – atât de nemăsurat! Interplatoul nu era

totuşi deloc gigantic: un pătrat lat de aproximativ trei kilometri, lung de cinci kilometri şi înalt de o sută cincizeci de metri, cu aproximaţie. Acest spaţiu era prevăzut pentru antrenament şi făcea, deci, parte din Culise, ca şi fabricile de costume sau de decoruri, de exemplu. Aici, nu exista dom concav. Cerul plat al Interplatoului era şi dedesubtul solului spaginatului superior. Solul era acoperit de un nisip alb, care reflecta cu duritate lumina puternică ce se revărsa de la minibruţii în serie, agăţaţi de la un capăt la celălalt al cerului plat. Era acolo un număr incalculabil de case, grupate câte zece sau douăsprezece. Loturi de case, aliniate unele în spatele celorlalte, separate de travee late.

Toate aceste case aveau aceeaşi formă cubică. Aveau două ferestre şi o uşă pe o faţadă. Unele loturi erau pătrate, altele, rotunde. Erau şi case-cuburi de mărimi diferite; în general, una sau două mari în fiecare lot, şi altele zece mai mici.

Oamenii se agitau pe „alei". Bărbaţi şi femei – şi câţiva copii, dar numărul lor era foarte mic. Cei mai mulţi aveau torsul gol, purtând doar nişte pantaloni scurţi largi şi bufanţi din pânză subţire. Unii purtau combinezoane dintr-o singură bucată – dar Spartacus nu văzu decât bărbaţi în acest gen de haine. Bărbaţii sau femeile aveau capul ras.

— Ai ajuns, zise flicopul. Prezintă-te la casa aceea – îi indică unul dintre adăposturi, cel mai apropiat de la capătul aleii– şi arată recomandarea. La revedere.

— La revedere, şopti Spartacus.

Coborî din maşină, urmărit de ochii însoţitorului său care se depărta. Abia atunci băgă de seamă că accesul la Interplatou avea aparenţa unei guri mari deschise în reţeaua

de schele şi de tubulaturi incredibil de încâlcite care acoperea peretele drept.

Spartacus se apropie de casa arătată de flicop. Călca cu precauţie pe nisip. Era descumpănitor, plăcut... era ciudat: avea impresia că solul se va prăbuşi sub greutatea lui la fiecare pas.

În casa de primire – astfel era numită –, îşi prezentă placa înregistrată unui facţionar burtos, cu faţa plină de o mulţime de cicatrice, care o puse într-un intercom, fără să scoată o vorbă. După trei secunde, faţa lui Lee Connors apăru pe ecran.

— Spartacus? zise el. Chiar aşa?

Tonul era uşor ironic, evident, dar nu răutăcios. Connors avea un cap pătrat şi un păr foarte scurt. O cicatrice violacee pornea de deasupra arcadei drepte şi se întindea până în mijlocul obrazului, via globul ocular acoperit de o bandă neagră. Avea un aer amabil, în ciuda feţei torturate.

— Sunt Lee Connors, Antrenorul echipei Watkins. Propunerea ta a fost primită favorabil, amice. Bun venit la Morituri. O să-ţi spunem ce ai de făcut, să-ţi regularizezi situaţia. Nu va dura mult.

— Mulţ... mulţumesc, zise Spartacus.

După cum spusese Antrenorul, nu dură deloc mult. În total cinci minute, după care se pomeni cu un ecuson de lucru reglementar. Alte cinci minute ca să citească formularul de jurământ, prin care se angaja să-şi dea, dacă era nevoie, viaţa pentru Spectacol, să apere, în toate cazurile, cât putea de bine onoarea Cascadoriei, totdeauna pregătit, totdeauna apt, în stare de orice. Ridică tonul fără să vrea,

ca să citească fraza finală: *Cereți-mi Moartea, voi răspunde prezent ca să o servesc și ca să o învinq!*

După care, fu îndrumat spre o altă clădire, însoțit de un facționar. Fu examinat de un medic, descoperi că avea dinții stricați și că trebuia să-i îngrijească, apoi hotărî să se aranjeze puțin, înainte de a începe antrenamentul propriu-zis.

— În starea ta, la prima cădere de pe un cal-automat o să ți se împrăștie oasele, amice.

Apoi îi tunseră părul, după ce își dădură osteneala să-i explice că așa era mai practic pentru purtatul diferitelor peruci, la cererea Scenariștilor, și mai practic pentru antrenament.

Urcă din nou în mica mașină, dar în compania altui individ, cu mult mai vorbăreț și mai vesel decât primul. Pe om îl chema Andy. Acesta îl duse într-un mic tur de explorare printre case și trecu pe lângă câteva terenuri unde Moriturii, bărbați și femei, se antrenau pentru luptele de grup cu arma albă. Apoi îl lăsă în fața unui lot de case.

— O să stai aici. Acolo, la nr. 12. Ți se va da un echipament.

— Mulțumesc.

— Aici nu se mulțumește, zise Andy. Dai și primești. Încercând să dăm mai mult decât primim, dar știind totuși să primim... mă refer la lovituri, evident.

— Evident, zise Spartacus.

Intră în baraca 12. Holul de la intrare era ocupat de un grup de trei persoane, care urmăreau la video derularea cu încetinitorul a unei lupte. Erau în întregime goi, doi bărbați și o femeie, cu capul ras și lucitor. Femeia era foarte grasă, fără vârstă, cu sânii lăsați peste stratul de grăsime al

abdomenului; cutele pântecelui îi înghiţeau sexul. Cei doi bărbaţi semănau în mod ciudat, amândoi masivi, cu umerii laţi. Spatele unuia dintre ei era o reţea de cicatrice roz, ca nişte plăci – cu siguranţă, arsuri.

Îl primiră pe Spartacus şi îi furnizară echipamentul ritual al Cascadorului: slip şi pantaloni largi, bufanţi. Îşi puse rapid aceste haine, apoi, în compania celor trei, urmări programul video.

Mai târziu, se plimbă prin lot, îi întâlni pe unii dintre ocupanţii săi – cei care se odihneau –, printre care unul pe nume Pacino, care se lipi de el, oferindu-se să-i fie ghid. Înalt şi suplu, Pacino era o fire veselă. Ca cei mai mulţi, se plimba aproape gol, purtând doar slipul. Spartacus remarcă mai multe femei tinere, care se debarasaseră chiar şi de acel triunghi de pânză, şi se simţi foarte în formă. Ca majoritatea, inclusiv tinerele femei goale, Pacino avea pielea marcată de cicatrice. Spartacus se surprinse sperând prima încăierare, care avea să-i găurească pielea şi să facă din el un Moritur adevărat....

Mâncă cu toţi ceilalţi, în sala de mese comună. Serviciul era asigurat de foşti Cascadori, care avuseseră şansa să reziste până atunci, în ciuda accidentelor... Nu avea importanţă că uneori fuseseră într-o stare lamentabilă, fuseseră cusuţi peste tot, deformaţi, amputaţi... avuseseră marele noroc să mai fie în viaţă.

Norocul.

Toţi vorbeau numai despre Noroc şi despre Meserie. Aceste două noţiuni defineau serviciul lor pe termen lung. Spartacus avea Noroc. Meseria.... urma să o înveţe.

După masă, se întoarse în baraca 12, împreună cu Pacino, care dormea chiar în acea casă şi se oferi să ocupe patul gol de lângă patul lui. Spartacus acceptă.

Mai târziu, se întoarseră cei care fuseseră la lucru. Erau opt în baraca 12. Unul dintre ei purta un pansament impresionant în creştetul capului: primise o lovitură de laser, în cursul unui antrenament de tir real. Jetul de căldură îi despicase pielea capului şi afectase uşor osul. Avusese Noroc.

* * *

Spartacus dormea puţin şi prost. Era prea entuziasmat, nu se putea împiedica să retrăiască drumul uluitor parcurs de la ieşirea din Centură. Îşi imagina viitorul...

Norocul fiind cu el, va şti rapid să devină un Cascador fără pereche, de o eficacitate şi o abilitate remarcabile. Va lua doar vârsta care trebuia: cinci sau şase filme. Dar filme bune, în care va şti să-şi etaleze capacităţile. Toţi cei care dormeau acolo, în acea baracă, şi ceilalţi, din întreaga tabără, în sutele de barăci din Inter-Nivel, toţi... nu ştiau că unul dintre ei avea să urce treptele cu o rapiditate stupefiantă!

Vor vedea. Toţi. Primul, Pacino vorbăreţul, care nu lăsase să treacă mai mult de zece minute de la întâlnirea lor ca să-i relateze istoria glorioasă a fiecăreia dintre cicatrice...

Spartacus! Nu uitaţi numele ăsta, prieteni!

Moriturul Spartacus, care va avea destul talent şi pornire ca să depăşească, cu prima ocazie, Casta luptătorilor. Cu siguranţă că va fi remarcat şi i se va propune un

rol. Un rol. Un fleac, da, dar foarte repede o Figuraţie inteligentă, apoi un Rol Secund.

Un personaj.

Prin intermediul Cascadoriei, avea să ajungă la nivelul Actoriei. După care, va avea un succes exploziv. Acesta era drumul, singurul şi unicul drum care i se oferea ca să ajungă la ţinta definitivă a Actorului. Ca să devină un al doilea, un alt Zorro Nap, sau Hercule Kid, sau Maig Powder.

Stătea cu ochii deschişi şi privea tavanul neted. Afară, proiectoarele suspendate de cerul plat erau stinse – nu rămâneau aprinse decât globurile albastre ale lămpilor de veghe.

Uneori răsunau strigăte, departe, multiplicate de ecou. Dar şi râsete. Departe, departe...

La capătul sălii, în fundul barăcii 12, un cuplu făcea dragoste cu gâfâieli răguşite. Totul dură cam un sfert de oră.

Pacino sforăia.

Spartacus se gândea la fetele sălbatice din Centură, îndopate de droguri, arţăgoase şi slabe, cu care avusese ocazia să se culce în viteză, şi la cele care îl călăriseră. Se gândi la femelele splendide, musculoase, care îşi expuneau cu mândrie nuditatea, văzute de el în lot. Se mai gândi şi la luptătoarea enormă şi îşi reţinu o chicoteală.

Curând va avea toate fetele pe care le va dori. Nu luptătoare, nu Morriture pline de muşchi, nu clit-girls. Fete dulci, tandre şi putorişti – femele spectaculoase.

10

Secvenţa 236. Interior.

Camera 04, Planul 01.

Plan general al sălii. Zoom înainte pe Zorro Nap, care stă la birou, îşi lasă picioarele jos şi le aşează pe podea. Se ridică, aruncă o privire spre fereastră.

Camera 05. Planul 01.

Zoom pe fereastră, traversând ochiul de geam. Vedere vagă a exteriorului liniştit. Sunete: ambianţă molcomă.

Camera 04. Planul 02.

Plan de ansamblu al sălii, cu Zorro Nap în picioare şi cei doi ofiţeri culcaţi pe un pat rabatabil.

Camera 07. Planul 01.

Prim-plan pe Zorro Nap. Obosit. Preocupat.

Camera 04. Planul 03.

Zorro Nap plan american. Mişcă.

Camera 09. Planul 01.

Prim-plan picioarele lui Zorro Nap. Cizme pline de praf. Scândurică de parchet care se îndoaie. Sunet: scârţâit.

Camera 04. Planul 04.

Ofiţerii Calacan şi Jossip trezindu-se. Plan american.

* * *

Kate More oftă. Apăsă cu degetul clapa de comandă a mesei de montaj şi întrerupse defilarea buclelor. Pe ecranul de control vizual, imaginea încremeni, după un rapid-zoom înainte, în prim-plan pe faţa lui Calacan.

Sala de montaj era învăluită în tăcere. Nu se auzea decât zbârnâitul slab care venea dinspre consola mesei. Kate aruncă o privire spre balanţă: după grafic, acţiunea era la un nivel staţionar. Această platitudine a curbei trebuia reparată cu un suspans rapid, o anumită tensiune emoţională. Kate aprinse o ţigară. Păstră în continuare planurile 01-Camera 04, 01-Camera 05, 02-Camera 04, 01-Camera 07. Suprimă planul 03-Camera 04, continuă cu planul 01-Camera 09, 04-Camera 04.

Treizeci de secunde. Perfect.

Oftă din nou, rămase un lung moment nemişcată, cu privirea pierdută în fumul ţigării şi fixând, fără să vadă, faţa în plin cadru a lui Calacan. Apoi oftă a treia oară. Scrumul ţigării îi căzu pe bluză. Înjură printre dinţi.

Era clar că filmul nu o inspira deloc. Fuseseră altele mai bune în acest serial cu Zorro Nap. Kate asigurase montajele şi ştia foarte bine asta. Bune erau mai ales primele. Atunci avusese la dispoziţie un material grozav, bogat, variat.

Zorro Nap contra austricanilor.

La naiba! Reacţia sa plictisită se datora în parte preocupărilor personale? Sau, într-adevăr, Bross Chaplin era în scădere?

Un lucru era sigur: Kate More era sătulă de Zorro Nap. Ar fi preferat un film bun de sex, ca să-şi mai schimbe gândurile – într-un fel...

Porni din nou defilarea cadrelor.

* * *

Camera 04. Planul 05.

Planul de ansamblu, Zorro Nap, Calacan, Jossip. Dialog.

Calacan: Am impresia că am dormit secole la rând.

Zorro Nap: Toate trezirile noastre sunt identice. Din cauza oboselii. Oboseala...

În timp ce vorbeşte, a desfăcut sticla de alcool aşezată pe marginea căminului şi a turnat în pahare, după ce a suflat praful.

(Kate îşi zise că trebuia probabil să aibă un prim-plan asupra alcoolului care curgea în pahare.)

Camera 06. Planul 01.

Prim-plan sticla şi alcoolul care curge în pahare. („Asta e", îşi zise Kate.)

Camera 04. Planul 05 a-b.

Plan de ansamblu Zorro Nap, Calacan, Jossip. Zoom pe Zorro Nap, apoi lărgirea cadrului şi travelling rapid pe Jossip, zoom pe Jossip. Dialog:

ZN: Totul pare calm...

C: Probabil că vor încerca o lovitură perfidă în cursul nopţii. Ne-au lăsat prea mult timp în pace.

ZN: Asta e şi părerea mea. (Zoom: goleşte paharul.) Şi nu m-aş mira dacă ar repeta figura în sectorul depozitului

de muniţii. Nu sunt proşti şi ştiu foarte bine că o lovitură dată acolo le-ar aduce victoria.

J: (Zoom asupra lui, după trav. rapid). Dar ei ştiu că ştim asta.

Camera 05. Planul 02.

Plan american de ansamblu cu Jossip şi Zorro Nap.

Camera 05. Planul 03.

Prim-plan privire Jossip. Dură.

Camera 07. Planul 03 bis.

Prim-plan privirea lui Zorro Nap. Dură.

* * *

Kate opri. Era imposibil să taie în afurisitul ăla de dialog, de o banalitate consternantă. Dar esenţial. Era lung şi trena. Nu se putea construi cu asta un suspans acceptabil.

Suprimă totuşi planul 01-Camera 06.

Totdeauna venea un moment când Scenariştii erau incapabili să mai persevereze în originalitate, în ciuda oricărui ajutor precis pe care li-l puteau aduce Operatorii de sondaje, Criticii etc. Ajungeau al capăt.

Kate înjură printre dinţi şi aprinse altă ţigară.

Zorro Nap contra Austricanilor. Aiurea! Bross Chaplin nici măcar nu considerase prudent să ascundă originea „inspiraţiei" sale. Făcuse un amalgam din câteva filme din Arhive: unul pe tema Alamo şi cel puţin unul pe tema campaniilor lui Napoleon. Austerlitz sau ceva în genul ăsta. Planuri întregi fuseseră furate de la aceşti strămoşi glorioşi. Napoleon... da, el era un personaj faimos de serial! Precursorii inventaseră totul...

Kate porni iar derularea bobinei.

Urmări încruntată întreaga secvență 236, făcu tăieturile necesare, după o alegre strictă, şi ajunse la timpul final de proiecție de două minute şi cincisprezece secunde. Consideră că nu era rău. Ca să ajungă acolo, fumase vreo treizeci de țigări. Era enorm. Sala era plină de fum. Kate puse în funcțiune aerisirea.

Se duse la distribuitor şi se servi cu cafea. În timp ce aştepta să se răcească puțin cafeaua, se gândea la Bruce.

Era Asistent la Realizare, într-o echipă a Producțiilor Glodman. Îl întâlnise prima dată cu două filme în urmă, la o recepție dată de Producție cu ocazia punerii în circuit a unui serial intitulat „Elysée Saga". Acest serial avea să ajungă foarte repede la cota de sus a Box-Office-ului, mai ales din cauza caracterului său pornografic, de o îndrăzneală rar egalată: pornografia era apreciată de Operatorii de sondaje şi Publicul părea deosebit de înfometat în acest domeniu. Interesul pentru violența şi intrigile eroice era în scădere. Încă un motiv suplimentar pentru ca aventurile lui Zorro Nap să-şi rupă gâtul!

Bruce Manson era înalt şi zvelt. Avea pielea brună, fără să facă parte, totuşi, dintr-o anumită rasă de culoare – cel puțin, aşa credea. Un ten ca cel al lui Bruce, care nu datora nimic machiajului, era o raritate în acea lume de indivizi palizi cu ochii înroşiți de strălucirea permanentă a proiectoarelor. În plus, Bruce avea părul foarte negru şi ochi „asortați". Doamne, ce frumos era! Şi relaxat, foarte în largul lui, se plimba de la unul la altul, cu un pahar în mână, adresa o vorbă ici, stârnea râsul colo... Dinții lui erau de un alb strălucitor.

Kate fusese imediat cuprinsă de dorință. Luase hotărârea ca Bruce să cadă fatalmente într-o zi în brațele ei.

Trecuseră două filme și nu se întâmplase nimic. Iar Kate începea să se simtă foarte nervoasă. Ca să-și înșele „foamea", „înfulecase" câțiva Figuranți și chiar două sau trei Roluri secundare, care aveau tot interesul să obțină favoarea uneia dintre cele mai bune operatoare de montaj de la Producțiile WBP., dar asta îi sporise și mai mult dorința. Bruce părea inabordabil.

În cursul acelei recepții, intrase în vorbă cu Bruce, făcându-l clar să înțeleagă ce simțea pentru el. Dar el îi întorsese spatele, zâmbind. Relaxarea lui afurisită! Se temuse o clipă să nu fie un homosexual incoruptibil, dar nu era cazul. După aceea făcuse în așa fel încât să-l întâlnească din nou, și el era în compania unor fete tinere și drăguțe. Actrițe din filmele porno pe care le turna. Atitudinea lor nu lăsa nici o îndoială asupra relațiilor pe care le aveau cu frumosul Bruce, în afara Platoului: putorile se antrenau regește cu el, făcând repetiții gratuite pentru rolurile lor. Kate fusese foarte nefericită și – ca totdeauna când suferea de ceva – imposibilă cu anturajul ei.

Oare plătea, cu Bruce, prețul pentru reputația ei dezastruoasă? Sau era prea bătrână pentru el?

Prea bătrână? Nici vorbă: vreo treizeci de ani BT era mai puțin decât afișau unele dintre Actrițele sale, al căror singur talent se situa în zona vaginală. Dar reputația ei, poate....

O devoratoare de masculi, aceasta era eticheta pe care o purta Kate. Una dintre ele. A doua era aceea de Monteuză excepțională.

Kate băgă de seamă că se răcise cafeaua. În gură simțea un gust de metal. Luă o înghițitură din lichidul negru, fără zahăr. Aruncă paharul plin pe trei sferturi la gura de gunoi de sub distribuitor. Se întoarse la masa de montaj, după ce aprinse altă țigară, zicându-și că trebuia să se mai abțină de la tutun, dacă voia să reziste până la sfârșitul secvențelor pe care trebuia să le mai vizioneze.

„Cu prima ocazie, își zise ea, voi comanda un pen-boy după înfățișarea acestui ticălos de Bruce! Dumnezeule, unde am ajuns! izbucni era furioasă."

În plus, un pen-boy costa cât ochii din cap. Trebuia să câștigi cât Vedetele ca să-ți oferi acest gen de distracție...

Porni secvența 237.

Exterior. Noctum.

Camera 001. Planul 001.

Șeful grupului de comando austrican era culcat în tranșee împreună cu oamenii lui. Primul plan. În fundal...

Degetul tremurător al lui Kate apăsă pe clapa care comanda oprirea imaginii.

Înjură cu glas tare.

Nimicanul care juca acest rol semăna în mod stupefiant cu Bruce. În pofida capului pe jumătate ras și a machiajului; în pofida iluminatului difuz. Sau poate din cauza acestei lumini. Aceleași trăsături ale feței, aceiași ochi.

Porni din nou imaginile, făcând numeroase stopuri pe imagine, când considera că unghiul de filmare, în anumite planuri, accentua asemănarea între Nimican și Bruce.

Vizionă astfel întreaga secvență și o montă cu frenezie. Apoi îl regăsi pe inefabilul Zorro Nap în secvența următoare, 238, exterior nocturn. Era de o platitudine ieșită din

comun. Mobilizaseră opt camere de luat vederi ca să filmeze această secvență, în vreo cincizeci de planuri (perfect din punct de vedere tehnic, între paranteze fie spus), care durau în total cincizeci și șapte de minute. Reduse cifra la patru minute pentru proiecție.

Reveni la secvența 239. Îl regăsi pe Nimican. Consultase proiectul de generic al distribuției. Tipul se afla acolo. Numele lui era Brian Wilkes.

Era prima dată când citea acest nume. Normal. Un Nimican ridicat la gradul de Rol Secund timp de două secvențe, datorită comportării sale neașteptate în cursul filmărilor. Dar asta nu-i purtase noroc: Kate cunoștea scenariul. Nimicanul, în cursul turnării, nu citise nimic. Avea încredere în Suprapsiho, în speranța că se va descurca și va obține un rol.

Secvența 239 defilă în întregime. Era ceva enorm. Două ore de proiecție neîntreruptă, vreo douăsprezece camere de luat vederi răspândite în unghiurile strategice, plus optzeci de planuri.

Banda finală a secvenței își înscrise numărul de clachetă finală pe ecran. Kate stabiliză imaginea.

Era încordată.

Oboseala îi copleșea întregul corp, brațele, gâtul. Avea pleoapele iritate.

Se ridică strâmbându-se, părăsi scaunul și merse prin sală, ca să-și dezmorțească picioarele. Ajunse iar în fața distribuitorului, se servi din nou cu cafea, pe care o bău imediat, foarte caldă.

În cele din urmă se înșelase. Wilkes nu semăna deloc cu Bruce. Era doar un Nimican grosolan, îngrășat, cu

muşchii grei. Nu avea cum să aibă distincţia naturală a lui Bruce.

„M-am smintit, îşi zise Kate, zâmbind cu tristeţe. Îl văd peste tot. În cel mai neînsemnat Nimican, încerc să descopăr ceva care... Dumnezeule, ce idioată sunt!"

Goli paharul de carton şi îşi arse cerul gurii. Mototoli paharul şi îl trimise la gunoi.

Se simţea furioasă, înciudată, ridicolă. Se aşeză iar, înjurând, la masa de montaj. Se hotărî să se răzbune pe acest afurisit de Wilkes care, prin existenţa lui, la un moment dat, declanşase procesul de ranchiună şi de amărăciune. Şi apoi, oricum, exagera. Nu-i ceruse nimeni să facă pe martirul!

Să moară în felul ăsta! Deşi avea posibilitatea să păcălească scoaterea din joc şi să-şi salveze viaţa.

Tăie cât putu de mult. Reduse secvenţa la trei minute, reuşind chiar să înlăture moartea spectaculoasă a şefului acelui grup de comando austrican. Logic. Nu era obligată să dea prea mare amploare unui Figurant, sub pretextul că moartea lui era o imagine frumoasă.

Îi şterse şi numele de pe genericul filmului.

Înainte de a trece la secvenţa 240 – ultima din acel film idiot –, îşi zise că dragul de Wilkes nu-şi imaginase că îşi va da atâta osteneală pentru nimic... doar pentru că o Monteuză dereglată sexual dorea cu tot dinadinsul să se culce cu un Asistent de Producţie.

Şi, la urma urmelor, îi păsa cuiva de strădaniile ei?

Cui?

11

Centrul de Securitate era situat în localul enorm al unui building, el însuşi aflat în mijlocul unui spaginat în formă de oraş, într-o Bulă, undeva în interiorul Nucleului. Acest building al Centrului cuprindea cel puţin cinci sute de localuri şi personalul mişuna acolo în permanenţă – numărul lui fiind probabil de patru sau cinci mii.

Securitatea avea sectoare bine definite şi specializate, printre care secţia de Supraveghere a flicopilor era una dintre cele mai importante. Bărbaţii şi femeile de la Securitate trebuia să fie în stare să intervină rapid în toate punctele Nucleului şi ale Centurii. Trebuia să repereze cu celeritate tot felul de pene şi de disfuncţiuni la maşinăriile din diferitele sectoare tehnice, care asigurau menţinerea vieţii în lume. Erau înainte de orice electronişti, mai mult sau mai puţin specializaţi. Personalul medical, care funcţiona în spaginatele sociale sau pe Platouri, făcea şi el parte tot din Securitate.

Printre diferitele forme de accidente cărora trebuia să le facă faţă Securitatea, în fruntea listei se aflau deteriorările de bolţi cereşti ale Bulelor, apoi multiplele pane ale computerelor de control ale maşinăriilor energetice, aflate în subsolurile Bulelor. Pe locul trei se aflau accidentele şi spărturile în structura exterioară a sferelor, pana proiec-

toarelor. Apoi catastrofele din tuburile de comunicație. Incendiile datorate scurt-circuitelor implicau toate tablourile, toate nivelurile, toate sectoarele. Exista, totuși, o zonă din Nucleu unde incendiile erau deosebit de frecvente și de temut: Bul Hills, cu spaginatele lui personale, ale căror mecanisme de reglare a decorurilor interioare erau cu atât mai vulnerabile cu cât erau mai sofisticate.

Welles stătea în unul dintre aceste posturi de control care răspundea de acest sector vulnerabil.

Welles era un paznic, așa cum existau mii ca el, așezat asemenea lui în fața monitoarelor computerelor de supraveghere. Nu avea nimic deosebit, poate doar o ușoară tendință de îngrășare și o aluniță drept în frunte – dar asta, la drept vorbind, nu era destul ca să-l deosebească, la prima privire, de miile de paznici.

Pe tabloul de supraveghere al lui Welles se aprinse un beculeț roșu, semnalând un început de incendiu în structurile externe, nivel proiecsol, din Bula personală aparținând Actorului bine cunoscut — atât de cunoscut! – Citizen. Bula se numea Paradis.

Welles sări de pe scaun. Trecuseră secole de când nu mai fusese semnalat un incendiu.

Făcu tot ce trebuia să facă. Cu eficacitate.

Tot ce trebuia să facă, era să semnaleze locul sinistrului echipelor de ajutor, după care Centrul se ocupa de această problemă.

Într-un alt local al building-ului Securității, când ajunse informația – și după ce fu confirmată –, se stârni interesul față de cei care ocupau Bula Paradis. Fură sunați flicopii de la postul din fața sasului și aceștia oferiră infor-

maţiile cerute: Citizen, însoţit de Bross Chaplin şi de o secretară de platou pe nume Marylin Gold, intrase într-adevăr în Bulă. Puţin mai târziu, Bross Chaplin ieşise, foarte tulburat, cuprins parcă de nebunie. Trecuseră multe ore. Opt sau nouă. Citizen şi fata părăsiseră şi ei Bula, într-o mică maşină personală. Nu, nu spuseseră nimic. Nu, nu pomeniseră de nici un incendiu. Dar în interiorul Bulei, după zgomote, era un haos de nedescris...

Echipele de Securitate săriră în maşinile lor şi goniră prin circuitele de prioritate în direcţia zonei sinistrate. După câteva minute, deschideau trapele de acces din tuburile de comunicare şi se năpusteau în încâlceala de pasarele metalice care împânzeau suprastructura, fantome palide în lumina albicioasă a globurilor de veghe, care conturau peisajul de pânză de păianjen al decorului din afara Bulei, sub îndepărtata şi inaccesibila boltă a imensului Nucleu; alergau spre flash-urile şi jerbele de scântei care urmau, ca o cometă dintr-un film interplanetar, cursa accelerată a proiecsolului pe rampa în semicerc.

12

Puţin câte puţin, Bross Chaplin revenea la realitate. Era plăcut şi înspăimântător totodată, ca şi cum două senzaţii se înfruntau în interiorul capului său, fără ca el să poată, în starea actuală a lucrurilor, să prezică victoria uneia sau a alteia.

Vibra. Şocul era departe de a se estompa.

Străbătuse traseul dintre Paradis şi Bula Cartierului său din Bul Hills într-o stare secundă, vecină cu năuceala absolută. Ca într-un vis – sau, mai exact, un coşmar. Un coşmar plin de furie şi de strigăte.

Străbătuse drumul care îl ducea la el acasă ca un automat; în urechi încă îi mai stăruiau răcnetele lui Citizen. Era consternat şi închis într-o mare de teroare.

Acum, acest cocon apăsător de senzaţii amestecate şi contradictorii se rupea lent, se dizolva în fâşii, ca un fum uleios. Acolo, în Cartier, lucrurile erau la locul lor, liniştitoare. Recunoştea aleile rectilinii şi late ale spaginatului, grădinile pline de flori din faţa bungalourilor, arhitectura deosebită a construcţiilor individuale... Regăsea copiii care se jucau în umbra roşcată, în timp ce proiecsolul ajungea la capătul cursei, la orizontul presărat cu norişori al Bulei. Atmosfera era calmă. Condiţionarea meteo făcea să adie o briză uşoară, care avea marele merit să alunge

puțin acea căldură climaterică totdeauna prea puternică pentru Bross. Frunzișurile plastifiate ale pâlcurilor de sălcii, din fața caselor, tremurau ușor. Iluzia se dovedea perfectă, și era nevoie de ochiul exersat al unui profesionist ca să poți face diferența între sălciile simulate și cele reale, pe care puțini își puteau permite să le aibă și să le întrețină.

Da, era la el acasă. Redevenise Bross Chaplin, după dislocarea provocată de atitudinea lui Citizen. Furia, o furie imensă, luă locul dezorientării. Dar și resentimentul față de Citizen. Furia și dorința furioasă să răspundă provocării. Fusese învins, strivit, umilit, ca niciodată până atunci. Treptat, simți apărând, în mijlocul acelui puzzle haotic care căpăta cu rapiditate o formă lizibilă, forțele capabile și energia necesară care îi permiteau să răspundă. A doua repriză a înfruntării o va câștiga el; și pe față. Zadarnic adversarul lui se numea Citizen; oricât ar fi fost el de Citizen, omul era înainte de toate un trădător groaznic, care își datora gloria și poziția socială talentului unui Scenarist numit Bross Chaplin. Ticălosul putea să spună orice în privința asta și să strâmbe din nas, și să debiteze o mulțime de măgării, să scuipe în ciorbă, să se ia de Publicul-Zeu... O va lua în mutră, *micul* Citizen! Da, domnule, în mutră!

Bross Chaplin se pomeni în fața vilei sale, părăsi aleea principală și intră cu mașina pe aleea acoperită cu pietriș fin. Opri în fața casei. În timp ce cobora din mașină, aruncă o privire în jur. În curtea umbrită a celeilalte vilei aflată în fața vilei sale, Bross zări siluete ce se deplasau de colo-colo; își zise că Stewart Houston, Scenaristul în plină ascensiune, avea prieteni în vizită (Bross își aminti că Stewart pregătea ceva foarte important.) Bross rânji cu

nervozitate. Stewart Houston, lupul tânăr, putea să clocească ce voia. Dar probabil că nu va putea avea mai mult impact decât un pârț constipat, în comparație cu bomba pe care o pregătea el, Bross. Stewart cel tinerel în fața lui Bross Chaplin și cele șase sute patruzeci și trei de filme ale sale.

Or să vadă. Toți or să vadă.

O bombă.

Nici mai mult, nici mai puțin. O bombă amorsată de excesul de nebunie al lui Citizen, asta pregătea Bross. Și își dădu seama că ideea încolțise în mintea lui imediat după plecarea din Bula Paradis. Și se conturase deja.

Se răsuci în loc, străbătut parcă de un curent electric din cap și până în picioare, și intră în casă. După ce ușa culisantă se închise în urma lui, Bross se simți în stare, în întregime, cu adevărat, să ducă la bun sfârșit această acțiune de terorism, pe care o hotărâse mai mult sau mai puțin conștient și care îl va propulsa negreșit pe culmea Box-Office-ului Scenariștilor. Știa asta. Avea capacitatea necesară – o va găsi! Încă nu știa cu adevărat prin ce proces, dar va găsi. *Va găsi*. Procesul se pusese în mișcare.

Traversă holul cu pași mari, aruncă în treacăt o privire oarbă la acea clit-girl tolănită într-un fotoliu, deconectată definitiv de un timp. De la întâlnirea cu Marylin.

Marylin!

Bross se opri în fața distribuitorului și formă nervos dozajul unui cocteil exploziv inventat de el. Ceva de care uza rareori, doar în perioade de crize deosebit de puternice. Botezase acel amestec „Hiroshima", în amintirea unei

bucăți foarte deteriorate dintr-un film din Arhive, în care părea că era vorba de o catastrofă nucleară.

Bău o gură. Micul șuvoi de lavă căzu în stomac. Înțelese că era mai bine să se oprească, pentru ceea ce avea de gând să facă. Un pahar întreg de „Hiroshima" l-ar fi abrutizat, în timp ce el trebuia să-și exacerbeze la maximum întreaga luciditate.

Marylin, putoarea!

Ochii i se umplură de lacrimi – care nu erau provocate de amintirea tinerei femei, ci de tăria alcoolului ingurgitat.

Bross puse paharul pe marginea distribuitorului și traversă încăperea, ca să se proțăpească în fața uneia dintre ferestrele camerei. Contemplă un moment exteriorul. Atmosfera era roșiatică, în gama colorată hotărâtă și selectată în intensitate de majoritatea ocupanților Cartierului. Bross acționă dispozitivul de închidere a perdelelor. Se pomeni în întuneric.

Ar fi putut să se îndrepte direct spre biroul de lucru, dar... încă nu era momentul. Încă nu era pregătit. Clocotul interior nu atinsese încă stadiul optim, așa cum dorea el.

Se așeză într-un fotoliu, în întuneric. Marylin... Nu numai că pierduse mult timp cu acea fată afurisită, între sânii căreia nu-și va pune niciodată sexul, dar, în plus, Citizen i-o suflase. Citizen Vedeta, natural. Citizen încă tânăr... Viril etc.! Putoarea!

Putoarea, chiar așa, Bross? Mai curând oportunistă. Oportunismul era o calitate intrinsecă a acelei societăți din Nucleu, inerentă voinței de elevare socială și de progres individual. Oportunismul nu era deloc lăudabil... când se făcea pe spinarea ta!

Da, pierduse foarte mult timp. Şi totuşi... Public mare! Chiar el i-o prezentase lui Citizen şi o trăsese după el în cabina Actorului.

— Toate astea trebuia să se întâmple, murmură el în întuneric.

Toate astea trebuia să se întâmple... de ce nu? Oricum, era mai bine să-şi spună asta şi să deturneze fatalismul situaţiei, ca să facă din el un fel de Semn al Destinului, pe care să se sprijine, să-şi ia elanul necesar pentru un nou suflu şi un nou avânt. Ce avânt! Îşi vor da toţi seama de el. Chiar Citizen şi putorişca lui vor înţelege primii cât de intacte erau resursele creatoare ale bătrânului Bross, în ce măsură era în stare să facă ceva nou, aşa cum îl provocase Citizen.

Ceva nou...

„Nici o creaţie... un ajutor de băgător de seamă, un lingău... la ordinul Operatorilor de sondaje... incapabil să creeze, să inventeze... bun doar să imite învăţătura celor mai vârstnici, fără să rişte vreodată să facă ceva *personal*, care să fie reflexul unic al individualităţii sale..."

Ce altceva mai spusese nebunul ăla?

Da. Era nebun. Proferase adevărate blasfemii la adresa Publicului. Pusese la îndoială înseşi bazele civilizaţiei Nucleului şi credinţele dogmatice la societăţii Spectacolului. Astfel de vorbe, din partea unei Vedete de rangul lui, puteau pur şi simplu să motiveze internarea sa la Încuşcaţi, pentru o bună perioadă de odihnă şi de reciclare reeducativă.

Să-l denunţe organismelor de Supraveghere?

Bross zâmbi. Pregătea pentru Citizen ceva mai mult decât o denunţare. Mult mai mult. În plus, un denunţ vulgar ar fi putut să-i provoace personal mai mult rău decât

bine. Procedeul, oricât de legal şi de recomandat ar fi fost el, nu era prea bine văzut de mediul Platoului. Şi pe bună dreptate când veneai, ca Bross, din Centură... o origine pe care mulţi nu reuşiseră încă să i-o ierte.

Nu, fără denunţări directe.

Să creeze ceva real.... Asta sugerase Citizen, nu?

Va crea ceva real. Direct. Va crea, el singur, şi fără să recurgă la subterfugiile EIPD-ului, fără să ţină cont de canavalele precompuse, nici de tabelele de caracteristici ale Percepţiei Emotive, nici de gradarea sistematică Emoţie-Reflecţie-Acţiune, pe care i-o furniza în mod obişnuit computerul-conceptual, al cărui monitor ocupa un întreg perete al biroului său de Scenarist. Va lucra cu capul lui, doar cu capul lui de ratat, cu biata lui imaginaţie de „Scenarist fără talent".

„Niciodată, niciodată, niciodată! auzea în urechi răcnetul lui Citizen. Niciodată nu te foloseşti de real! Niciodată nu iei ceva din prezent. Mereu aproape de temele vechi, ca să satisfaci dorinţele Publicului..."

— Mă voi folosi de prezent, zise Bross.

Şi se folosi de el la sfatul lui Citizen, ca să-l distrugă pe Citizen. În pofida riscului personal. Şi el era în stare să arunce în faţa expeditorului său o grenadă cu siguranţa trasă.

Întrebă întunericul cu glas tare:

— Chiar risc să am necazuri personale?

Firește, nu aştepta nici un răspuns. Va scrie un scenariu pe care îl va propune judecăţii Producţiei. Cenzorii se vor strâmba. dar, oricum, tot va scrie acel scenariu. Va exista şi în altă parte decât în capul lui, iar alţii vor deveni conştienţi de acest lucru. Un scenariu a cărui acţiune se

situa în real, cu personaje reale. Un scenariu care va descrie cum un Actor celebru poate să ajungă în afara cadrului şi să ameninţe funcţionarea liniştită a unui mecanism bine uns.

Îl vor accepta sau îl vor respinge. Dar va demonstra de ce era în stare. Dacă îl acceptau, asta va marca o mare dată în istoria Spectacolului. Dacă îl respingeau.... ce? Nu-l puteau acuza de nici o crimă, de nici o deviaţie, *pentru că se limitase să copieze un anumit exemplu din realitate.* „Nu-i posibil", vor zice ei. Şi el va răspunde: „Acesta este adevărul..." Va răspunde: „Cum puteţi crede că am inventat toate astea?" Atunci, mai mult ca sigur că îşi vor pune nişte întrebări despre Citizen. Chiar dacă nu erau convinşi, vor merge să vadă, vor face o anchetă de echilibru psiho. Nu era prima dată când un Actor, în poziţia lui Citizen, o lua razna, vlăguit de muncă intensă, ANIHIL şi trecerile succesive printr-un număr prea mare de personaje.

Dar era pentru prima dată când Bross auzea spunându-i-se, pe un astfel de ton, că nu avea mai multă valoare decât un rahat moale. Şi de faţă cu o fată care îşi bătuse joc de el tot timpul filmărilor!

Să se inspire din real. Să inventeze.

Mai făcuse aşa o dată. Ca să-şi scape pielea. Asta fusese hotărâtor pentru cariera lui.

Atunci nu avea vârstă pentru Spectacol. Evadase din Centură şi gonea prin tuburile de comunicare, când dăduse peste el o echipă de flicopi, cu câinii lor. „Unde te duci, cine eşti, ce cauţi...?" Pe Publicul-Zeu, îşi amintea de parcă ar fi fost ieri! Cu câtă însufleţire inventase atunci, ca să scape de Coş! Încă nu ştia că toate astea nu foloseau la nimic. Spusese că făcea parte dintr-un convoi de Nimicani

când una dintre maşini avusese un accident, pe un drum. Fusese aruncat afară, propulsat într-un perete şi rămăsese inconştient un timp. Când îşi venise în simţiri, locul era pustiu. Şocul îl lansase în tubulaturile de circulaţie a aerului, care erau lipite de perete, la o înălţime de câţiva metri – de aceea, după părerea lui, salvatorii nu-l zăriseră. Flicopii ascultaseră cu răbdare şi pare-se cu mult interes – chiar şi câinele părea captivat. (Păstrase o amintire foarte clară a capetelor lor, a ochilor; ar fi putut să-i recunoască dintr-o mie, chiar şi astăzi.) La sfârşitul poveştii, îl luaseră pe sus fără nici cea mai mică ezitare şi îl duseseră la Coş. Dar, acolo, descoperiseră la el unele capacităţi imaginative, chiar în virtutea poveştii inventate chiar sub nasul flicopilor. Fusese supus unei serii de teste. Recunoscuseră că era dotat. Nu rămăsese la Coş. Devenise Bross Chaplin, Scenarist.

Şase sute patruzeci şi trei de filme, clocotind de furie, de răzbunare, de umilinţă, de teroare, totul amestecat violent cu o înfrigurare maximă. Se pregătea să devină Bross Chaplin Unicul – CEL MARE.

Se ridică din fotoliu şi se îndreptă, prin întuneric, spre birou. Nu întâmpină nici un obstacol în drum.

13

Părăsiră fără probleme reţeaua internă din Bul Hills. Mica lor maşină se pierdu în circulaţia densă din tuburile de comunicare, şi Citizen se îndreptă spre Centură.

Înflăcărarea lui atinsese cote nebănuite la ieşirea din casă, cu Marylin lipită de el. Schimbase o privire cu secretara de Platou şi fusese de ajuns ca să constate că se aflau pe aceeaşi lungime de undă.

Tot timpul cât durase cursa prin tuburi, nici unul dintre ei nu simţise nevoia să pronunţe vreun cuvânt. Citizen conducea maşina cu supleţe şi eficacitate, rapid – cât se putea de rapid, la limita prudenţei. Marylin stătea alături de el, puţin crispată, cu o faţă dură şi hotărâtă.

Se întâmplase. Se găsiseră: neliniştile lor conjugate le conferise siguranţa necesară şi le provocase hotărârea explozivă. În doi, aveau forţa necesară, iar ceea ce s-ar fi putut numi nebunie lua înfăţişarea unei hotărâri concertate, logice: un act conştient de piraterie, o disidenţă asumată, voluntară şi structurată în motivaţiile sale.

Trecuseră frontiera – cel puţin mental. De două-trei ori, în culmea însufleţirii, Citizen fusese fulgerat de senzaţia bizară că trăia clipe ireale – ca atunci când se afla în pielea şi rolul unui Personaj, în interiorul unei secvenţe filmate. Dar respinsese repede această eventualitate: lucrul

era imposibil. Când jucai un rol, nu ştiai că faci asta; te aflai în întregime sub controlul-cenzură al ANIHIL-ului, care anula întreaga personalitate a Actorului ca să i-o impună, în locul ei, pe cea a Personajului, al cărui rol îl interpreta. Înţelesese de ce apăruseră astfel de gânduri, fără voia lui: situaţia era atât de extraordinară, nouă, încât ai fi putut să fii tentat, din reflex, să o pui pe seama imaginarului – nu-şi avea locul, în mod logic, decât în afara trăirii obişnuite. Şi apoi, încă mai era zguduit, din când în când, de efectele întârziate ale ANIHIL-ului absorbit în cursul ultimei filmări...

Era posibil ca şi Marylin să fi avut astfel de impulsuri? Poate că da, poate că nu. În orice caz, pe faţa ei nu se citea nimic care ar fi putut să confirme această ipoteză. Avea un zâmbet sincer şi deschis, atunci când privirea ei o întâlnea pe cea a lui Citizen, apoi îşi îndrepta atenţia asupra traficului. Ţinea mâinile pe bara de siguranţă, care ieşea din tabloul de bord, în faţa ei – mâinile erau crispate.

— Am impresia că totul merge foarte bine, zise Citizen, pe când părăsea un tub şi pătrundea în altul, mai mare, lansându-se cu viteză pe drumul lat de treizeci de metri.

— Ar fi trebuit să fie altfel? murmură încetişor Marylin.

Citizen dădu din cap, în expectativă. Circulaţia pe acea bandă era mai rară, îndeosebi în direcţia opusă direcţiei luate de mica maşină.

— Am impresia că toţi ar trebui să fie informaţi. E posibil ca Bross să fii anunţat modul în care m-am debarasat de el şi tot ce am spus. Un Actor, care tocmai a

terminat un film, trebuie, în mod normal, să fie supravegheat îndeaproape un anumit timp...

— De ce ne-ar urmări? zise Marylin. Nu ni se poate reproşa nimic. Faptul că l-am trimis la plimbare pe Bross Chaplin nu este destul ca să justifice nu ştiu ce desfăşurare de forţe. Ei nu ştiu ce-am hotărât noi.

— Evident, răspunse Citizen, zâmbind.

Şi adăugă:

— Şi mi-ar plăcea să ştie, într-un fel.

— Înţeleg, Cit. Totuşi, cu cât vor afla mai târziu, cu atât mai mari vor fi şansele noastre să ajungem.

Unde să ajungem, Marylin? Să ajungem! Dincolo de Centură, nu-i nimic, toată lumea ştie asta... SĂ AJUNGEM! Cine se poate lăuda că ştie cu adevărat domeniile Centurii? Toate părţile ei? Cine a explorat vreodată Centura în totalitatea spaţiului ei?

— Evident, repetă Citizen, forţând optimismul grimasei adresate lui Marylin.

După două-trei minute, avu loc incidentul pe care îl doreau şi de care se temeau totodată.

Maşina de Supraveghere venea din sens opus, pe curba exterioară a Căii. Cu caroseria albă şi geamurile cockpitului opace şi farul rotitor deasupra cabinei. Citizen identifică vehiculul exact în secunda în care intra în câmpul său vizual. Mârâi printre dinţi şi reduse instinctiv viteza. Marylin zise:

— Uite.

Numai un cuvânt.

— Avem cinci şanse din zece să nu-i interesăm, spuse Citizen.

Dar nici nu-şi termină bine vorba, că răsună sirena de apel a vehiculului, un zgomot lugubru care păru că pune stăpânire pe întreg tubul. Farul se făcu roşu şi o voce tăioasă, metalică, răsună în maşina pilotată de Citizen – o voce care repetă de câteva ori la rând numărul de înmatriculare, apoi îi spuse pe nume lui Citizen şi îi ordonă să tragă pe banda de la margine.

Maşina Supravegherii se afla la vreo cincizeci de metri. Se aşezase de-a curmezişul drumului. Patruzeci, treizeci de metri. Douăzeci...

Citizen se supusese, după ce se consultase din priviri cu Marylin. Opri pe banda de staţionare. Maşina Supravegherii trase în faţa lor: puşca-rad de pe capotă era îndreptată spre maşină.

Uşile laterale ale vehiculului culisară în acelaşi timp. Patru flicopi, dintre care doi înarmaţi, coborâră şi se apropiară de ei. Purtau cască şi uniforma roşie a trupelor de şoc ale corporaţiei lor. Citizen înţelese că nu avea nici cea mai mică şansă să fugă de ei. Trebuia să vadă ce vor.

— Domnule, zise primul flicop, salutând, aplecat la portieră, al cărei geam fusese lăsat în jos de Citizen. Domnule Citizen... (Aruncă o privire spre Marylin, dar nu spuse nimic.)

— Da? întrebă Citizen.

Ceilalţi trei flicopi stăteau între duba lor şi maşină. Citizen îşi zise că nu puteau fi mai mulţi şi că duba era cu siguranţă goală – altfel, cei trei Supraveghetori nu s-ar fi aşezat pe direcţia de tir a puştii-rad.

— A izbucnit un incendiu pe suprastructura domului dumneavoastră personal, domnule, zise flicopul.

— Un incendiu?

Citizen schimbă cu tovarăşa lui o privire uluită – pentru care nu fu nevoit să se străduiască prea tare.

— Nu ştiaţi? zise mirat flicopul.

Pusese o mână pe capota maşinii şi stătea aplecat în faţă; o pată de sudoare îi umezea subsuoara descoperită. Era un om cu faţa plată, nas strivit, gură subţire, bărbia pătrată, la mijloc cu o gropiţă adâncă. Atitudinea lui nu avea nimic deosebit de periculos; părea amabil, sincer preocupat.

— Nu ştiam, răspunse Citizen.

Flicopul dădu uşor din cap. Degetul mare de la mâna liberă se agăţă la centură.

— Nu vă fie teamă, zise el. La ora actuală, sinistrul a fost izolat şi echipele mobile sunt pe punctul de a-i veni de hac. Se pare că s-a datorat unei neglijenţe din partea dumneavoastră, domnule Citizen.

Citizen nu răspunse. Se întreba câte şanse de reuşită avea dacă ţâşnea brusc ca să-i secere pe cei trei flicopi din faţa lui. Mintea îi funcţiona cu repeziciune. La un sfert de secundă de la gândul acestei acţiuni, înţelese că nu ar fi dus la nimic: nu avea nici cea mai mică certitudine că va reuşi să se debaraseze de cei trei flicopi în acelaşi timp... şi chiar dacă ar fi reuşit – şansă extraordinară! – , mai rămânea al patrulea şi pistolul lui de la centură...

— O mare neglijenţă, domnule Citizen. Toate circuitele de reglaj ale programării meteo ale modulului erau pornite. Cu riscul de a crea o adevărată catastrofă, domnule Citizen.

— Concluzia? zise Citizen.

Un firişor de sudoare rece îi curgea pe şira spinării. Conştientiză că avea toţi muşchii încordaţi la maximum şi mâinile umede de transpiraţie.

Alături de el, Marylin emise un sunet gutural, pe care nu fu în stare să-l priceapă cu claritate.

— Concluzia, domnule Citizen... trebuie să vă luăm sub supravegherea noastră, ca măsură de siguranţă. Sunteţi vinovat de neglijenţă gravă, punând în pericol un întreg sector al Nucleului. Vă aflaţi în perioada de instabilitate notorie, la sfârşitul unui film deosebit de solicitant. Aveţi nevoie de odihnă, domnule Citizen. Ştiţi asta.

Citizen ascultă cu dinţii strânşi, suportând fără să clipească privirea flicopului. În cele din urmă, dădu din cap şi eliberă, cu un oftat prelung, puţin din tensiunea care îi încorda nervii. Aruncă o privire spre Marylin: era palidă şi buzele îi tremurau. Înţelese că putea conta pe ea, când va decide asupra momentului potrivit.

— Cred... cred că poate aveţi dreptate, zise el.

— Unde vă duceaţi? întrebă flicopul, vizibil liniştit asupra reacţiilor lui Citizen.

— Mă ducea la o plimbare prin Nucleu, spuse Marylin.

— Vreau să cred asta, interveni flicopul. Este chiar singura explicaţie valabilă, pentru siguranţa dumneavoastră... Nu mi-a trecut niciodată prin minte că aţi putut declanşa acest seism în mod intenţionat, doamnă. Dacă ar fi fost aşa, nici măcar nu ne-am fi dat osteneala să vă oprim: v-am fi distrus fără somaţie, căci actul comis ar fi reflectat o atitudine psihopatică de netăgăduit, extrem de periculoasă. Dar faptul că aţi acţionat astfel în mod inconştient

este, totuşi, un delict pe care nu-l putem trece cu vederea. Domnul Citizen trebuie să treacă la odihnă. Domnule, aveţi un Suprahipno care a făcut un raport, unde pomeneşte de un prag optim de tensiune susţinută pe care l-aţi fi depăşit.

— Bine, bine, şopti Citizen, învins. Şi ce trebuie să fac?

— Trebuie să ne urmaţi, domnule. Şi dumneavoastră, doamnă. Vă vom duce la destinaţie. Pe doamna Gold la apartamentul ei din Bulă, iar pe dumneavoastră, domnule Citizen, vă vom preda în mâinile unor Tratamentişti dintr-un cartier din Bul Hills.

— OK, zise Citizen.

Cuvintele flicopului îi dansau în cap. Acum îi venea să râdă. Înainte de a începe noul dumneavoastră film, spusese celălalt. Ridicol! Gata, se terminase cu noile filme! Se terminase! *The End*! Clachetă de sfârşit, prieteni... Nu va mai fi nici o nouă filmare! Niciodată, niciodată! Voi nu ştiţi nimic, firește, dar Citizen a hotărât să nu mai „joace teatru".

Flicopul se dădu un pas înapoi, lăsând câmpul liber lui Citizen. Totuşi, o umbră de prudenţă trebuie să fi subzistat în mintea lui, pentru că ţinea neglijent mâna dreaptă pe mânerul pistolului.

— Haide, îi zise Citizen lui Marylin, făcându-i cu ochiul.

Coborî din maşină. Ea făcu la fel.

Ceilalţi trei flicopi se dădură la o parte ca să-i lase să treacă. Atitudinea lor nu era deloc ostilă.

Citizen urcă primul în dubă şi se instală pe bancheta laterală, lângă uşă. Apoi Marylin, în faţa lui. Flicopul care le vorbise se aşează în faţă cu mâna pe bara de direcţie. Un al doilea supraveghetor urcă în dubă, ţinându-şi neglijent puşca-rad. În secunda următoare, arma se afla în mâna lui Citizen, care se sculase brusc în picioare, ţintind ceafa omului de la volan.

— La cel mai mic gest ameninţător al vostru, vă lichidez! strigă el.

Constată cu satisfacţie că Marylin reacţiona cu o eficacitate remarcabilă. Se repezise la flicopul din faţă şi îi luase pistolul, îndreptându-l spre flicopi, prin portiera deschisă.

— Aruncaţi armele! ordonă ea cu o voce care nu tremura. În dubă, la picioarele noastre!

Cel care rămăsese fără puşcă, încă mai avea piciorul pe treapta dubei. Când Citizen îi smulsese arma din mâini, se trăsese instinctiv înapoi şi se lovise cu capul de marginea cockpit-ului. Pielea se crăpase şi un firicel de sânge îi curgea din arcadă.

— Repede! se răsti Citizen.

— Eşti complet...

— Repede sau îl frig!

Flicopul din faţă era căzut peste bara de direcţie, având ţeava puştii-rad în ceafă.

Ceilalţi trei flicopi nu se lăsară rugaţi. Păreau încurcaţi, în timp ce-şi desfăceau centurile, pe care le aruncară pe podeaua dubei, împreună cu a doua puşcă-rad. Marylin lovi cu piciorul armele, care alunecară în fundul vehiculului.

— Şi staţi liniştiţi, zise Citizen. Nu uitaţi că îl avem cu noi pe colegul vostru!

Se dădu înapoi, pentru ca omul din faţă să-şi poată îndrepta spatele.

— Demarează! Întoarce şi dă-i bătaie!

Omul se supuse fără o vorbă, după ce închise portierele. Peste câteva secunde, duba gonea prin tub.

Citizen se aşează pe banchetă. Îi zâmbi lui Marylin. Tânăra femeie avea aceeaşi expresie hotărâtă.

— Totul va fi bine, zise Citizen.

— Dumneata spui asta, domnule, replică flicopul. Nu vă înţeleg. Nu aveţi nimic de câştigat comportându-vă astfel, doar Încuşcarea. Ar trebui să fiţi înţelegători...

— Ar trebui să taci, zise Citizen. Nu-ţi face griji pentru noi.

— Veţi fi reperaţi, spuse flicopul. Veţi fi prinşi din urmă şi atunci...

— Ţi-am spus să taci!

Flicopul nu mai zise nimic.

Merseră aşa aproape o jumătate de oră (Citizen constată consultând cronometrul de bord), fără o vorbă. Doar din când în când, Citizen zicea „stânga!" sau „dreapta!", când ajungeau la o intersecţie a tuburilor. Se îndreptau spre Centură.

Apoi, Citizen ordonă omului să reducă viteza. Se aflau pe un drum pustiu. Dâre de rugină colorau armăturile tubului şi câteva bande luminoase erau în pană.

— Deschide portierele! comandă Citizen.

Duba continua să înainteze. Uşile culisară şi un curent de aer puturos pătrunse brusc în vehicul.

— Sări! ordonă Citizen.

Omul sări. Citizen îl văzu rostogolindu-se pe drum. Îi luă locul pe scaunul din faţă şi închise portierele. Cu puşca-rad pe genunchi, trecu la viteza 03 şi duba aproape că făcu un salt înainte.

Îşi lăsară bucuria să se manifeste prin hohote de râs şi chiote. Lacrimile luceau în ochii lui Marylin. Asta ar fi putut să fie nebunia? Şi ce dacă? Asta voia: dreptul să fie nebuni, dar în felul lor, într-un univers nebun.

Descărcarea nervoasă se reduse treptat. Marylin se aşezase lângă Citizen.

Tresăriră când răsună vocea din difuzorul de bord. Citizen întrerupse brusc contactul.

— Începând din acest moment, ne-au reperat, zise el. Ştiu că una dintre maşinile lor este mută şi asta nu-i normal. Vor încerca să înţeleagă ce s-a întâmplat.

— Au vreun mijloc să ne ia urma? întrebă Marylin.

— Posibil. Nu ştiu. Dar vor căuta... Am face bine să renunţăm la acest vehicul cu prima ocazie.

Ocazia apăru după o altă oră de cursă şi parcurgerea de la un capăt la altul a vreo zece tuburi. Ajunseră pe o esplanadă total pustie, dar luminată. Câteva sasuri se deschideau spre o Bulă – sau, mai curând, în pereţii esplanadei existau câteva sasuri, dar erau ermetic închise.

— O Bulă părăsită, zise Citizen. Un spaginat uitat. Există mai multe, la periferia Nucleului. Putem să ne tragem puţin sufletul.

Deschiseră unul dintre sasuri, folosind arma cu radiaţii a dubei Supraveghetorilor, şi pătrunseră în tunel.

14

Acolo era complet întuneric.

Citizen conduse lent, cu prudență, de-a lungul culoarului de acces. Simțea o anumită apăsare, care îi făcea inima să bată puțin mai repede. Marylin stătea încremenită, cu mâinile crispate pe țeava și patul puștii-rad, cu privirea țintă în fasciculul farurilor.

În afara celor două fascicule luminoase, nu mai era nimic. Doar acel întuneric adânc.

— În mod normal, zise Citizen cu un glas răgușit, ar fi trebuit să funcționeze luminile de veghe...

Nu existau lumini de veghe: se convinseră de acest lucru după ce ieșiră din tunel, ajungând la nivelul propriu-zis al Bulei. Nu funcționau nici globurile cu luminiscență albăstruie.

Citizen opri vehiculul după un moment, după ce conduse printr-un labirint de rămășițe pline de praf îngrămădite în dezordine.

— O Bulă total părăsită, zise Citizen.

Vorbise cu glas scăzut, din instinct, de teamă ca nu cumva zgomotul vocii sale să declanșeze o catastrofă. Zâmbi de naivitatea lui și continuă cu glas tare:

— Există câteva, așa se spune. Decoratorii și Tehnicienii le folosesc ca depozite.

— Aceasta, spuse Marylin, pare să fi fost uitată de multă vreme...

Farurile băteau până la vreo treizeci de metri. Solul acelei răni vii deschise în hăul întunericului era acoperit cu pământ sau cu un nisip foarte alb. În rest, totul era o încâlceală de decoruri, schelete de metal claie peste grămadă, panouri sparte pe care vopseaua se scorojea.

Scrutară un moment, în tăcere, acea panoramă fantastică. Apoi Marylin întrebă:

— Unde ne duc toate astea?

— La odihnă, un moment, zise Citizen. Avem nevoie de ea. Bulele abandonate se află în apropierea Centurii, în mod normal.

În mod normal... Dar, în realitate, nu era sigur de nimic. Spunând asta, se baza doar pe zvonuri. „Pe nimic", îşi zise Citizen. Şi se înfioră.

— Avem vreo şansă, întrebă Marylin, să găsim aici ceva de băut şi de mâncat?

— E posibil, răspunse Citizen.

Ar fi vrut să dea dovadă de ceva mai multă convingere şi dori ca asaltul atât de brusc al incertitudinilor să nu fie prea evident în tonul vocii. De băut şi de mâncat... natural, va trebui să găsească de băut şi de mâncat. Din cauza entuziasmului, uitaseră de această latură foarte materială a problemei. Citizen şopti:

— Oricum, rămân distribuitoarele din tuburi.

„Cu condiţia, continuă el în gând, să găsim distribuitoare în acest sector periferic..."

— Când vom ajunge la Centură, problema va fi rezolvată. Consumatorii de filme video trebuie să se hrănească, nu, într-un fel sau altul?

— Cum?

— Nu ştiu. Dar trăiesc acolo. Aşa că...

Părea că se înţelege de la sine. Citizen îşi dădu seama că nu ştia nimic despre Centură, nimic despre viaţa în Centură, nimic despre viaţa „devoratorilor de filme video", care furnizau Spectacolului nouăzeci la sută din nevoile în Nimicani. Marylin era chinuită şi ea de aceleaşi îngrijorări. Zise – şi asta te-ar fi putut face că crezi că citise gândurile însoţitorului ei:

— Nu ştim nimic despre Centură, nici despre lumea Nimicanilor.

— Ştim, răspunse Citizen, schiţând un zâmbet, că îşi petrec majoritatea timpului urmărind filme video. Sunt acolo ca o rezervă, şi Spectacolul are nevoie de ei. Spectacolul, deci, trebuie să le asigure subzistenţa. În plus, ei contribuie la munca de refacere a decorurilor; unii supraveghează buna funcţionare a bloc-maşinilor energetice. Din Centură vin şi toate produsele alimentaţiei noastre.

— Mmm, zise Marylin.

Nu spuse mai mult. Citizen se hotărî să nu ia în seamă, în măsura posibilului, sentimentul vag de angoasă. Repuse în funcţie vehiculul şi continuă înaintarea prin Bula părăsită.

Traversară astfel un anumit număr de sectoare, de oraşe în ruină – oraşe sau sate, cetăţi: ceea ce descoperea lumina farurilor nu era destul de întins ca să-şi poată face

o idee generală despre suprafața decorului traversat. Arhitecturile erau diferite de la un sector la altul.

Citizen fu nevoit să dea dovadă de o mare abilitate ca să conducă duba în acel labirint abandonat, să se fofileze printre construcții nesigure, care dădeau impresia că era de ajuns să sufli o dată ca să se prăbușească.

Au urmat apoi păduri, jungle cu copaci artificiali, pastă de carton sau ipsos celulozic modelat. Copaci și copaci, nu în picioare, ci îngrămădiți unii peste alții, cu rădăcinile și crengile amestecate. Citizen folosi arma-radiantă, fixată în partea din față a dubei, ca să-și croiască o trecere prin acel păienjeniș.

— Va trebui să ne facem drum singuri, zise Citizen, ridicând piedica armei.

Marylin răspunse simplu:

— Nu mă văd petrecându-mi aici restul zilelor.

Îi zâmbi lui Citizen, care îi răspunse în același fel. În fața dubei, la mai puțin de patru metri de faruri, încâlceala de crengi, rădăcini și trunchiuri te ducea cu gândul la unul dintre acele decoruri artificiale submarine, după cum se putea vedea în unele filme vechi, zise „documentare", care nu aveau nici acțiune și nici vreo poveste de spus, ci propuneau o suită de planuri foarte decorative și se bazau mai ales pe estetică. „Și sunt la comanda unui afurisit de pește-automat", își zise Citizen.

Acționă arma, cu tir minim, intensitatea fiind reglată la prima treaptă de putere. Și el, și Marylin cunoșteau riscul pe care îl prezenta o astfel de acțiune. Aveau opt șanse din zece să dea foc întregului spaginat al Bulei. În ciuda aparatelor de condiționare meteo, care încă mai

funcționau, aerul era deosebit de uscat, încărcat cu o mare doză de praf, pe care trecerea vehiculului îl stârnea în volute enorme.

O gaură neagră se deschise direct în fața dubei, un hău orizontal cu conturul sfârâind, străbătut de scântei urât mirositoare. Citizen și Marylin închiseră geamurile portierelor. Scânteile se aprindeau și se stingeau imediat, create de căldura razei, stinse în același timp de suflul puternic al aerului deplasat de forța jetului.

Nu provocară nici un incendiu. Cerul junglei crăpă puțin, crăpă mult, în o mie și una de alunecări, ale căror trosnete se repercutară la infinit, duse din ecou în ecou, de la un capăt la altul al bolții. Traversară pădurea, jungla – un morman de rădăcini și de crengi.

Urmă un labirint format de un mare număr de piramide și de monumente diverse, cele mai multe inspirate din filmele de la Arhive, filme din categoria „aventuri legendare". Erau acolo câțiva Sfincși, câteva statui de uriași, bucăți de divinități oribile, coloane de temple, frontoane, creneluri. (Circulația prin această îngrămădire fu relativ ușoară.)

Citizen încercă să escaladeze un depozit de nisip, format dintr-o succesiune de munți rotunzi, albi, prăfoși, dar fu nevoit să renunțe repede, căci nisipul aluneca sub roțile netede ale dubei, și fu gata să se împotmolească de trei-patru ori la rând. Conduse printre domuri, după un drum care era mai lung ca linia dreaptă, dar scurta cu o treime, estimativ, distanța parcursă prin ocolirea globală a domurilor. Ajunseră de partea cealaltă. Mușchii lui Citizen erau întăriți, chinuiți de cârcei. Simțea oboseală în ceafă, în

şale. Marylin propuse să treacă ea la conducere şi el acceptă fără să protesteze. Avea gâtul foarte uscat.

În faţă se întindea o câmpie vastă, fără limite, care ocupa – presupuneau ei – centrul Platoului uitat. Solul era din nou regulat. Marylin evită în ultima clipă câteva trape deschise, prin care se vedea subsolul de bolţi. Conducea bine. Citizen închise ochii şi moţăi un timp...

* * *

Moţăi un timp şi se trezi tresărind, cu inima bătându-i cu putere, când Marylin, îi atinse braţul.

— Citizen, trezeşte-te.

Alunecase pe scaun, dar se îndreptă brusc, cu puşcarad în mână.

— Nu, zise Marylin zâmbind. N-ai de ce te teme.

Îi remarcă cearcănele de la ochi.

— Cât... unde suntem?

— Cred că am traversat suprafaţa Bulei, zise Marylin. În partea asta sunt sasuri?

Citizen îşi drese glasul. Lăsă să mai treacă două-trei secunde, ca să-şi revină complet, reamintindu-şi diferitele sectoare străbătute: amintirea lui se oprea însă la câmpie.

Zise:

— Da, există sasuri. Obligatoriu. Ai traversat câmpia?

— Mi-a luat trei ore, după cronometrul de bord, îl informă Marylin.

Citizen se uită la cronometrul de la mână: limbile luminoase arătau 5:10. Cadranul de bord indica 3:10. Nu era în stare să se orienteze în timp – într-un timp dat. Cronometrul lui era încă reglat după Platoul de filmare.

Cel al vehiculului arăta Timpul Comun, care guverna viaţa Supraveghetorilor. Mărturisi:

— Chiar am impresia că au trecut ani de zile de când... de când am revenit la realitate, după filmare.

Dar nu spuse nimic despre cealaltă impresie, care îl agasa din nou, şoptindu-i că poate nu a ieşit din filmare, ci pur şi simplu participa la o serie de secvenţe...

— Au trecut douăzeci şi cinci de ore şi câteva minute de când am părăsit Paradisul, îl informă Marylin.

Citizen trânti o înjurătură.

Apoi remarcă spectacolul prins în lumina farurilor. În acelaşi timp, remarcă faptul că vehiculul era oprit. Înjură din nou.

În faţa lor se ridica o masă impresionantă de carcase de animale. Multe erau într-o stare jalnică, dar, ici şi colo, puteau fi zăriţi un cal sau un elefant care nu păreau să fi suferit prea mult. În câteva locuri apăreau infrastructuri metalice, scheletul răsucit, care crăpa învelişul uzat. Cai, cămile, elefanţi, lei... aici, ocupanţii junglei prin care tocmai trecuseră formau ei înşişi o altă junglă, cu acele laberădăcini amestecate unele cu altele, cu acele tubulaturi şi fire ca nişte liane, care atârnau din burţile sparte, acele încrengături ale cutiilor toracice explodate. Sute de ochi de sticlă luceau în lumina farurilor.

— Public mare! şopti Citizen.

Fără o vorbă, Marylin porni duba şi se deplasară pe lângă acea îngrămădire de automate, fascinaţi de zidul acelui cimitir încremenit. Îngrămădirea de automate începu apoi să se rărească. Lăsă curând locul unor vehicule deosebite rânduite unele lângă altele. Erau acolo maşini

obişnuite, dar şi bucăţi de maşini militare, folosite în filmele de acţiune şi de război. Tancuri în mărime naturală şi carcase de avioane, tot în mărime naturală. Citizen zări şi câteva machete de nave, de distrugătoare şi de feluci, o caravelă mare cu catarge...

— Opreşte! exclamă el.

Marylin frânase deja: văzuse şi ea, între o grămadă de ceva acoperită cu o prelată şi un şir de jeep-uri, distribuitorul-releu de hrană.

Săriră în acelaşi timp din dubă şi se năpustiră spre maşină. Citizen activă cu febrilitate mecanismul şi strigară de bucurie când sertarul se deschise, oferind o serie de tablete nutritive.

— Încă mai funcţionează şi sunt aprovizionate, evident! exclamă Citizen. Chiar dacă Bula este sau nu ocupată, ele sunt legate de reţea şi funcţionează!

Lucrul acesta i se părea acum evident – şi totuşi, reţeaua de tablete ar fi putut foarte bine să fie întreruptă... Îi dădu două tablete lui Marylin şi le luă pentru el pe celelalte două. Se lăsară să cadă pe solul de nisip şi desfăcură cu dinţii ambalajele metalizate. Citizen zise:

— Trebuie neapărat să fie alimentate, pentru Recuziteri, care sunt obligaţi, din când în când, să vină şi să ia câte ceva din aceste depozite. Eram îngrijorat!... Ar fi trebuit să ne gândim la asta!

Muşcară, râzând, din tablete şi mestecară în tăcere. Gustul era mai curând fad, dar lor li se păru această alimentaţie delicioasă... Apoi, Citizen se ridică şi acţionă distribuitorul de băuturi. Un şir de sticle căzu pe sol; ele

conţineau apă şi suc de fructe. Desfăcură câteva şi băură cu sete.

Citizen nu ştiu foarte bine cum se pomeni în braţele lui Marylin – dar era bine. Îşi scoaseră amândoi hainele. El se lipi de ea şi îşi ascunse faţa între sânii ei. Amândoi aveau lacrimi în ochi. Făcură dragoste acolo, pe nisip, pe covorul şifonat al hainelor lor împrăştiate şi sub privirea unui leu grosolan, al cărui tors ieşea dintr-o grămadă acoperită cu prelată. Acolo, în lumina puternică a farurilor.

* * *

Marylin râdea, râdea. Un râs fantastic, ale cărui hohote răsunau sub bolta domului, revărsându-se în ecouri nesfârşite.

Citizen opri pantera-automat, pe care o găsise în grămadă, sub prelată. Cele mai multe dintre acele automate erau încă în stare de funcţionare: aşteptau un film şi un Recuziter care să le scoată din umbră, ca să le dea drumul sub reflectoarele Platoului de filmare. Cutia de comandă radio era fixată cu un colier de pieptul lor. Din joacă, Citizen începuse să manipuleze o panteră neagră, superbă. O făcuse să alerge, să sară, să se ridice pe picioarele din spate, pe cele din faţă, o făcuse să se târască, să se lipească de sol, să sară asupra unui adversar invizibil, să se rostogolească cu labele în sus, să mârâie, să ragă, să toarcă. Era docilă, în perfectă stare de funcţionare. Încetă jocul, împinse cursorul cutiei de comandă în poziţia „aşteptare" şi se întoarse la Marylin.

Se lăsă în genunchi în faţa ei şi-i făcu cu ochiul, după ce o sărută pe vârful nasului.

— Gata cu joaca, zise el. Trebuie să plecăm.

— Sunt gata.

— Vom lăsa aici duba şi vom folosi unul dintre aceste jeep-uri. Am verificat, şi funcţionează. Duba a fost reperată şi nu putem trece frontiera Centurii în acest gen de vehicul.

Marylin dădu din cap, în timp ce Citizen continua:

— Vom lua şi armele. Apoi vom jefui distribuitorul, ca o măsură de prudenţă. O luăm cu noi pe Geraldine?

— Cine e Geraldine?

Citizen arătă cutia de comandă a panterei, pe care era gravat numele. Apăsă un buton. Automatul răgi în tăcerea adâncă.

— Ea este Geraldine, zise Citizen.

— Atunci, o luăm cu noi, aprobă Marylin.

— Foarte bine!

Făcură ce hotărâse Citizen: jefuiră distribuitorul, al cărui conţinut îl înghesuiră în câteva raniţe descoperite pe o grămadă de accesorii prăfuite, şi aruncară raniţele în portbagajul jeep-ului. Citizen o făcu pe Geraldine să urce în spate şi o culcă în fund. Pantera îşi lingea întruna botul: ai fi zis că era fericită că participă la această expediţie... fericită că doi nebuni veniseră să o trezească din somn.

Cei doi nebuni nu uitară armele: avea fiecare un pistol şi o puşcă-rad; pistolul la centură şi puşca pe genunchi. Citizen se instală la volan şi demară. Ştia să conducă mai bine un vehicul cu bară direcţională, dar, după câteva minute, se obişnui cu volanul circular. Nu era foarte complicat.

Motorul electric funcționa perfect, fără zgomot. Era aproape mai confortabil decât mașina poliției. Un singur inconvenient: farurile băteau la o distanță mai mică.

* * *

Merseră așa timp de două ore – alte două ore – și ajunseră la periferia spaginatului, într-o altă pădure de decoruri amestecate. După ce rătăciră un timp, descoperiră un culoar ce ducea la un sas. Două jeturi termice loviră două locuri precise ale mecanismului și ușa se deschise. După câteva minute, ieșeau din întuneric și se deplasau pe un drum pustiu, luminat cu zgârcenie.

Citizen conduse alte câteva ore, după care trecu la volan și Marylin.

Apoi înțeleseră cu stupefacție că se aflau în Centură. Trecuseră frontiera, undeva, fără să fi remarcat nimic, fără ca vreun paznic să-și facă apariția și să-i oprească. Existau astfel unele pasaje necontrolate între Nucleu și Centură: norocul făcuse să apuce pe un astfel de drum.

„Și dacă am fi dat peste un post de frontieră normal? se întrebă Citizen, cuprins de un vârtej de bucurie și de ușurare. Cu gărzi înarmate?"

Răspunsul veni fără ezitare și nu-l surprinse deloc. Luând puștile, și unul, și celălalt știau că le vor folosi dacă ar fi fost cazul. Nu fusese cazul, atâta tot.

15

Mii, milioane, miliarde de informații circulau, curgeau de-a lungul căilor lor invizibile, provenind din locuri și sectoare bine definite, spre destinații precise și bine definite. O rețea nervoasă, o mașinărie gigantică.

Informațiile ajungeau într-un anumit punct din localurile building-ului Securității. Unele erau trecute în banca de date, în așteptarea momentului când memoria solicitată – prin concursul unei noi serii de informații – va selecționa una sau alta dintre ele și le va scoate la iveală. Nici una dintre aceste informații nu se pierduse vreodată. Nici una. Niciodată. Această irigare permanentă asigura continuitatea vieții lumii.

În acest flux gigantic de impulsuri electrice, la un moment dat, într-un terminal de circuit ajunse următoarea informație:

> Individ Citizen,
> Individ Marylin Gold,
> Căutați în mod activ de Supraveghere, amândoi în afara cadrului, vinovați de acțiuni violente asupra agenților Securității, punctul 345.Y. a rețelei tubului de comunicație. Furt vehicul Supraveghere înm. 6543 YUT. Direcția Centura exterioară, sect.

57. UH. 45. S-a decis încuşcarea. Dacă împotrivire, se trage. Moarte şi ştergere. Dacă împotrivire.

Omul de serviciu din faţa consolei nici măcar nu luă cunoştinţă de această informaţie în totalitatea ei. Ea era precedată de un marcaj roşu, ceea ce însemna, pentru operator, că trebuia să fie dirijată spre un anumit receptor, din gama marcajelor roşii. O dirijă, deci, spre acest receptor, scoţând-o din circuit prin apăsarea pe o tastă. Apoi căscă.

16

Cele mai multe terenuri de antrenament se aflau situate la extremitatea Interplatoului, la poalele acelui zid de structuri metalice, de tubulaturi energetice şi de culoare ascensionale care legau diferitele etaje, de la subsolul adânc până la Platoul superior.

În general, atmosfera locului era plină de praful stârnit în nori groşi de luptele simulate şi diferitele activităţi ale Cascadorilor în acţiune. Acest praf era invizibil de departe – mai ales de la barăcile loturilor. Abia dacă se distingea o vagă dâră albicioasă la nivelul solului, undeva la orizont. Trebuia să te apropii mult de locul înfruntărilor ca să-ţi dai seama că „dâra vagă albicioasă" se ridica până la vreo zece metri deasupra stadioanelor şi zonelor de antrenament. Apoi, foarte repede, te pomeneai în interiorul acelui nor pulverulent, îl respirai, îl înghiţeai, îl beai prin toţi porii pielii – aşa cum beai strigătele şi exclamaţiile, zgomotele, răcnetele furioase, cavalcadele cailor-automat, pe care călăreţii îi purtau în galop.

Lui Spartacus îi fusese greu să se obişnuiască cu praful.

* * *

Acum transpira abundent, simţea sudoarea curgându-i pe umeri, pe şale, pe şanţul dintre fese, în ochi. Transpi-

raţia, amestecată cu praful şi grăsimea decontractantă, cu care îşi unsese corpul... formau un amestec păstos pe care se lipiseră dâre late de nisip.

„La naiba, ea nu e deloc jenată! Obişnuinţa, amice Spartacus... De cât timp cunoaşte ea arena? Dacă va trebui să-ţi despice burta, o va face... Nu crezi?

— Ascunde-ţi boaşele! strigă Chinta.

Se îndoi, proiectă în faţă întreaga lungime a corpului suplu şi uns, plin de transpiraţie, de grăsime şi de praf. Lama seceră aerul la câţiva centimetri de partea de jos a abdomenului lui Spartacus, care sărise în spate în ultima clipă. Dădu şi el o lovitură secerătoare, vizând capul ras al femeii, dar ea ştiu să o evite, lăsându-se pe călcâie. Sângele curgea deasupra urechii drepte, curgea pe maxilar şi de-a lungul gâtului, ajungând pe sânii goi. Mai avea o crestătură şi la nivelul şoldului şi sângele îi marca abdomenul, coapsa, subliniind cu o linie de culoare închisă fanta epilată a sexului.

„La naiba! îşi zise Spartacus. Oare Norocul s-a hotărât să mă părăsească?"

Mizase pe oboseala Chintei, pe rănile ei. Era în dificultate, dar încă afurisit de periculoasă.

* * *

Se afla printre Morituri de trei unităţi de zile. Dormise de două ori în baraca lui. Era îngrijit, hrănit după un regim strict şi foarte studiat. Nu-i trebuise mult ca să simtă că redevenise un alt om. Când nu era testat de echipele medicale, nu mânca sau nu dormea, Spartacus se ducea la stadioane, însoţit de Pacino. Învăţase să respire praful.

Atmosfera locului îl îmbătase imediat. Era magic, bântuit de violență, strigăte – o ambianță ciudată, care te făcea să vibrezi de teroare și de excitație entuziastă totodată. Instinctul îi spunea lui Spartacus că, în acel loc, avea posibilitatea să ardă etapele. Instinctul? Norocul?

Lansase o provocare Chintei, la trei zile după sosirea lui pe Interplatou. Chinta era Monitor de duel cu armă albă, care spintecase chiar sub ochii lui doi adversari. Ultimul dintre duelişti, înainte de a-şi vedea măruntaiele aburind între picioare, îi dăduse două lovituri Chintei: acea crestătură la ureche şi cealaltă, la şold.

Spartacus evită o nouă lovitură de lamă, şi aceasta vibră în aerul plin de praf, foarte aproape de bărbia lui. Se înfioră şi se trase înapoi.

Chinta răsufla zgomotos. Bale de spumă, amestecate cu nisip şi praf, îi conturau buzele contractate într-o grimasă furioasă. Făcu un pas înainte şi îşi asigură stabilitatea pe picioarele goale. Muşchii coapselor fremătară. Muşchii abdomenului erau încordaţi. Sânul stâng fusese cusut: atârna flasc şi plin de cicatrice amestecate, în timp ce dreptul stătea ridicat în sus, plin şi ţanţoş.

„E frântă, îşi zise Spartacus. Frântă... iar eu la fel. Era gata să mă termine de o sută de ori şi nu am fost în stare să-i dau o lovitură serioasă... Ce m-a apucat? Chiar am să pier aici?

Un lucru îl supăra mai mult decât orice: avea constant în faţă imaginea celorlalţi doi şi a măruntaielor lor aburinde, revărsate pe nisip. O treime de secundă, un flash. O deschidere mică de tot în garda Chintei. Spartacus simţi că avea o şansă; mai mult *simţi* decât înţelese. Răcni şi lovi în

același timp. Un revers al lamei orbitoare, care se termină cu un răcnet al antrenoarei și șocul propriei lame. O durere străbătu brațul lui Spartacus. Din reflex, înspăimântat parcă de cutezanța lui, se aruncă în spate și fu gata să cadă. Încă nu se obișnuise perfect cu mersul pe nisip.

Văzu noua crestătură de-a curmezișul pântecelui Chintei. O linie roșie, din care sângele curgea deja abundent, pornind din regiunea inghinală, la nivelul sexului, și urcând spre buric.

Urmă șocul și răcnetul răgușit al Chintei. Sângele îl stropi pe Spartacus. Ridică lama și o lăsă să cadă, apăsând cu toată forța: de data asta, văzu efectul loviturii date. Tăișul armei deschise dintr-o dată spatele musculos al Chintei, deasupra șalelor.

Spartacus se prăbuși pe spate, în urletele care răsunau în jur. Nu atinse bine solul că se și ridică cu nervozitate, în căutarea iataganului care îi scăpase din mâini. Dar nu făcu nici un pas, nici un gest.

Chinta stătea întinsă pe burtă, cu fesele și spatele pline de sânge. Mișcă, încercă să se ridice într-un cot. Rana deschisă din partea laterală apăru preț de o secundă – apoi Chinta recăzu în nisip.

* * *

Erau vreo treizeci, bărbați și femei, în jurul patului lui Spartacus. Stăteau pe paturile vecine sau pe scaune pliante, sau chiar pe jos. Mai întâi, îl felicitaseră pentru isprava lui – și erau sinceri: toți cunoșteau valoarea combativă indiscutabilă a Chintei, care fusese Monitorul celor mai mulți dintre ei, de la care, unii rămăseseră cu urme de neșters.

Apoi începuseră să-i pună o mulțime de întrebări despre viața lui din Centură. El răspundea cu amabilitate, amețit de importanță. Câteva femei se oferiră să se culce cu el în noaptea aceea. El alese una, râzând, o tipă deșelată, cu sâni rotunzi și șolduri late.

El era cel care o pusese jos pe Chinta. Evident, Antrenoarea avea mai bine de douăzeci de lupte la activ, înainte de a se măsura cu Spartacus. Dar trebuia să fi știut asta înainte de a-i provoca pe Morituri și de a accepta să se măsoare cu stârpitura abia venită din Centură.

În sala de mese întâlni aceeași ambianță. Se aflase în tot lotul, ba chiar și în afara lui, că Spartacus o omorâse pe Chinta. Pacino se agita cu un apucat, luând asupra lui, în calitate de prieten al lui Spartacus, o bună parte din glorie. Uitase de reticențele sale atunci când Spartacus acceptase provocarea fetei; ba acum chiar pretindea că fusese sigur de rezultatul luptei, căci recunoscuse imediat, în acel mic Nimican, stofa unui mare Moritur.

Îl lăsau să vorbească. Pacino avea de partea lui vechimea și vigoarea, și se afla pe calea cea bună spre nivelul de Antrenor. Era mai bine să nu râdă de el.

Masa fu foarte veselă. Spartacus mâncă nesățios, cât patru.

Apoi, Morituri se întoarseră la barăci.

Așteptau stingerea spoturilor. Fata aleasă de Spartacus pentru acea noapte avea patul la celălalt capăt al sălii. Se va duce la ea mai târziu, după ce se va face întuneric.

Deocamdată, Spartacus stătea culcat pe cușetă, iar Pacino pe a lui, alături.

„Te afli aici doar de trei unități de zile, Spartacus, și uite unde ai ajuns... Zoom pe Spartacus. Dumnezeule... mulțumesc, Norocule!"

— Mă gândesc la ceva, zise Pacino, din patul lui.

Se juca cu un cuțit cu lama curbată, pe care îl închidea și îl deschidea.

— Ce? zise Spartacus, întorcând capul spre prietenul lui.

— La ceva care poate că îți va reține atenția.

Pacino se uită și el într-o parte. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Spartacus.

— Ascultă... vrei, nu?

— Cine nu vrea? răspunse Spartacus.

Pacino făcu ochii mari, uimit o secundă.

— Nu toată lumea, crede-mă. Unii consideră viața asta foarte plăcută și nu vrea s-o schimbe. Pentru ei, important este să rămână, pur și simplu, în viață, cât mai mult posibil... Și este deja ceva, te asigur. Să rămâi în viață în măcelul ăsta permanent... Dar nu e cazul și cu tine.

— Și de ce?

Pacino zâmbi în colțul gurii. Își deplasă atenția asupra cuțitului, îl închise și îl deschise de două ori la rând și se ridică în capul oaselor. Se așeză pe pat, cu picioarele atârnânde.

— Astăzi ai făcut singurul lucru care ar fi putut să-ți oprească definitiv cariera de Moritur, zise el. Dacă ai fi vrut să te sinucizi, asta era cea mai bună cale. Dar n-ai vrut să te sinucizi.

— Sigur că nu.

— Ai vrut să câştigi şi să-i faci de petrecanie Chintei. Ai jucat pe o singură carte, în scopul de a te ridica rapid deasupra condiţiei de Cascador-Nimican din prima zonă.

Spartacus nu răspunse. Evident, celălalt avea dreptate, dar nu vedea unde voia să ajungă. Aşteptă.

— De altfel, reluă Pacino, Chinta a spus cu gura ei. A înţeles foarte bine ce te împingea să te baţi cu ea. Toată lumea a înţeles. Vrei să devii Cascador, Antrenor, poate chiar Actor... Asta nu-i un mister pentru nimeni... Deci?

— Deci, ce?

— Te întreb: Cascador sau Antrenor? Sau...

— Da, Actor, răspunse Spartacus. De ce nu?

— Nu te ambala, zise încetişor Pacino. Dorinţa ta n-are nimic ilegitim. Nimic surprinzător... Vreau să-ţi spun că, după părerea mea, ai toate şansele să reuşeşti.

Spartacus răspunse:

— Am Noroc.

Pacino dădu din cap.

— Asta mi-am spus şi eu. Ai Noroc. Şi îmi pare nespus de bine că am pus mâna pe tine – poate că-mi vei lăsa şi mie puţin din acest Noroc. Ce zici?

Trasă în gol câteva figuri cu cuţitul, apoi spuse cu seriozitate:

— Ai noroc, prietene. E alături de tine... Nu trebuie să-l laşi să doarmă. Ai citit panoul de informaţii de la intrarea Sectorului?

— Nu, răspunse Spartacus, încruntând sprâncenele.

— Eu, da. E o cerere de Nimican pentru cascadorii din partea Producţiilor WBT. Producţii faimoase!

— Ştiu.

— Cere nu mai puțin de trei sute de tipi. Un film de război, cu mașini și tot tacâmul. Trei sute de tipi, trei sute de Nimicani. Printre cei trei sute, probabil că există vreo zece roluri pentru Figurație inteligentă. Ar trebui să încerci.

— N-am calificările necesare, murmură Spartacus.

Inima începu să-i bată nebunește. Simțea un nod în gât.

„Ar fi posibil, Spartacus, amice? Chiar ar fi posibil ca ascensiunea să fie atât de rapidă!

— Calificările! exclamă vesel Pacino. Glumești? Ai ucis, fără antrenament, unul dintre cei mai rapizi Monitori din tot Interplatoul, și vorbești de calificări? Le ai din oficiu, prietene! Poți fi sigur că ai fost remarcat de cei de sus, de Connors și poate chiar de Watkins în persoană.

— Dar... într-o distribuție de trei sute de Morituri...

— Ascultă, Spartacus... Îți spun toate astea pentru că este benefic să împingi în sus un tip care are Noroc. Nu sunt deranjat la minte. Poți să te prezinți voluntar pentru această Producție, îți spun eu asta. Și îți mai spun că vei fi angajat. Altceva... Dacă te comporți bine în acest Film – dacă faci în așa fel încât să-ți salvezi pielea –, ai o șansă suplimentară să urci treptele spre Actorie. Știi de ce?

— Nu, șopti Spartacus.

— Datorită Montajului, amice. Există o Monteuză fără pereche, care lucrează pentru WBT. Și ea se ocupă de filmul ăsta. Kate More. O devoratoare de bărbați cum nici n-ai idee, după câte se spune. A asigurat succesul multora. Păi, dacă te vede, și ești bine, e în stare să-ți dea un minut sau mai mult. Un minut, Spartacus, pentru un Nimican,

înseamnă o rampă de lansare nemaipomenită. Nu crezi? Ai Noroc... aşa că, decât să aştepţi aici...

— Mulţumesc, zise Spartacus. Mulţumesc, Pacino. Cred că îţi voi urma sfatul.

— Trebuie neapărat să faci asta, zise Pacino, închizând cu un pocnet sec lama cuţitului.

* * *

În cursul nopţii, Spartacus se duse în patul femeii cu şolduri mari... Pacino rânjea mulţumit.

* * *

Pacino visa un singur lucru: să devină Antrenor atunci când îi va veni vremea. Se ferea ca de ciumă de micii arivişti cu dinţi lungi – mai ales atunci când aceşti lupi tineri aveau Noroc.

17

Bross Chaplin stătea nemişcat, cu palmele transpirate, aşezat în fotoliul său din faţa mesei de compoziţie ce ieşea din imensul panou mural, care forma partea vizibilă a computerului de concepţie. După ce se instalase, emoţia şi iritarea puseseră imediat stăpânire pe el.

Tracul.

La naiba! De când nu mai simţise asta? De mult, de foarte mult timp...

Îşi şterse palmele umede pe haină. Apoi, împins de o inspiraţie bruscă, se ridică şi scoase haina, care probabil că avea să-l jeneze.

Rămase o clipă în picioare, în timp ce privirea i se plimba peste pereţii încăperii.

„Ce cauţi, Bross Chaplin? Nimic, nu cauţi nimic anume, poate doar un pretext ca să întârzii clipa când te vei hotărî să începi să tastezi. Acea clipă în care vei lua taurul de coarne..."

Găsi un pretext bun, care avea să-i permită, pentru scurt timp, să-şi facă ordine în gânduri. Traversă încăperea şi luă un pachet de ţigări din dulăpiorul mural, unde îşi ţinea rezerva de tutun, de pe peretele plin de poliţe îndoite de greutatea bobinelor şi casetelor. Degetele îi tremurară

când deschise pachetul şi scoase o ţigară. O puse între buze şi o aprinse. Fumul îi umplu plămânii. Închise ochii.

Tracul... Ar fi fost de ajuns o capsulă de EIPD, Bross, doar una singură, ca să alungi această apăsare, ca să-ţi revii... Nu! Fără EIPD. De data asta, nu!

Bross se întoarse la fotoliu şi se trânti în el. Avea o scrumieră la îndemână, pe consolă.

Era cam ca prima dată, când nu avea încă vârsta pentru Spectacol. Amintirea acelui moment îi reveni brusc în minte. Dădu din cap.

Prima dată, da... Se aşezase acolo, în acel loc. Care era diferenţa? Ce se schimbase?

Astăzi va lucra singur. Sau aproape singur. Nu va fi folosit de maşină. El va folosi maşina.

Bross îşi şterse iar palmele pe pantaloni. Respinse valul de amintiri şi păstră, vag, doar acea mânie resimţită faţă de Citizen şi Marylin. Scoase ţigara din gură şi o strivi în scrumieră. Degetele încă îi mai tremurau când apucă casca de compoziţie. Firul roşu, împletit, se întinse ca un fel de reptilă lungă, încolăcită. Îşi puse casca. Pe tabloul de bord al consolei, exact deasupra tastaturii, se aprinse o tastă galbenă. Bross apăsă pe tastă şi aceasta se stinse; degetul îi tremura deja mai puţin. Aşteptă să audă în cască zumzăitul maşinii.

Bross inspiră prelung, profund. Şi expiră la fel.

Compusese în minte un program selectiv de referinţe, care i se părea că acoperă aproximativ – după un evantai foarte lărgit – ceea ce căuta. Apăsă tasta de contact a selectorului. În urechi îi răsunară trei bipuri ascuţite. Bross tastă următoarele date (degetele nu mai tremurau deloc):

— Aventuri extraplanetare

— Aventuri planetare

— Căutare, găsire, erou

— Vânătoare

— Univers ostil, lume închisă (lume închisă???)

— Aventură deviantă. Demonstrație Ordine contra Dezordine

— Element incontrolabil. Final.

Bătu de cinci ori la rând pe bara „final". După care, dirijă cererea de informație spre memoria Arhivelor. Aşteptă o jumătate de minut, în timp ce bipurile îi răsunau în urechi, trecându-i parcă prin cap dintr-o parte în alta. Ca să înşele aşteptarea, care fu de scurtă durată, scoase din pachetul aşezat lângă el o altă ţigară, pe care o aprinse.

Selectorul de referințe îi furniză lista a peste patruzeci de filme. Dintre ele, vreo zece proveneau din perioada istorică a Nucleului – Bross le şterse. Nu voia să lucreze pe „revăzut şi adăugit". Cele treizeci de filme păstrate datau din timpurile vagi ale preistoriei.

Treizeci de filme de analizat. Nu toate erau complete, natural; două treimi reprezentau doar fragmente într-o stare destul de proastă (cota Z; de mânuit cu precauție). Ţinând cont de aceste deficiențe, de aceste amputări, asta reprezenta, totuşi, câteva zeci de ore de vizionare.

„N-am timp", îşi zise Bross.

Nu maşina îl va folosi pe el, ci el va folosi maşina.

Programă încă o dată datele sale de referință, care constituiau în acelaşi timp o primă evaluare a sinopsisului, şi se branşă pe recepția-hipno. Computerul îi recomandă treizeci de minute de ascultare pentru treizeci de filme sau

fragmente de filme. Formă, deci, o tranşă de treizeci şi cinci de minute de ascultare şi îşi oferi un răgaz de cinci minute, din cauza lipsei de susţinere a EIPD-ului. Apăsă pe butonul declanşator. Sarabanda bipurilor crescu în intensitate, se amplifică până la a deveni, o fracţiune de secundă, o adevărată tortură. Bross căzu în inconştienţă.

După treizeci şi cinci de minute şi zero secunde, Bross reveni la realitate. Ţigara se stinsese în scrumieră. Bross o reaprinse şi trase câteva fumuri, unul după altul.

Dacă timpul de recepţie-hipno ar fi durat doar câteva secunde, Bross tot n-ar fi putut să-şi dea seama. Deţinea acum elementele globale conţinute în cele treizeci de filme (şi fragmente) analizate. Ceru, încă o dată, ajutorul selectorului, iar acesta, bazându-se pe schema furnizată de Bross, îi indică zece filme reprezentative. Bross făcu singur ultima selecţie. Păstră titlurile:

TARZAN
CU SUFLETUL LA GURĂ
ODISEEA SPAŢIALĂ 2001
METROPOLIS
CĂLĂTORIE FANTASTICĂ

Apelă din nou la recepţia-hipno, ca să-şi însuşească total aceste cinci elemente. Două dintre aceste cinci filme erau doar secvenţe disparate, într-o stare foarte proastă: 2001 şi METROPOLIS. Celelalte trei nu erau complete nici ele, dar erau mult mai construite. Trei minute de percepţie-hipno i-au fost necesare, nici o secundă mai mult. Când reveni la realitate, deţinea o bună atmosferă generală

de ambianţă şi se simţea satisfăcut, mai incitat ca niciodată.

Totul mergea bine. Avea impresia că se pusese pe treabă de numai câteva minute, ceea ce era semn bun. Îşi oferi o pauză, în timpul căreia fumă a treia ţigară.

Dar nu fu o pauză în sensul strict al termenului, şi Bross nu se simţi să-şi împiedice mintea să funcţioneze cu repeziciune. Treaba se făcea aproape în afara lui, datele se adunau, se verificau, amestecând documentaţia furnizată de filmele recepţionate în stare de hipnoză şi elementele originale pe care le aducea, calchiate direct pe ceea ce simţea, pe ceea ce provocase în el strigătele lui Citizen. Schema se construia cu rapiditate.

Bross se lăsa în voia valului furios de vibraţii; strivi chiştocul şi închise ochii. Beţia puse stăpânire pe el, făcându-l să se rotească în propriul său centru. Niciodată nu mai simţise asta până atunci – sau el nu-şi mai amintea.

Lucră mult timp, cu pleoapele închise şi ceafa sprijinită de speteaza fotoliului, cu muşchii relaxaţi, destinşi. Căldura îl cuprinsese treptat.

Puţin câte puţin, simţi că impulsurile interne pe care plutea mintea lui se estompau gradat. Calmul – mai exact, un fel de acalmie – revenea, curgea domol. Ştiu că găsise ceva valabil. Deschise ochii. Apăsă cu înfrigurare tasta lectorului de schemă/concept.

Rezultatul reflecţiilor sale se înscriau pe banda-ecran prevăzută în acest scop. Bross citi cu aviditate textul ce defila prin faţa ochilor. Treptat, se simţi iar copleşit de însufleţire şi de bucurie pură. Public mare! Ia uite, Citizen!

Priveşte şi îndrăzneşte să spui că bătrânul Bross Chaplin e incapabil de creaţie originală!

Mârâi încântat. Nu numai că se simţea foarte entuziasmat şi nebun de bucurie, dar şi stupefiat... La drept vorbind, nu s-ar fi crezut capabil de un asemenea potenţial inventiv! Lectura schemei îi luă trei-patru minute, apoi mai citi o dată elementele seriate ale sinopsisului, şi încă o dată. După care blocă derularea.

Simţi primele efecte ale oboselii. Dar nu era deloc neplăcut. Sub cască, fruntea şi urechile erau fierbinţi. Avea gâtul uscat.

Deconectă casca, o scoase şi se ridică în picioare. Se apropie de distribuitorul fixat de perete, aflat în fundul încăperii, şi îşi turnă un pahar mare de cafea fără zahăr, pe care o bău cu înghiţituri mici. Era fierbinte, amară, aproape imposibil de băut.

Lui Bross nu-i mai era frică. Nu-i va mai fi niciodată frică, şi ştia asta, căci îşi dovedise capacităţile. De obicei, canavaua pe care lucra îi era furnizată de computerul de concepţie. Toate canavalele erau formate de tabelele informative furnizate de Critica Operatorilor de sondaje şi stabilite după Procentajul Emotiv al Publicului, precum şi veşnica schemă „Emoţie-Reflecţie-Acţiune". În mod obişnuit, aceste canavale *trebuia* să fie supuse cenzurilor grilelor de scheme-gabarit. Pe aceste schelete eliminate lucra Bross, canalizându-şi „imaginaţia".

Pentru prima dată – poate prima dată în istoria Spectacolului –, un scenarist acţiona *singur*. El, Bross.

Singur şi după propriile sale date, doar cu un simplu aport de ambianţă furnizat de recepţia-hipnotică – nimica

toată... de altfel, în final, nu se mai cunoştea nici o urmă. Singur, cu ajutorul creierului său, construise o schemă, o canava de intrigă. O canava pe care acum o va finisa, îndepărtând radical orice influenţă a grilelor-cenzuri. Va trece peste supravegherea gabaritelor de morală prestabilite; va urmări construirea poveştii *sale*.

Era în întregime autorul a ceva ce nu se mai văzuse vreodată.

Senzaţia era atât de ameţitoare, încât aproape că uitase de motivaţiile iniţiale. Dorinţa de răzbunare pe Citizen şi pe fată, umilirea, pentru care voia să-l facă pe celălalt să plătească cu vârf şi îndesat... toate acestea îi păreau foarte departe acum.

Bross îşi reluă locul în faţa tastaturii. Îşi puse din nou casca.

Canavaua era precisă, în pofida câtorva peripeţii care rămâneau obscure (dar pe care Bross simţea că le va rezolva fără greutate). Deconectă grilele de cenzură/morală. Un mic beculeţ de alarmă clipi preţ de câteva secunde, dar Bross îl ignoră total. Apoi, ca şi cum s-ar fi plictisit să clipească degeaba, beculeţul se stinse.

Bross se puse pe treabă.

* * *

Lucră aproape singur, folosind la minimum resursele oferite de computerul de concepţie. Nu avea nevoie de maşină decât pentru clasificare, serierea ideilor şi construcţiile sale de imagini. În această privinţă, computerul îi uşură extrem de mult munca... Fără el, Bross s-ar fi luptat probabil zile în şir cu iţele încurcate ale conceptelor, total

noi, pe baza cărora lucra, schițând și ducând la bun sfârșit o acțiune.

Cu ajutorul computerului, lucră totuși timp de mai bine de nouă ore. Afară începuse să se lumineze; urma o nouă unitate de zi... dar Bross nu știa nimic, nu era preocupat de asta: nu exista afară! Nu exista decât ceea ce inventase el.

Reciti scenariul, cu ochii obosiți, fumând o ultimă țigară, cu gura cleioasă, având senzația că întreg corpul avea să se fărâmițeze brusc și să se împrăștie în firimituri pe podea.

După ce termină de citit, Bross scoase casca și o așeză pe consolă, la locul ei. Scrumiera era plină.

Scenariul inventat de Bross Chaplin se numea

OMUL CARE VOIA SĂ UCIDĂ PUBLICUL-ZEU

Era un titlu provizoriu, deși, în mintea lui Bross, era aproape definitiv.

Subiectul tratat se descompunea astfel:

PERSONAJE:

CIT – Bărbat, Actor renumit din Spectacol-World (denumire provizorie). Cit e în vârstă de trei sute de filme și de patruzeci de ani BT. Are glorie și o cotă mare în preferințele Publicului. Toate filmele sale sunt succese asigurate.

MARY – femeie tânără, secretară de Platou. Vreo douăzeci de ani BT, în vârstă de patruzeci de filme. Personaj influențabil, enigmatic.

BADDEN CHAP – Bărbat, Scenarist de renume din Spectacol-World (denumire provizorie). Badden Chap este

în vârstă de şase sute de filme şi de aproximativ şaizeci de ani BT. Este un Scenarist, autor a numeroase seriale de succes, care se bucură de o cotă ridicată în rândul Publicului. El o iubeşte pe Mary.

CANAVA/SCHEMĂ/DEZVOLTARE:

Acţiunea se situează în universul Spectacol-World (denumire provizorie). Spectacol-World – SW – este un univers de Bule şi de spaginate grupate în Nucleu. Funcţia lui este să monteze Spectacole destinate Publicului, după regula jocului admis şi venerat din toate timpurile, dintotdeauna şi pentru totdeauna. Nimeni nu ştie cine este Publicul, nici unde se află. Regula jocului stipulează că fiecare om trebuie să aibă credinţă şi să facă cum ştie mai bine ca să mulţumească Publicul-Zeu. În schimb, acesta asigură nevoile oamenilor.

În acest univers SW, Cit este un Actor de renume, dar obosit, dezaxat de folosirea abuzivă a ANIHIL-ului. Acest drog de condiţionare îi permite să intre în pielea personajelor pe care le joacă în filme şi să se supună injectărilor unui Suprahipno (Supraveghetor-hipnotizator), care îl îndrumă. Cit est obosit.

După o filmare şi în cursul unei recepţii care îl pune în contact cu Mary şi Badden Chap, are o criză de demenţă şi proferează blasfemii nenumărate la adresa realităţii şi a existenţei Publicului-Zeu (Dialog anex 3.4.5.6.7.) Sfaturile şi avertismentele lui Badden Chap sunt respinse.

Cit, care o ia pe Mary cu el, pleacă în căutarea Publicului-Zeu, hotărât să dovedească faptul că acesta nu există. Mary îl urmează, subjugată de personalitatea lui.

E o cursă lungă, plină de capcane, prin Bulele SW-ului. Cit este convins că cei care joacă rolul Publicului-Zeu se ascund în centrul Nucleului.

În acelaşi timp, Badden Chap organizează urmărirea, căci este evident că Cit este un nebun periculos. Badden Chap o iubeşte pe Mary şi încearcă să o salveze de această nebunie comunicativă. Şi mai simte că trebuie să protejeze Publicul-Zeu, acolo unde se află acesta (dacă se află în interiorul Nucleului), de acţiunile dereglate ale unui nebun. În realitate, el trebuie, pur şi simplu, să protejeze echilibrul Nucleului. Se avântă, deci, în urmărirea nebunului şi a însoţitoarei sale.

Diferite peripeţii, folosind contextul traversat.

(Secvenţe anexate, de la 32 la 235. Dialoguri anexate.)

În cele din urmă, Cit ajunge în centrul Nucleului. În Bula imensă ocupată de Zeul-Public. El află atunci că, pe vremuri, viaţa se derula pe o planetă, după cum prezintă unele filme din Arhive. Documente-filme anexate, precum şi pentru ceea ce urmează. În urma evoluţiei poporului de oameni şi a unor multiple catastrofe – cataclisme geologice, mutaţii, războaie –, numai o fracţiune din Omenire a reuşit să se salveze şi să se refugieze într-o navă spaţială, care constituie Bula originară (Bula ocupată de Publicul-Zeu). Variantă posibilă: nava, adică SW, nu este o navă, ci o bază terestră. Variantă *bis*: baza SW poate să fie subterană, la suprafaţă sau pe orbită în jurul Pământului.

Treptat, o dată cu trecerea timpului, alte Bule au fost adăugate primei Bule, formând Nucleul şi un adevărat univers care funcţionează în circuit închis – sugestie: în aşteptarea revenirii pe Pământ?

În SW, primii ocupanți ai Bulei au exploatat în avantajul lor patrimoniul cultural al rasei, limitându-se să difuzeze doar vreo sută de filme. Ei sunt la originea Cultului Publicului-Zeu, iar regula jocului a fost impusă de ei. Complet izolați, descendenții lor duc o viață de lux, profitând la maximum de exploatarea celorlalți oameni, pe care îi dresează prin Spectacol, pentru care Spectacolul este singurul adevăr, și care, în acest fel, nu se gândesc să profite de nenumăratele avantaje aflate la îndemâna Publicului. Oamenii sunt bufonii terni ai acestei caste de privilegiați, care conduce mașinile energetice și distribuie un minimum membrilor Spectacolului. (Listă cu avantajele de care se bucură Publicul-Zeu. De exemplu: călătorii spațiale reale, pentru că Pământul există cu adevărat, universul există cu adevărat etc.)

Cotă de suspans și „lovitură de teatru": 800

Final. În realitate, Bula originară nu există, nici Publicul-Zeu mincinos așa cum îl concepe Cit. Se află, într-adevăr, în centrul Nucleului, dar într-o Bulă pustie. Tot ce crede că vede acolo este doar produsul imaginației sale, pe baza unui scenariu de Badden Chap, difuzat sub hipnoză prin intermediul lui Mary, care are capacități telepatice.

Cotă „lovitură de teatru": 1 000

Astfel, Cit este neutralizat. Mary se va reîntoarce la Badden Chap. Acesta din urmă a salvat Nucleul de un mare pericol: divagațiile unui fals profet.

Dialoguri, decupaje: 765, 766, 767, 768, până la 965 inclusiv.

* * *

Bross recitise încă o dată scenariul. Blocă ecranul.

Timp de câteva momente, ascultă sângele care îi mişuna prin vene. Acum nu mai făcea nimic ca să lupte împotriva oboselii.

Ajunsese la ţintă.

Natural, nimeni nu se putea înşela: numele celor trei personaje principale erau trunchiate, camuflate, astfel încât să fie totuşi uşor de identificat. Nici o îndoială posibilă.

Evident, Supravegherea nu va aştepta mult timp ca să-i facă o vizită lui Citizen. Supravegherea nu neglijează nici cele mai mici indicii. Ar fi fost nevoie de mult mai puţin ca să se hotărască o vizită-psiho de control. Adevărul este că Citizen era într-o stare foarte proastă.

„Vor veni şi la mine", îşi zise Bross. Nu, nu era îngrijorat: nu făcuse decât să extrapoleze, folosindu-se de realitate. Mica încălcare a regulamentului va fi compensată regeşte de originalitatea scenariului. Mai ales acea parte a acţiunii care oferea viziunea subiectivă a lui Cit în Bula Publicului-Zeu.

Se înfioră, respingând ideile nebune. Era obosit...

Mai rămase un moment nemişcat. Se uita ţintă la ecranul pe care se înscriau frazele finale ale scenariului. Se întrebă dacă trebuia să insiste mai mult pe explicaţiile existenţei Publicului-Zeu sau, după cum se petrecea în filmele din Arhive, când era vorba de Personajul „Dumnezeu", era mai bine să se prefere aluzii vagi şi neexplicate. Pentru că asta nu se explica în mod logic. În alte timpuri, un astfel de

gând l-ar fi făcut să încremenească de spaimă. Dar acum, din cauza oboselii, căscă. Apoi se ridică.

Era transpirat peste tot şi mirosul urât dintre picioarele lui era foarte puternic.

Făcu un duş, se şterse, se duse în dormitor şi se întinse pe pat. Dar nu reuşi să adoarmă.

Când vid-ul sună, Bross Chaplin nu reuşise să închidă ochii. Se ridică, îmbrăcă un halat de casă şi răspunse. Era Clydan, Suprahipno care se ocupa de Citizen. Clydan părea preocupat: întrebă direct, fără introducere sau formulă de salut:

— Ce s-a întâmplat, Bross, cu Citizen?

— Nu înţeleg, răspunse Bross.

— La naiba, Bross! Supravegherea m-a sunat adineauri. Se ştie că l-ai condus acasă, după terminarea filmării, şi că ai plecat de acolo singur, furios. În dimineaţa asta, Cit a plecat şi el, cu Marylin. A bramburit programul meteo – o adevărată sminteală!

— Nu înţeleg, zise Bross. Ne-am cam certat puţin, atâta tot.

— Îi hăituiesc, zise Clydan. A fost gata să dea foc Paradisului.

— Nu înţeleg, repetă Bross.

Şi închise.

Era ciudat: nimic din ceea ce îi anunţase Clydan nu-l surprindea. Ca şi cum ar fi ştiut deja. Ca şi cum nu ar fi aşteptat decât confirmarea intuiţiilor sale... şi a ceea ce scrisese.

* * *

Mult mai târziu, pe la sfârşitul unităţii de zi, Supravegherea îl contactă, ca să-i ceară informaţii şi să-i aducă la cunoştinţă că Citizen *era în afara cadrului, că agresase flicopi cu complicitatea lui Marylin, că fugea, se credea, în direcţia Centurii.*

Nu, nu ştia nimic sigur.

Un gol mare se rotea în capul lui. Fu gata să se simtă rău şi se servi cu un pahar de „Hiroshima".

Terminase scenariul. Un scenariu teribil de periculos, în lumina realităţii trăite în aceste clipe de Citizen şi Marylin.

Bross Chaplin goli pe nerăsuflate paharul. După care, abia avu timp să expedieze datele scenariului OMUL CARE VOIA SĂ UCIDĂ PUBLICUL-ZEU prin intermediul computerului. Apoi Bross se duse în dormitor şi se prăbuşi pe pat, complet ameţit de băutură.

18

Îl dureau picioarele, rău de tot. De cât timp mergeau? El şi ceilalţi, *toţi*...

Şi apoi, ce însemna asta: toţi? „Suntem vreo sută, poate mai mult, îşi zise el. Va fi de ajuns?"

Găsi imediat răspunsul adecvat la această întrebare: evident, va fi suficient. I se părea de o logică imbatabilă. Evidenţa însăşi...

„De cât timp mergem?" se mai întrebă el. De data asta, nu găsi nimic precis în memorie, care să-i poată furniza un element de răspuns. Era serios zdruncinat, ca şi ceilalţi, care înaintau cu greutate, dar cu mult curaj, prin peisajul devastat. Războiul era feroce, nemilos.

„Suntem ultima şansă a poporului amindian", îşi zise el încă o dată. Îşi repeta mereu asta, ca pe o formulă ce ar fi trebuit să-l ajute să meargă, uitând de picioarele care îl dureau şi de oboseală.

Totul merge bine, 88, totul merge bine. Continuă.

Da, totul merge bine. Totul merge cel mai bine posibil. Nu e delirant, dar ar fi putut probabil să fie mai rău...

Totul merge bine, 88... totul merge bine, 88...

— Optzeci şi opt. OK. Optzeci şi opt era el. Cu siguranţă că avea şi un alt nume (natural), dar deocamdată era Optzeci şi opt. De ce?

Aşa!

Scuipă în nisip şi în ierburile calcinate o flegmă închegată. Îi era sete şi foame. Mai ales, sete. Blestemata de rană de la umăr îl durea aproape la fel de tare ca picioarele sângerânde. Jetul de căldură concentrată tăiase pânza hainei cu franjuri la cusături, ajungând la muşchi. Ce porcărie! Dar, până la urmă, nu era foarte grav: scăpase ieftin.

Păstra o amintire vagă şi sfredelitoare a ultimei bătălii. Vagă în globalitatea ei, sfredelitoare din cauza unor detalii particulare. Precum lupta lui corp la corp cu un soldat.

Soldatul era mai înalt decât el, cu umerii mai laţi, cu o cutie toracică incredibil de dezvoltată, plină de muşchi noduroşi. Un munte de om, ticălosul! Avea părul tuns scurt sub chipiul spart şi o barbă de câteva zile îi acoperea obrajii. Avea o faţă colţuroasă. Niciodată nu mai văzuse „88" nişte ochi verzui atât de răi.

Ticălosul ăsta trăsese în el, în grămada fără nume care împânzea tot satul. Agita pistolul în toate direcţiile, trăgând la întâmplare şi răcnind – şi iată că 88 se nimerise pe direcţia de tir a armei sale. Celălalt apăsase pe trăgaci şi limba de foc decupase vârful umărului lui 88.

Fusese cuprins de furie. Îşi pierduse puşca-rad undeva şi nu mai avea decât un cuţit. Aruncă cu el.

Soldatul răcni când lama ascuţită îi pătrunse în sânul stâng. Dădu drumul la armă. Atunci 88 sărise pe el. Se luptase un timp şi fusese nevoie de câteva încercări până când reuşise să smulgă lama şi să o înfigă iar pe ici şi pe colo, în imensul lui piept. Până la urmă, soldatul vomase o gură

mare de sânge şi murise. Pe urmă, 88 se ridicase, cu picioarele tremurânde, şi luase puşca soldatului.

Apoi urma o perioadă vagă.

* * *

Totul merge bine, 88...

Ştiu, ştiu...

Se uită în jur. Grupul cel mai apropiat, în stâna lui, era format din vreo zece bărbaţi şi femei.

Majoritatea, evident, în zdrenţe. Hainele rupte erau murdare de humă şi de sânge. Şi ei purtau urmele severe ale ultimei lupte.

În dreapta, un bărbat în vârstă ajunse în dreptul lui, târând un picior şi sprijinindu-se în puşca cu patul rupt. Optzeci şi opt îi zâmbi, dădu din cap – omul îi răspunse în acelaşi fel. Piciorul pe care îl târa prin nisip forma un unghi ciudat la capătul gambei. Avea torsul plin de cartuşiere încrucişate unele peste altele; Optzeci şi opt băgă de seamă că puşca tipului era un model vechi cu gloanţe.

„Natural, nu suntem înarmaţi în consecinţă..."

— Vom reuşi, zise el. Încă puţin curaj.

— Nu de curaj ducem lipsă, răspunse tipul, strâmbându-se de durere.

Păstrează-ţi forţele, 88. Totul merge bine. N-ai nimic de spus: mergi.

Mergea cu picioarele aduse spre înăuntru, pe marginea tălpii. Nu-şi mai amintea exact în ce moment îşi pierduse încălţările, dar probabil că se întâmplase de mult timp. Partea de jos a pantalonilor, rupţi, în zdrenţe, bătea peste

pulpa piciorului. O transpirație vâscoasă îi curgea pe spate, udând țesătura verde. Pete mari se întindeau la subsuori.

Pușca-rad devenea incredibil de grea, de la o secundă la alta. Curând, 88 făcu precum omul care șchiopăta alături de el: se folosi de armă ca de un baston.

Totul merge bine, 88..., încă un mic efort...

O, nu te neliniști, vom rezista...

Se întrebă, o fracțiune de secundă, de unde venea vocea aceea, care răsuna în mod regulat, punctual, în capul lui, ca un fel de înger păzitor, care se străduia să-l susțină, încurajându-l. Apoi se gândi la altceva.

Ceea ce îl supăra cel mai tare era faptul că nu-și amintea adevăratul lui nume – pentru că era convins, în sinea lui, că avea un nume, un nume adevărat.

Această poveste cu numărul probabil că avea o semnificație precisă.

Se gândi iar la altceva. La bătălia care va urma. La prietenii din satul ascuns între coline. La picioarele care erau aproape carne vie, la arsura de la umăr...

Deodată, fu copleșit de un val de optimism. La urma urmelor, nu se descurcaseră deloc rău până acum! Evident, suferiseră pierderi enorme... dar asta se datora, pur și simplu, faptului că ceilalți căzuseră în cârca lor în modul cel mai josnic. Fără nici o declarație de război, fără ca nimic – nimic! – să lase să se presupună această agresiune – această grozăvie! *Ceilalți* veniseră și deschiseseră focul.

Veniseră în tancurile lor, în mașinile lor de război infernale, cu avioanele lor... Mitraliaseră, bombardaseră, răseseră, curățaseră, folosiseră la maximum efectul sur-

priză ca să-şi săvârşească crima. Curăţau locul, pentru că voiau acel loc.

De ce? Evident, nici el şi nici unul dintre prietenii săi nu erau în măsură să explice de ce ceilalţi acţionau în acest fel.

Trebuia să se apere. Să-şi apere pământurile, vieţile, viaţa copiilor lor.

„Am spus copii?" se întrebă el.

În capul lui era o mare dezordine. Până la urmă, nu era în stare să-şi amintească nimic dincolo de ultima bătălie. Păstrase câteva imagini ale satului şi ştia că se născuse, crescuse în acel sat, că trăise acolo. Altceva nu ştia.

Totul merge bine, 88. Iată-te la poalele colinelor. Acum poţi să te odihneşti puţin.

Asta şi voiam să facem, amice!

Ajunseseră, într-adevăr, la poalele colinelor. (Am mers mai repede decât aş fi crezut!) Vegetaţia era rară, dar mai bogată decât la şes. Numeroase pâlcuri de plante mărăcinoase, în formă de sfere aproape perfecte, acopereau pantele abrupte şi pline de pietre.

Se trântiră pe pământ, unul după altul. Nimeni nu dăduse vreun ordin. Dar toţi înţeleseseră că acesta era cel mai bun lucru pe care trebuia să-l facă imediat, contemplând pantele abrupte pe care urmau să le urce.

Soarele era sus de tot pe cer. Un soare de plumb. Da, un soare de plumb... şi ştia ce însemna acest clişeu.

Îşi şterse fruntea cu dosul braţului. Transpiraţia era lipicioasă. Îşi zise că probabil arăta oribil, de nerecunoscut – asta îl supăra că era *de nerecunoscut*, tot aşa cum era supărător că nu-şi amintea numele. *Dar se gândi la altceva.*

O sete infernală îi uscase limba; niciodată în viața lui nu-i fusese atât de sete. Nu reușea să saliveze corect; tot ceea ce mai putea să scuipe semăna cu niște mici biluțe de rumeguș cenușiu. Era ceva infect. Limba lui era o rădăcină crăpată care se pietrifica lent, în fundul unei grote de hârtie.

Se uită în jur. Aerul tremura. Erau acolo, jos, culcați, răspândiți la baza pantei. În depărtare, în câmpie, se zărea din loc în loc pata întunecată a cadavrelor celor care nu avuseseră forța necesară să se târască până la coline.

Vecinul cel mai apropiat al lui 88 era șchiopul, care mersese un timp alături de el. Optzeci și opt nu-și amintea cu adevărat de acest om; nu ar fi putut să spună dacă făcea parte sau nu din populația satului, înainte.

Omul luă un burduf de la centură, îl desfăcu și îl duse la buze. Bău câteva guri. Apoi, fără o vorbă, îl întinse lui 88.

Era apă călduță – un deliciu. Nu îndrăzni să bea decât câteva înghițituri, astupă burduful și îl înapoie proprietarului. Deschise gura ca să-i mulțumească, când, deodată, primele obuze căzură printre ei.

Pe creasta colinelor se aliniau gurile tancurilor și tunurile lor care trăgeau. Tancurile veneau dinspre Uhiffi.

Optzeci și opt înțelese că nu le mai rămânea de făcut decât un singur lucru: să-și vândă pielea cât mai scump.

Sărise în picioare. Un obuz explodă la mai puțin de cincizeci de metri, altul la treizeci de metri.

Totul merge bine, 88... Totul merge bine...

„Ar fi și mai bine dacă mi-aș aminti numele, își zise el distrat, în vârtejul de panică imensă care pusese stăpânire pe el.

19

Citizen auzise totdeauna vorbindu-se despre Centură – după cum auzise de Nucleu şi de Bule, de spaginate, de Spectacol şi de Public. Trăia în Nucleu, Bule şi spaginate: niciodată nu fusese în Centură. Pentru ce ar fi făcut-o?

Ştia că Centura ţi-o puteai reprezenta precum corpul unei roţi de şaretă cu secţiune dreptunghiulară şi de formă (natural!) circulară. Spiţele roţii erau tuburile de comunicaţie principale, iar Nucleul era butucul. Asta ştia.

Dar când ajunse în Centură, împreună cu Marylin şi cu pantera-automat Geraldine, nimic din jurul lui nu mai avea vreo legătură cu reprezentarea – de altfel, mai mult sau mai puţin vagă – pe care şi-o făcea. Decorul în care se aflau era fantastic. În filmele în care jucase sau pe care le văzuse ca spectator ocazional, Citizen nu mai întâlnise niciodată un astfel de univers. Tot ce auzise despre Centură nu mai conta.

Prima sa reacţie fu aceea de a trânti o înjurătură, uşor, printre dinţi. Privirea aruncată de Marylin indica în mod clar uluirea fetei.

Se aflau pe un culoar – dar acesta nu mai avea nimic comun cu tuburile de comunicaţie obişnuite. Aici, „strada" era tranşată parcă în plastobeton. Erau doar nişte enorme, imense planuri verticale de plastobeton, care se întindeau

şi se întretăiau ici şi colo, formând cadrilajul labirintului. Cuvântul îi veni imediat în minte: labirint. După câteva minute de mers pe fundul acelor canioane simetrice, îşi pierdu total simţul orientării şi hotărî – ce altceva ar fi putut face? – să adopte o deplasare instinctivă. Împins, atras de curiozitate şi stupefacţie.

Ziduri oarbe, de o înălţime fantastică (câteva zeci, uneori câteva sute de metri), până sus. „Sus" era tavanul Centurii, unde era complet negru. Nici o singură deschizătură în acele ziduri, nimic, nici o crestătură amărâtă, cu atât mai puţin ceva care să poată semăna cu o uşă. Pentru ce o uşă? „Ca să ajungem la maşini", răspunse în gând Citizen – în timp ce începea să fie convins că nu se putea ajunge la maşini.

Ziduri, ziduri şi iar ziduri.

Străzile rectilinii se intersectau, se întretăiau în unghi drept, se bifurcau brusc, fără ca cel mai mic panou semnalizator să vină în ajutorul celui care se deplasa pe acolo. Efectul conjugat al tăcerii şi acelei multitudini de linii drepte, a acelui univers geometric perfect, dur, îi provocă curând lui Citizen o teamă insidioasă, penibilă, apăsătoare.

Zidurile nu erau întru totul netede. Erau, pe de o parte, zgâriate, în multe locuri, şi păstrau urmele a ceea ce părea, la prima privire, nişte impacturi de jeturi termice – pe de altă parte, ici şi colo, urcau scări metalice ale căror bare, independente, erau prinse în ziduri. Iluminatul acelor locuri provenea de la o serie de spoturi fixate la înălţimi diferite, producând o lumină lugubră, prăfoasă, murdară.

Treptat, pe când pătrundeau în decor (oare chiar pătrundeau...), se simţiră simptomele unei anumite meta-

morfoze făcându-şi apariţia... dar nu era nimic liniştitor. Acele elemente de schimbare se prezentară sub formă de deşeuri zăcând pe sol, deşeuri neidentificabile, dar încărcate de o aură de o violenţă extraordinară. Baza zidurilor bloc-maşinilor era acum plină de impacturi, dintre care unele – numeroase –, de o adâncime de câţiva centimetri. Multe spoturi erau sparte, atârnau lamentabil în afara hublourilor, ca nişte globi oculari ieşiţi din orbite; astfel, unele sectoare erau cufundate într-o obscuritate relativă, dar care căpăta aparenţa unei penumbre adânci.

Schimbarea se manifestă şi la nivel sonor: acum se auzea duduitul maşinilor, în spatele zidurilor ermetice ale blocurilor. Citizen remarcase faptul că blocurile comunicau între ele prin porţiuni de canalizări suspendate, foarte sus, accesul la ele părând total imposibil din exterior.

Transpira abundent şi văzu că şi Marylin îşi ştergea frecvent fruntea umedă. Obrajii palizi ai fetei luceau de sudoare. La aproape fiecare zece secunde, îşi trecea vârful limbii peste buze.

Continuară să înainteze la pas. Citizen îşi pusese pe mână cutia de comandă a Geraldinei. „Animalul" aştepta, cu gura deschisă, încremenită, în partea din spate a jeepului.

— S-ar zice că lucrurile încep să se precizeze, şopti în cele din urmă Marylin.

Erau primele cuvinte pronunţate de mult timp. În sprijinul lor, Marylin arătă cu ţeava unei puşti-rad un şir de distribuitoare nutritive şi de aparate video. Aparatele erau sprijinite sau încastrate într-un zid cenuşiu şi se aliniau pe câţiva zeci de metri: toate erau sparte, inutilizabile.

— Şi se mai precizează şi o afurisită de atmosferă infernală, zise Citizen. S-ar părea că flicopii ar avea aici tare mult de lucru...

— Există sectoare întregi din Centură unde flicopii nu riscă să vină niciodată, răspunse Marylin.

Citizen îi aruncă o privire piezişă. De unde ştia asta? Nici ea nu se născuse în Centură. Nu venise niciodată aici. Poate că deţinea unele informaţii...

— Poate că am intrat prin unul dintre aceste sectoare, adăugă ea. Aşa s-ar explica de ce nu am întâlnit nici un Supraveghetor.

— Într-adevăr, spuse Citizen.

„Ciudată fată", îşi zise el în gând... O siluetă ciudată, cu faţa ei blândă-dură, umeri mici, şolduri înguste şi sânii prea mari, cărora părea că vrea tot timpul să le micşoreze volumul stând puţin cocoşată. Da, o fată blândă, mentală. O fată a tăcerii şi a vacarmului. „Am făcut dragoste cu această fată pe care o cunoşteam doar de câteva zile... o văzusem, dar nu o cunoşteam. Oare acum o cunosc? Nu, evident. Am făcut dragoste cu Marylin în Bula pustie, sub privirea moartă a unui animal oarecare. A fost bine, fir-ar să fie! A fost..."

O limbă de foc traversă penumbra jilavă a labirintului. Explodă în jerbă de scântei peste unghiul drept al capotei jeep-ului. Preţ de o secundă, Citizen fu de-a dreptul năucit. Evită o grămadă de dărâmături din centrul şoselei şi fu gata să lovească zidul. Marylin trăsese. Corpul omului se prăbuşi de pe creasta unui cub, de la o înălţime de zece metri, căzu ca o marionetă şi se strivi de sol la mai puţin de cinci paşi de maşină.

Citizen trânti o înjurătură. Marylin trase iar, în rafală de data aceasta. Se auziră țipete, care se repercutau la infinit prin acel labirint. Alte două corpuri se prăbușiră.

— Repede! strigă Marylin.

Citizen avusese timp să zărească puțin cadavrele, pe când se prăbușeau pe sol. Nu arătau prea frumos! Zdrențe; sângele țâșnea de peste tot, negru fumegând, acolo unde loviseră jeturile termice. Citizen se înfioră. După frigul simțit un moment, acum era copleșit de un val de căldură. Simți broboane mari rostogolindu-se pe frunte și căzându-i în ochi.

— Ai tras grozav! șopti el.

— Am văzut mișcare, răspunse Marylin.

Degeaba își păstrase atitudinea de detașare și de fermitate, căci în vocea ei se simțea o emoție evidentă.

— Am ridicat capul și i-am văzut, continuă ea. Cred că am avut noroc...

„Iar eu cred că vom mai avea nevoie de noroc!" continuă în gând Citizen.

Conduse mașina de-a lungul culoarului rectiliniu, timp de câteva minute. O nouă zonă de umbră. Culoarul se bifurca, se lățea în trei noi intersecții: două la stânga și una la dreapta. Citizen conduse mașina spre dreapta.

— Oare..., zise Marylin.

Citizen dădu afirmativ din cap. Reduse viteza.

În afara vibrațiilor mașinilor din carapacele lor de plastobetón, acum se mai auzea un zgomot. Alte zgomote pe culoar. Muzică. Vacarm înăbușit, zvon de voci – totul răsunând pe culoarul lat de câțiva zeci de pași și care se mărea din ce în ce mai mult.

Marylin se ridică. Îndoi un picior şi se aşează pe el. Deocamdată, pericolul nu-i mai putea surprinde din aer: vârful blocurilor era mult prea sus. Va izbucni însă din faţă. Marylin lipi puşca-rad de şold. Aşezase ţeava pe marginea parbrizului.

Apoi culoarul coti. În unghi drept. Atunci ajunseră în inima zgomotului.

Citizen simţi că păleşte brusc. Făcu singurul lucru posibil: frână şi opri vehiculul. Nu putea să dea înapoi ca să fugă, fiind obligat să ia şi virajul. (În orice caz, asta nu s-ar fi putut face *rapid*, cu şansa de a scăpa de tiruri, dacă ar fi izbucnit agresiunea.) A accelera era la fel de nesăbuit: mulţimea era mult prea densă.

Aproape imediat (cât să slăbească crisparea degetului lui Marylin pe trăgaci), Citizen înţelese că nu aveau de ce se teme de o agresiune. Nu remarcă nici o armă în mâinile celor care se aflau acolo. Dimpotrivă, citi pe feţele lor o mare surprindere.

Muşchii crispaţi se destinseră puţin câte puţin. Lent. Cu precauţie, îşi trase mâna de pe volan; atinse uşor cu un deget cutia de comandă a Geraldinei. Animalul-automat se ridică pe labe, în partea din spate a vehiculului. Din gura deschisă se auzea un mârâit. *Rhhrr*. Citizen puse mâinile pe puşca-rad.

Culoarul părea mai larg decât toate celelalte pe care le străbătuse până acolo. Treizeci, poate chiar patruzeci de metri. Era destul de greu să evalueze cu exactitate, datorită harababurii şi a mulţimii.

Acolo se aflau vreo sută de persoane. De fiecare parte a culoarului, fuseseră construite adăposturi din elementele

de decor uzate. „Barăcile", corturile şi cabanele de tot felul erau probabil destinate mai curând izolării unor grupuri decât protecţiei lor – protecţie contra cui? Atmosfera labirintului era reglată de o climatizare neutră, temperatura era egală, stabilă. Totul forma o încâlceală de culori, în care se puteau recunoaşte distribuitoarele nutritive şi cabinele cu ecrane video.

„Consumatorii de video", îşi zise Citizen liniştit. Aceştia nu vor fi agresivi, era convins, simţea asta. Aceeaşi impresie părea că o are şi Marylin, care se destindea, în timp ce primii consumatori de video, după ce trecuseră şi ei prin câteva secunde de stupefacţie, începeau să se apropie.

Bărbaţi şi femei, având cu toţii, pare-se, vreo treizeci de ani BT. Majoritatea avea între treizeci şi patruzeci de ani. Citizen zări unu-doi bătrâni, nu mai mulţi, precum şi cîţiva copii goi: erau palizi, slăbănogi. Aveau gesturile nervoase; clipeau într-una, ca şi cum s-ar fi aflat într-o lumină orbitoare – ceea ce nu era cazul.

Apoi răsună numele lui Citizen, pluti, fu repetat, repetat, iar şi iar, în timp ce feţele se luminau de surprindere şi bucurie nedisimulată. Îl recunoscuseră. Consumaseră multe filme în care Citizen era Personajul central! Şi iată că Citizen se afla acolo, în acel jeep, însoţit de acea fată care purta o armă, cu o panteră neagră în partea din spate a maşinii.

Citizen se destinse total. Îşi zise că va putea să se odihnească puţin.

Se înşela.

Un cuplu despică mulțimea, făcând gol în fața lui, lovind fără menajamente în dreapta și în stânga. Admiratorii fanatici, care erau gata să ia cu asalt jeep-ul (nu păreau impresionați nici de mârâitul Geraldinei), se calmară puțin și se traseră înapoi. Cuplul se opri în fața jeep-ului, cu mâinile pe capotă. Preț de câteva secunde, cei doi îi studiară pe Citizen și Marylin. Erau amândoi la fel de slabi, cu părul tuns extrem de scurt. Fata avea niște ochi mari și negri, cu pleoapele iritate și roșii. Prin hainele rupte se vedeau doi sâni slabi atârnând – după acest detaliu anatomic, Citizen recunoscu în ea femeia; în rest, era la fel de murdară și de fantomatică precum băiatul.

— Citizen? zise băiatul. Adevărat?

— Da, adevărat, îl asigură Citizen.

Celălalt schiță un zâmbet. Cineva strigă:

— A dat orbirea în tine, Rossik, de nu-l recunoști?

— Gura! se răsti Rossik, fără să-și ia privirea de la Citizen. Știu ce fac!

Poate că nu era șeful tuturor consumatorilor de video din Centură, dar cu siguranță că era șeful grupului de pe culoar. Fusese destul să-și facă apariția – împreună cu fata –, și să se răstească de câteva ori, pentru ca mișcarea, care amenința să-i înghită pe ocupanții jeep-ului, să se domolească și ca oamenii să se retragă.

— Ne...

Rossik ezită, aruncă o privire spre însoțitoarea lui, care rămâsese de marmură, cu privirea înfrigurată pironită în ochii lui Citizen.

— Ne pare bine că te vedem, Citizen. Și dacă putem să-ți fim de folos cu ceva...

— Aş vrea să mă odihnesc un moment, răspunse Citizen.

Rossik dădu din cap, de sus în jos. Din mulţime izbucniră strigăte:

— Dacă ai nevoie de cineva, Cit, uită-te la mine!

— Suntem gata să te urmăm, Cit! Suntem cu tine!

— Vei fi mulţumit de noi, poţi să fii sigur de asta!

— Ei, Cit! Ia priveşte aici! I-a uită-te la mutra mea, Cit!

— Cit! Sunt cea mai bună coardă de pe-aici, ia întreabă-i! Dacă conduci o Producţie cu futaiuri, aş putea...

— Hei, Cit! Mai bine ascultă-mă pe mine!

— Fata e clita ta sau...

— Lăsaţi gura! răcni Rossik.

Însoţitoarea lui îşi îndreptă spatele şi repetă ordinul, cu o voce stridentă, care rase ca briciul acea hărmălaie. Oamenii se potoliră imediat. Păreau nişte copii bosumflaţi, cărora un profesor le suprimase recreaţia.

— La naiba, putem să ne înţelegem, nu? mai strigă fata.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra cuplului din jeep, dar, de data asta, părea deosebit de interesată de Geraldine. Citizen remarcă o oarecare asemănare între privirea fetei şi cea a animalului-automat... În vijelia de strigăte, întrebări şi apeluri, înţelese la ce se aşteptau de la el consumatorii de video. Pentru ei, prezenţa unui Actor de clasa lui Citizen în acel loc nu putea să însemne decât un singur lucru: Vedeta venise să caute personal Nimicani pentru un viitor film; Citizen asigura el însuşi recrutarea... Toţi se gândeau numai la asta. Asta doreau, asta visau cât era ziulica de

mare (ce înseamnă o zi în acest univers?), lipiți de aparatele video, în așteptarea trecerii echipelor de angajare. Urmăreau cu febrilitate informațiile referitoare la Distribuții, vibrau... Da, pentru ei nu exista nici o îndoială: Citizen venise să recruteze Nimicani.

Iar Citizen se simțea capabil să-și asume rolul, care se potrivea la fix și ar fi putut, eventual, să-i ajute pe amândoi să traverseze Centura. (Se întrebă cât timp va dura această cursă circulară în labirintul Centurii. Și apoi?)

Rossik spuse ceva care se pierdu în dezordinea gândurilor lui Citizen și în hărmălaia din jur.

— Da, răspunse Marylin.

Văzând privirea rătăcită a lui Citizen, Rossik repetă:

— Am întrebat dacă tu ai tras adineauri.

— A... da. Era...

— Știu, zise Rossik. Eram sus și am văzut fulgerele. La naiba, ați trecut printr-o zonă tare afurisită! Acolo e plin de defazați.

— Defazați? întrebă Marylin.

Ridicase piedica puștii-rad. În ceafa lui Citizen, pantera-automat făcu: *Rrhhrrr.*

— O mulțime de defazați, răspunse fata care îl însoțea pe Rossik. În sectorul ăla e o adevărată bandă... Serios, chiar n-ați pus niciodată piciorul în Centură... V-au lichidat escorta?

Citizen dădu din umeri, fără să sufle o vorbă, de teamă ca nu cumva un răspuns să-l compromită într-un fel sau altul. Nu-i era chiar frică, dar se simțea încordat și voia să fie prudent. Era o senzație excitantă.

Rossik vorbi:

— Vania vrea să spună (Vania, fata, dădu din cap) că n-ar fi trebuit să veniți prin partea aceea. Riscul e prea mare. Ați avut o șansă extraordinară că ați putut să treceți... Ticăloșii ăia fac mereu incursiuni în sectorul nostru. Ne jefuiesc: noi avem aici un număr de distribuitoare în stare perfectă. Ultima dată când au venit, ne-au ucis patru flicopi. Și au spart două distribuitoare. Am făcut o reclamație, dar reparatorii n-au venit încă: și ei ezită să pună piciorul în sector. Suntem prea departe de centru.

— De centru? zise Citizen.

— De centrul Centurii. Un sector periculos. Haide, urmați-ne, o să vă găsim un loc liniștit.

Mulțimea se dădea la o parte din fața cuplului. Citizen porni jeep-ul și îl conduse încet printre oameni. Brațe se întindeau spre el, degetele îl atingeau. Cu puțin timp în urmă, aceste semne de adorație l-ar fi emoționat, incitându-i orgoliul întreținut cu grijă de-a lungul întregii sale cariere – Cariera lui! Toată acea adorație, acea venerație... ochii strălucitori și zâmbetele de bucurie... Acum simțea o stinghereală copleșitoare. Dacă ar fi îndrăznit, dacă ar fi putut, s-ar fi ridicat și le-ar fi strigat că totul era fals, *totul*! Această admirație, aproape un cult pe care îl aveau față de el, era falsă, nu se potrivea cu nimic, nu se baza pe nimic... doar o biată imagine care tremura pe peretele bombat al unui ecran, o imagine pe care nu o mai putea suporta, pe care luase hotărârea să o șteargă.

— *Rrhhrrr!* făcu Geraldine în ceafa lui.

Străbătură o mare parte din lungimea culoarului, ghidați de Rossik și de Vania, care îndepărta mulțimea. De fiecare parte a vehiculului, era acea gardă de oameni, cu

mâinile ridicate şi ochii strălucitori. Strigătele şi apelurile răsunau din nou.

Rossik şi Vania se opriră la baza uneia dintre acele scări cu bare metalice prinse în perete. Zidul era cel al unei părţi de bloc cubic, care ieşea în afară din suprafaţa netedă a masei, iar cubul poate că avea o înălţime de douăzeci sau treizeci de metri. Acolo ducea scara, pe suprafaţa platformei.

— Veniţi, zise Rossik. Vom fi liniştiţi. Dacă vreţi să vă odihniţi...

Marylin coborî prima. Citizen o urmă, după ce luă raniţa cu provizii, pe care o umpluse în Bula părăsită. Luă şi arma, apoi aruncă o privire în direcţia panterei şi a celorlalte raniţe.

— Nu-ţi fie teamă, nu se vor atinge de nimic, îl asigură Rossik.

Vorbise pe un ton calm, definitiv. Vania urcă prima, apoi Marylin şi Citizen, cu armele şi raniţa în bandulieră, urmaţi de Rossik.

Ajunseră pe platformă, după ce urcară treizeci de metri. Era o suprafaţă pătrată cu latura de vreo câţiva zeci de metri, sprijinită pe două laturi de zid, care continua să se înalţe spre tavanul negru. Citizen remarcă imediat, în lumina cenuşie, treptele metalice care îţi permiteau continuarea ascensiunii pe acele faleze de plastobeton cu vârful pierdut în penumbră.

Aruncă o privire în adâncul „străzii": mulţimea împestriţată se risipea lent; se întorcea la video sau se împărţea în grupuri, care discutau aprins.

— Veniţi, zise Vania.

Se îndreptară spre un colţ al platformei, acolo unde se afla, lângă zid, o îngrămădire de decoruri, pânză întinsă pe un stativ de prăjini metalice formând un adăpost.

— Nimeni nu vă va deranja aici, zise Rossik, arătând spre adăpost şi îngrămădirea de cuverturi şi de prelate care acoperea solul. E domeniul nostru.

Citizen mulţumi cu o mişcare a capului. Se instalară cu toţii, turceşte, pe sol. Plastobetonul vibra de zumzăitul intern al maşinii.

Citizen deschise raniţa, împărţi sticlele cu băutură şi tabletele nutritive. Rossik şi Vania acceptară fără o vorbă. Când Citizen se pregătea să muşte din tabletă, Rossik se ridică brusc şi se aplecă spre el.

— Un moment...

Îşi puse degetele pe faţa lui Citizen, apoi le lăsă să alunece pe maxilar, în spatele urechii. Păru satisfăcut şi se aşeză la loc, după care zise:

— Trebuia să verific. Răspund de întreg sectorul. Aţi fi putut fi simulatori, defazaţi camuflaţi... Sunt în stare de orice.

După ce muşcă din tabletă, întrebă:

— Vreţi Nimicani? Pentru viitorul Zorro Nap?

— Exact, răspunse Citizen, fără cea mai mică ezitare.

20

Păreau foarte interesați de această poveste de recrutare a Nimicanilor..., dar se rețineau vizibil să-și manifeste prea tare interesul. Ca și cum n-ar fi crezut cu adevărat. Natural, unele elemente din demersul făcut de Citizen și Marylin li se păreau ciudate (și pe bună dreptate!). Citizen simțea asta.

De exemplu, de ce venise personal? Singur, fără nici o escortă? Începu o poveste, conform căreia nu avea încredere în cei care recrutau, preferând să cântărească el însuși oamenii... Și făcu în așa fel încât spusele lui să fie destul de vagi, precum cineva care nu avea de gând să-și dezvăluie toate atuurile în fața oricui, lăsând destule piste ca să permită imaginației lui Rossik și Vania să zburde în mod liber.

Avu impresia că nu se descurcase prea rău și i se păru că citește în privirile celor doi o scădere evidentă de tensiune. Dar încă nu se ajunsese la euforie...

Rossik spusese și o repetă că recrutorii și echipele de angajare făceau rare incursiuni în acel sector al Centurii – nervurile centrale, cum ziceau ei.

Citizen profită de ocazie și zise:

— Asta le și reproșez și de aceea am vrut să văd cu ochii mei.

— E clita ta?

— E... secretara mea de platou, răspunse Citizen.

Ei dădură din cap, fără să se poată ghici dacă explicația îi satisfăcea sau nu.

— Este, totuşi al, naibii de imprudent, zise Vania. Aţi fi putut să fiţi lichidaţi de o sută de ori. Acei idioţi de defazaţi...

— Nu ştiam, răspunse Citizen. Într-o anumită măsură, demersul meu este ilegal. Nu acesta este rolul meu. Am acţionat în urma unui impuls, iar Compania de Asigurări cred că se agită acum într-o disperare! Nu-mi puteam permite să cer informaţii. Am luat arme şi o panteră-automat.

— Dacă aţi fi cerut, v-ar fi încuşcat, zise Rossik, zâmbind. Ei cunosc prezenţa defazaţilor.

— Dar ce este cu aceşti defazaţi? întrebă Marylin.

Puse în faţa ei sticla goală şi îşi încrucişă mâinile. Zgomotul străzii ajungea până la ei, dar ciudat de înăbuşit. Un strigăt ascuţit sfredelea uneori rumoarea. Oriunde te-ai fi uitat, întâlneai ziduri înalte, cenuşii – de cealaltă parte a prăpastiei străzii, de exemplu, faleze urcau brusc până în ceţurile negre ale plafonului. Globurile spoturilor se aliniau la înălţime spre ceea ce s-ar fi putut considera a fi infinitul. Unul pâlpâia, chiar deasupra capetelor lor, lângă una dintre scările metalice.

— Ce este cu aceşti defazaţi? zise Rossik. E un cerc vicios... Se aflau aici, departe de toate. Şi-au pierdut speranţa şi şi-au spus că ar putea foarte bine, în felul lor, să trăiască rolurile pe care şi le inventau, fără să mai aştepte bunăvoinţa Distribuţiei... Aşa că jefuiesc şi masacrează. Şi-au făcut un univers propriu. Din nefericire, prezenţa lor a întărit decizia recrutorilor să se servească din zona cea

mai apropiată şi să nu-şi rişte pielea intrând în nervura centrală...

— Dar voi de ce staţi aici? zise Citizen. De ce nu vă duceţi la periferie, care beneficiază de un număr mai mare de vizite din partea recrutorilor? Vă reţin aici îndatoririle?

— Care îndatoriri? spuse mirat Rossik.

— Păi... nu ştiu...

Rossik dădu din cap.

— Locurile sunt scumpe la periferie. Toţi sunt grupaţi acolo. Vorbesc de periferia interioară – în realitate, doar aceea există: periferia exterioară e aici, nervura centrală. Dincolo de ea...

— Ce-i dincolo de ea?

— Bloc-maşini. Până la capăt, aşa îmi închipui. Nu ne putem apropia; ceilalţi ne-ar respinge. Nu i-ar interesa să împartă tortul cu noi.

— Ce chestie idioată! şopti Citizen.

Vania îi adresă un zâmbet cinic. Apoi zise cu vocea ei ascuţită:

— Asta ne spunem şi noi...

— Bloc-maşinile sunt..., continuă Citizen pe un ton pe care îl spera detaşat, care nu depăşea interesul *normal*, până la capăt... Peste tot?

— Natural, răspunse Rossik.

— Aţi fost să vedeţi?

Inima lui Citizen tresări o fracţiune de secundă. Marylin se foi cu nervozitate.

— *Să vedem?* zise Rossik mirat. Ce să vedem? Cum?

— Nu ştiu, spuse Citizen, zâmbind, ca să-şi ascundă stângăcia. Nu ştiu nimic din ceea ce... Îmi ziceam că activitatea voastră, aţi fi putut...

— Activitate? întrebă Rossik, făcând ochii mari. Dar *nimeni nu munceşte aici*. Nimeni, în Centură, nu are altă sarcină decât aceea de a se iniţia în Spectacol şi să supravieţuiască! De aceea ne asigură Nucleul cele necesare traiului!

Bang! (în capul lui Citizen...) Avu senzaţia foarte clară că pielea de pe faţă i se strânge. Simţi furnicături pe tot capul. Se străduí să nu se uite la Marylin – pe care o simţea foarte încordată, alături de el. Vedea cu coada ochiului cum îşi mişca degetele, încrucişându-le mereu.

— Nu aveţi... nu aveţi acces la bloc-maşini? Nu m-a interesat niciodată problema asta şi vă rog să mă iertaţi. Îmi închipuiam că voi supravegheaţi blocurile. Că participaţi la crearea costumelor, elementelor de decor, precum şi la pregătirea alimentaţiei...

— Deloc, răspunse Rossik. Nu trebuie decât să *aşteptăm*, nimic mai mult. Toate aceste elemente de decor, cu care ne construim micile locuinţe, ne sunt livrate de Recuziteri. Rebuturi inutilizabile. Maşinile sunt *inaccesibile*. Maşinile sunt *inaccesibile* şi toate blocurile sunt închise.

— Dar... Cred, totuşi, că necesită o anumită întreţinere! Cum se întâmplă asta?

— Habar n-am. Şi, la drept vorbind, nici nu-mi pasă. Probabil că există echipe de Tehnicieni care vin din Nucleu şi care ajung aici *pe dedesubt*, într-un fel sau altul...

— Sau pe deasupra, zise Vania, arătând cu un deget subțire spre cerul negru.

În acel moment, de sus se auzi un duduit înăbușit. Vuietul crescu în intensitate, apoi se pierdu.

— Poate pe sus, repetă Vania.

Citizen ridică ușor capul, ascultând zgomotul îndepărtat. Întrebă:

— Ce-i acolo sus?

— Nimic, răspunse Rossik. Tavanul. Zidurile blocurilor se încastrează în tavan. Între blocuri există o serie de canalizări mari, pătrate – scările de colo duc la ele.

— Și cine folosește scările?

— Se zice că reparatorii. Dar eu n-am văzut niciodată. Știu însă că „mașini" trec din când în când prin canalizări, acolo sus. Poate că sunt rame de metrotub, cum vedem în filme. Scara dă spre acea canalizare printr-o trapă blocată. Am văzut-o, am fost acolo o dată. Se spune că, cu mult timp în urmă, niște reparatori din Nucleu au venit în sector și au urcat acolo. Au descuiat trapa: cu siguranță că undeva era ceva care nu mai funcționa. Sau poate că acela era drumul de acces spre mașini, în blocuri.

Dădu din umeri, schiță un zâmbet rece și adăugă:

— Aici nimănui nu-i pasă de asta. Nu contează decât să câștigi un rol de Nimican într-un film. Atâta tot. Mașinile și restul nu contează.

Citizen dădu din cap lent, în tăcere. Apucă o sticlă și bău o gură de apă călduță. Își zise: „Mă simt de parcă aș fi înghițit un kilogram de făină". Și, prin asociere de idei, exclamă:

— Dar alimentele! Legumele, pâinea, tabletele de vitaminizante... Credeam că aici, în anumite sectoare, se lucrează la constituirea chimică a acestor alimente, la obținerea lor în laborator!

— Voi din Nucleu nu știți nimic despre Centură, așa cum nici noi nu știm nimic despre Nucleu..., zise Rossik, zâmbind din nou.

Părea că se amuză, un amuzament plin de amărăciune, totuși... Zise:

— Alimentele despre care vorbești, le cunoaștem din filme. Aici nu există așa ceva. În distribuitoare avem doar tablete. Acesta este alt motiv pentru care am dori să ajungem în lumea din Nucleu!

— E... imposibil, șopti Citizen.

Privirea lui o întâlni pe Marylin. Ea părea relativ calmă și dădu din umeri, ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Ce-ai vrea mai mult de-atât?"

— Există unii care își închipuie că..., bâigui Citizen, te asigur..., cred că Centura...

— Centura conține bloc-mașinile, zise Rossik, categoric. Bloc-mașinile inaccesibile, iar în labirint trăiește o plebe de Nimicani în rezervă. Asta e. *Undeva în Nucleu se face producția de alimente despre care vorbești* și cea de tablete, precum și distribuirea și controlul lor. Nu poate fi altfel. Cunoști tot Nucleul?

— Nu..., nu, bineînțeles, răspunse Citizen.

— Atunci...

Rossik se ridică și zise:

— Vreți să vă odihniți. Vă lăsăm. Când vrei să ne vezi? Pot să-ți propun o alegere, printre cei din sector. Vei fi satisfăcut.

— Peste... peste cinci sau şase ore? zise Citizen. O să dormim, ai dreptate.

— Şase ore, aprobă Rossik.

Aşteptă să se ridice şi Vania. Amândoi se îndepărtară. Picioarele lor goale alunecau fără zgomot pe plastobetonul platformei.

După ce dispărură, Citizen se întoarse spre Marylin. Rămaseră mult timp aşa, privindu-se ochi în ochi, fără o vorbă. Apoi Marylin oftă. Se aplecă rapid spre Citizen, îi atinse uşor obrazul cu buzele, apoi se trase înapoi şi se aşeză la doi paşi de acolo, în locul pe care îl ocupase Vania.

— Cunosc Nucleul, zise Citizen. Îl cunosc.

— În întregime?

— Suficient, fir-ar să fie, ca să ştiu că în interior nu există nici un loc în care s-ar confecţiona... La naiba! Un laborator, nişte laboratoare pentru pregătirea alimentelor destinate unei populaţii de câteva milioane de indivizi... asta nu poate să treacă neobservat! Nu?

Marylin arătă solul, între pulpele sale.

— Nu, zise Citizen. Nu reuşesc să cred.

Nu... În blocuri erau maşinile energetice. Nici o legătură cu... altceva.

Marylin repetă gestul, dar arătând, de data asta, în sus.

— Acolo, poate, zise Citizen. Şi asta ar lăsa să se presupună...

— Un trafic de transporturi, venite de undeva?

Un tic făcu să tremure pleoapa dreaptă a lui Citizen. Îşi masă cu nervozitate ochii cu vârful degetelor, până când văzu dansând mii de luminiţe.

Continuă:

— Asta ar lăsa să se presupună că acele canalizări, precum şi ceea ce se deplasează în interiorul lor vin de undeva. Da. De Altundeva.... *Din exteriorul Centurii!*

După câteva secunde de tăcere totală, de nemişcare absolută, Marylin expiră brusc. Păli la faţă şi zise:

— Mă gândeam la asta, Cit.

— Şi noi nu ştiam nimic, şopti Citizen. Nimeni. Cu excepţia celor care regizează această distracţie! Câţi, unde, de ce? La naiba, Marylin, nu ştim nimic! *Nu ştim nimic.*

— Dar vom afla, Cit!

Natural! Era gata să răcnească. Imediat se simţi strivit, mic de tot, derizoriu şi fatalmente învins, în fundul acelei crevase deschise care era lumea... zdrobit, da, de greutatea umbrei de deasupra capului său.

— De ce noi? întrebă el. *De ce noi*, Marylin?

Ea se apropie de el şi îl luă în braţe, culcându-l pe pieptul ei. Era blândă şi fermă. Fată-muşchi, fată-piatră... Exact asta trebuia să facă în acel moment. Ea mângâia faţa lui Citizen; el respira mireasma ei şi ar fi vrut să se înece, să dispară. Să se odihnească puţin.

— De ce noi? mai murmură el.

— Pentru că noi am hotărât asta, răspunse Marylin.

Şi adăugă:

— Trebuie să te odihneşti, Cit. Ai condus tot timpul...

Îl întinse pe prelate şi cuverturi; el se lăsă în voia ei. Chiar dorea să se lase în voia ei. I-ar fi plăcut şi să o dezbrace şi să facă dragoste cu ea... dar amână această eventualitate pentru mai târziu şi în alt loc.

— Te voi veghea, zise ea. Apoi am să te trezesc şi am să dorm şi eu puţin.

— Nu poți...

— Nu, răspunse Marylin, schițând un zâmbet.

Întinse peste el o bucată de prelată, care mirosea a lipici uscat. Citizen închise ochii. Își zise că nu va putea să doarmă; era prea incitat de perspectivele năucitoare, inimaginabile care se deschideau în fața lor.

Își zise: *Totul merge bine, Cit.*

Se înfioră, în pofida căldurii care domnea sub prelata urât mirositoare. Puțin mai târziu, se prăbuși în inconștiență. Ca la sfârșitul unei secvențe, în timpul filmărilor.

* * *

Un moment, Marylin îl privi cum dormea, în genunchi, cu palmele pe coapse. Palmele lăsau urme mari de sudoare pe pânza spălăcită a pantalonilor.

Suspină. Apoi luă pușca-rad de jos și se ridică. Puse arma în bandulieră. Cureaua din imitație de piele îi trăgea pânza bluzei, desenând cute în formă de stea, al cărei mijloc era marcat de vârful unui sân. Făcu câțiva pași în jurul adăpostului. Apoi se îndreptă fără grabă spre marginea platformei, ca să arunce o privire jos. Acolo domnea același vacarm, care sporea pe măsură ce Marylin se apropia de marginea locului.

Deasupra erau zidurile înalte și șirurile de spoturi. Treptele de oțel se înșirau una peste alta, până când dispăreau în umbră, sus de tot, sub canalizările gigantice unde, uneori, se deplasa *ceva* vuind.

21

O privire-mângâiere – ştii foarte bine, Citizen, asemenea acelor frunze de un galben-auriu, frunze de copaci adevăraţi, care se desprind de crengi şi zboară, şi cad, rotindu-se, pene ale vântului; ştii foarte bine, Citizen, în acele filme din Arhive, când pronunţau cuvântul „toamnă"... Îţi aminteşti, Citizen? O privire-mângâiere, da, aşezată asupra lui, şi care se transformă în privire-sfredel, ca să-i intre în cap, ca să foreze în somnul lui o mică gaură precisă... o mică gaură care se umflă, care se măreşte, se măreşte...

Deschise ochii. Marylin, la câţiva paşi mai departe, stătea în picioare şi se uita la el.

Se ridică pe coate, cu capul greu şi mintea înceţoşată.

— Cât timp? zise el.

Asta înseamnă: de cât timp suntem *plecaţi*? Marylin zâmbi şi dădu din umeri, neştiutoare.

— Odihneşte-te, Cit.

Da. Să se odihnească...

* * *

O mână de fier strângea umărul lui Citizen şi îl scutura. Un timp, se zbătu în meandrele a ceea ce credea că este, în somn, rodul inconştientului.

— Cit! Te rog, Cit!

Te rog?

Se ridică ca un arc care zvâcneşte. Mâna de fier era mâna lui Marylin.

Era palidă.

— Ne caută, Cit! Repede!

Cuvintele dansară în dezordine în mintea lui Citizen, într-un balet sălbatic de o fracţiune de secundă, după care se rânduiră cap la cap, în ordine corectă.

— Ne caută?

Era în picioare, cu puşca-rad în mână, şi o urmă pe Marylin, care se avântase pe suprafaţa goală a platoului, în direcţia scării ascunse ce dădea în stradă.

— La naiba, ce se întâmplă?

Ea îi aruncă o privire scurtă, dar nu răspunse imediat. Ajunseseră pe marginea platformei. Cu precauţie, Marylin se aplecă peste margine ca să se uite în jos. Citizen făcu la fel.

Atunci văzu strada, la câţiva zeci de metri sub el... strada şi mulţimea. Văzu jeep-ul şi pe Geraldine nemişcată în jeep. Câteva sute de persoane se aflau masate acolo, cu capul în sus, părând ciudat de tăcute în zarva de fond difuzată de aparatele video – totuşi, nu aveau cum să fie tăcuţi, probabil că discutau, comentau, făceau probabil zgomot, ca să-şi însoţească gesturile; un mare număr dintre aceşti oameni arătau spre culmea platformei unde se aflau Citizen şi Marylin.

— Ne-au văzut, zise tânăra femeie.

Se dădu înapoi instinctiv, aşa cum făcu şi Citizen – apoi, împreună, se apropiară de margine cu precauţie, ast-

fel încât să poată privi. Citizen văzu două siluete de consumatori de video agățate la capătul de jos al scării. Îl recunoscu pe primul dintre ei: Rossik. A doua persoană nu putea fi decât Vania.

— Ce i-a apucat? întrebă Citizen.

Fără să-şi ia ochii de la ceea ce se petrecea jos, Marylin se strâmbă cu amărăciune şi răspunse:

— Am auzit apelul lansat prin video, în urmă cu câteva minute. Supraveghetorii au înţeles probabil că ne îndreptăm spre Centură.

— Apel?

— Mergeam pe-aici, pe margine. Şi pe urmă am auzit, prin vacarm. *Marylin Gold şi Citizen, fugari, vinovaţi de crime asupra Supraveghetorilor, declaraţi în afara cadrului, căutaţi, morţi sau vii.* Vii de preferinţă, dar ăsta era doar un mic detaliu.

Citizen înjură.

— Asta e, zise Marylin. Mulţimea a ezitat un moment. Apoi, apelul a fost repetat. Atunci au început să se adune, să se grupeze sub scară – nu prea ştiau cum să facă. Eu am venit să te trezesc.

Rossik urcă alte câteva trepte. În spatele lui, era într-adevăr Vania. În urma lor, un alt consumator de video urcă două-trei trepte.

— Opreşte-te! strigă Citizen.

Asediatorii se supuseră imediat şi încremeniră.

— Au promis o recompensă? întrebă Citizen cu o voce răguşită.

— Nu-i necesar, poţi să fii sigur de asta, răspunse Marylin.

Din fundul canionului răsună vocea lui Rossik:

— Aruncați armele! Nu vă facem nici un rău și vă predăm vii! Nu aveți nici o șansă!

— Ticăloșilor! bombăni Citizen printre dinți.

Apoi strigă:

— Vom pleca! Rămâneți în afara poveștii ăsteia și veți fi scutiți de mulți morți! Jocul ăsta nu o să vă aducă nici un câștig!

— Ce tot spui?! strigă cineva.

Rossik repetă:

— Aruncați armele. Veți rămâne în viață!

— Și tu, răcni Citizen, făcând să alunece țeava puști-rad peste marginea blocului, tu, Rossik, n-ai să mai fii în viață, ca și toți cei care vor dori să te urmeze!

— E ridicol, zise Rossik. Sunteți prinși acolo sus, nu veți putea coborî. Nu-i greu de înțeles, Citizen, nu? Va fi de ajuns să distrugem jeep-ul și să așteptăm. Și mai putem să semnalăm Supraveghetorilor prezența voastră. Într-un fel sau altul, sunteți terminați. Veți muri de foame, de sete.

— Doar dacă nu ne croim drum cu pușca!

— Ar fi o nebunie! răsună vocea stridentă a Vaniei. Sunteți nebuni amândoi! Acum înțelegem motivele prezenței voastre aici. Cum vrei să cobori de acolo de sus ca să ajungi în stradă, Cit? Avem și noi arme. O să tragem în voi ca în iepuri, cum am văzut într-un film!

Rossik continuă:

— Credeți-mă: cel mai bine, pentru voi și pentru noi, este să vă predați fără scandal! Ei, fato, nu cred că vrei să mori atât de tânără, nu-i așa? Spune-i asta și lui! Spune-i că am dreptate!

Marylin mârâi, şi mârâitul ei semăna în mod ciudat cu cel al Geraldinei. Se târî pe coate, apoi se aşeză în genunchi pe marginea platformei.

— Ai grijă! şopti Citizen.

Marylin dădu din cap şi zise:

— N-au să tragă. Nu acum.

Apoi le strigă consumatorilor de video:

— Ai dreptate, Rossik, nu ţin să mor la vârsta mea. Şi nici tu. Explică-ne de ce şi cum predarea şi renunţarea noastră la arme ar fi reciproc avantajoase. Cred că-ţi poţi imagina numărul morţilor voştri, dacă ne hotărâm să fim răi?

— Poziţia voastră nu vă permite să vă grozăviţi, replică Rossik. Am spus că, oricum, sunteţi terminaţi, chiar dacă vă veţi permite luxul să ardeţi câteva zeci dintre noi.

— Explică-ne! ordonă Marylin.

Citizen îşi zicea că Geraldine, care se afla jos, era aliata lor. (Se întrebă cum de ceilalţi nu se gândiseră la asta şi nu distruseseră automatul. Poate sperau că îl vor putea păstra, după aceea, ca să se apere, poate, împotriva defazaţilor.) Duse în faţă mâna pe care se afla cutia de control, gata să acţioneze mecanismul pe poziţia „LUPTĂ".

Rossik strigă, apăsând pe fiecare silabă:

— Dacă vă predăm vii, veţi fi buni pentru Încuşcare provizorie, nimic mai mult. Ştii asta, Citizen. Poziţia ta socială te va favoriza. Fata va avea circumstanţe atenuante, datorită ţie. Vă vor încuşca, vă vor vindeca, şi gata! Lucrurile vor merge mai departe ca înainte!

Exact, amărâtule, ca înainte! *Ca înainte...*

— Iar noi, continuă Rossik, vom valorifica rolul pe care l-am jucat. Asta poate să ne aducă foarte mult!

— Ce? strigă Citizen.

Cunoştea răspunsul. Degetele sale erau aşezate pe cursorul cutiei de comandă a Geraldinei.

Răsună răspunsul lui Rossik. (Era exact ceea ce aştepta Citizen.)

— În schimbul capturării voastre în viaţă, vom putea negocia câteva zeci de roluri într-o distribuţie oarecare! De altfel, chiar dacă sunteţi morţi... sau dacă doar vă semnalăm poziţia... Dar putem spera un număr mai mare de roluri dacă...

— Puteţi spera să fiţi angajaţi drept carne de tun! îi tăie vorba Citizen. Nimic altceva! Chiar nu înţelegeţi? Nu ştiaţi? Nimicanii morţi în film sunt morţi cu adevărat, adunătură de smintiţi!

— Prin angajarea noastră în film, avem cu toţii o şansă să ajungem la un stadiu superior! strigă Vania. Aici nu avem nici o şansă! Predaţi-vă!

— La dracu'! şopti Citizen.

Rossik îşi reluă înaintarea, treaptă cu treaptă. Urcă vreo zece astfel, fără să fie împiedicat de ceva.

Citizen împinse cursorul cutiei.

Răsună un urlet fantastic, ca o adevărată sfâşiere în amestecul de sonorităţi ambiante. Un urlet urmat de multe altele, de oameni, când Geraldine începu să lovească. Sărise din jeep. Colţii ei de metal, ascuţiţi ca nişte lame de brici, se înfipseră în umărul primei victime, smulgându-i mâna din articulaţie. Programată ca să sfâşie, să rupă, să secţioneze, să distrugă tot ce mişca în preajma ei, pantera

era un ciclon năucitor. Nişte gheare-cuţite ţâşniseră din labele ei, cu care lovea, una după alta, cu mişcări secerătoare. Sângele ţâşnea din toate părţile. După mai puţin de un minut, vreo zece oameni zăceau pe sol, morţi sau muribunzi, printre băltoace lipicioase pe care automatul aluneca.

Pe scară, cei care urcau în grabă după Rossik şi Vania contemplară câteva secunde, uluiţi, dezlănţuirea de violenţă de la picioarele lor. Spectacolul acţionă probabil ca un pinten, căci îşi reluară ascensiunea.

Marylin apăsă de două ori la rând pe trăgaciul puştii-rad. Citizen făcu la fel, la un interval de o secundă. Jeturile radiante aprinseră şirul de bare, ca o cavalcadă lungă de foc, care se rostogoli, ca să se oprească doar la câţiva metri de Rossik. Între punctul de impact şi extremitatea scurgerii de foc, barele dispăruseră, înlocuite de o dâră negricioasă pe zidul de plastobeton, între cioturile topite.

— Perfect! exclamă Citizen. Până vor reuşi să scape de Geraldine, apoi să găsească un mijloc ca să escaladeze zece metri de zid neted, vom avea puţin timp la dispoziţie...

— Puţin timp, repetă Marylin. Ce să facem?

— Să fugim de-aici! Cât mai repede posibil!

Alergau pe platformă, îndreptându-se spre colţul în care era înălţat adăpostul lui Rossik şi al Vaniei.

— Să fugim? zise Marylin. Unde? Cum?

Cu un gest larg al braţului înarmat, tânăra femeie arătă spaţiul din jur. Iar spaţiul din jur era platforma goală, erau zidurile pe două laturi, ziduri care urcau sus de tot. Şi mai erau scările, cele două scări din pereţi.

— Pe acolo! zise Citizen.

O împinse cu fermitate pe Marylin spre bare. Ea ezită.

— E singura soluţie! zise apăsat Citizen, cu o voce răguşită. Vom urca şi iar vom urca! Până sus!

Marylin nu zise nimic. Îi aruncă dor o privire care îi exprima clar gândurile. Să urce. Până sus, da? Şi pe urmă?

— A spus că acolo e o trapă! exclamă Citizen. A zis...

— OK, Cit!

Marylin urcă. Urcă până la o înălţime de şase sau şapte metri, apoi se opri. Apucă cu mâna o bară de sus, îşi trecu, cu cealaltă, cureaua armei pe după gât, şi împinse arma la spate. Apoi urcă din nou.

Citizen îşi trecu şi el cureaua armei pe după gât şi porni în urma fetei.

O trapă... da, aşa spusese Rossik. Acea trapă trebuia să existe! „O vom deschise, îşi zise Citizen. Vom găsi noi cum! Trebuie!"

Altfel erau pierduţi. Iar drumul se oprea acolo.

* * *

O mână. Apoi alta.

O mână, apoi alta, apoi alta, apoi alta...

La nesfârşit.

Un picior, apoi celălalt. O mână, un picior, o mână, un picior...

Tălpile alunecau pe barele cilindrice. Trebuia să fie foarte atenţi. Citizen simţea dureri în degete şi în muşchii cefei. Îl dureau şi şalele. Se străduia să înainteze în acelaşi ritm, numărând treptele.

Deasupra lui se aflau tălpile lui Marylin, fundul şi puşca care dansa pe spate.

Lăsă capul în jos şi continuă să numere. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte... treizeci şi patru, treizeci şi cinci... patruzeci şi două, patruzeci şi trei, patruzeci şi patru...

Aruncă o dată – o sigură dată – o privire peste umăr şi îşi zise imediat să nu mai facă asta niciodată. Efectul produs de ceea ce întrezărise – acel gol insuportabil de prăpastie neagră, înşiruirea hublourilor luminoase ale spoturilor... o cădere încremenită, având în fundal labirintul minuscul şi luminat al străzii – îl obligă să se oprească un minut, lipit de bare, scuturat de spasme nervoase. Deschise din nou pleoapele şi reîncepu să urce, înţelegând că, dacă mai lungea mult timpul de pauză, va fi incapabil să se mai mişte. Picioarele îi tremurau şi braţele erau străbătute de spasme nervoase. Se lovea mereu cu genunchii de bare.

Urca.

Marylin urca.

Două muşte pe un perete. Două muşte stângace, teribil de neîndemânatice...

Zidul. Spoturile, la dreapta. Un spot la fiecare şaizeci şi două de trepte. Zone luminate: plastobetonul granulos, alb. Zone de umbre: cenuşiul între treapta treizeci şi doi şi treapta patruzeci şi şapte.

Unu, doi, trei, patru... O mână, altă mână, o mână, un picior, o mână, un picior, şi descărcarea electrică în genunchiul care iar s-a lovit. Genunchiul stâng, fir-ar să fie, mereu genunchiul stâng!

* * *

Şi acum, zgomotele s-au pierdut. Înghiţite. Epuizate. Adineauri (cu cât timp în urmă?), Citizen nu a putut să reziste. Se simţea împins să facă asta de mai mult timp. Numai la asta se gândea, gata să-şi piardă minţile. Atunci, ca să nu-şi piardă minţile (nu voia să-şi piardă minţile, înţelegeţi?), se lăsase tentat: se uitase în jos.

Nu era chiar atât de teribil pe cât se temuse. Distanţa era atât de mare, încât, în parte, se ştergea de la sine. Jos era umbră. Întuneric, la capătul şirului de spoturi, după cum întuneric era şi sus, atunci când priveai din stradă spre tavan.

Ciudat.

De două-trei ori, Citizen simţi o altă tentaţie. Să deschidă braţele. Să se arunce pe spate, să se culce în gol. Rezistase. Cu gâtul uscat şi dinţii strânşi.

Urca. Marylin era în faţa lui.

Marylin era înspăimântătoare.

De ce înspăimântătoare? Pentru că... nimic. Nu era cuvântul exact, dar era şi asta.

Oare te ţăcăneşti, Cit? Nu, nici vorbă! Am spus deja că nu vreau să-mi pierd minţile!

Ea nu făcuse nici cea mai mică pauză. Marylin urca. O maniacă. Totuşi, nu se poate să nu o doară nimic. Probabil că o dor toţi muşchii.

Nu se poate să nu o doară nimic.

Citizen ridică ochii şi văzu fesele pe care se lipeau pantalonii de pânză. Cutele ţesăturii se mişcau totdeauna în acelaşi fel. Nu urca cu faţa la bare, ci puţin într-o parte.

Prima dată când ai văzut-o, Cit... Haide, ce-ai simțit? Gura, nu-i momentul! Ce-ai simțit, amice Cit? Habar n-am.

...treizeci și șapte-treizeci și opt-treizeci și nouă-patruzeci-patruzeci și unu-patruzeci și doi...

Acum se zăreau volumele. Volumele canalizărilor despre care vorbea Rossik. Acum câțiva ani, Rossik vorbise despre aceste canalizări... Ciudat: nu auzise zgomotul care se rostogolea pe canalizări... Nu mai era nici un zgomot. Doar șocul tălpilor pe trepte. Respirațiile gâfâitoare ale lui Citizen și Marylin. *Fir-ar să fie, la ce înălțime suntem?*

... patru-cinci-șase-șapte-opt-nouă-zece-unsprezece... *O, Doamne!*

Erau patru. Patru canalizări. Nu erau niște lucruri cilindrice, ci pătrate. Formau tavanul. Unele lângă altele, pe niveluri decalate. Ca niște trepte de scară așezate invers. Ca partea de dedesubt a unei scări enorme. O lățime a treptei de cel puțin douăzeci de metri... evaluând din ochi.

... șaizeci și două-șaizeci și trei-șaizeci...

— Cit! Gata!

* * *

Ridică ochii și se opri la câțiva centimetri de placa de fier. Își zise că nu era adevărat.

Dar era adevărat.

Marylin îl ajută să se cațere, prin gaură, pe pasarela metalică suspendată, ieșind pe scheletul de grinzi din oribila verticalitate a zidului.

O pasarelă mică, de maximum doi metri pătraţi, care i se păru, totuşi, enormă lui Citizen. O pasarelă a cărei suprafaţă era micşorată de gaura din centru, dar care era protejată pe margine de o barieră de grilaj metalic.

Se prăbuşiră unul în braţele celuilalt, lipiţi de zid şi de grilaj. Corpurile lor erau scuturate de spasme nervoase. Mult timp, nu făcură nimic altceva; stăteau acolo, îmbrăţişaţi, în timp ce lacrimile li se rostogoleau pe obraji.

Primul se ridică Citizen. Se apropie de peretele „canalizării", care forma un unghi drept cu faleza: un unghi în care era înfiptă pasarela. Peretele canalizării urca drept, pe o distanţă de vreo douăzeci de metri, până la tavan. Iar plafonul era din plastobeton.

Citizen îşi plimbă privirea de-a lungul canalizării. Se întindea, pătrundea în umbră orizontal, urmând nivelul tavanului, până când intra acolo (unde?), în zidul altui bloc.

Picioarele încă îi mai tremurau. Se simţea foarte moleşit, parcă golit pe dinăuntru.

Îşi îndreptă atenţia spre locul precis al peretelui în care era decupat un cerc cu un diametru de un metru. Acea decupare în adâncime, acea suprafaţă rotundă de metal mat, încrustată în plastobeton, era primul lucru pe care îl remarcaseră amândoi, când ajunseseră pe pasarelă. Trapa. Exista. Rossik nu minţise.

Evident! Trebuia să existe! „Trebuia! îşi zise Citizen. Trebuia să se ajungă la acele *ţevării*, într-un fel sau altul, nu?"

Trapa era acolo. Perfect netedă. Fără cea mai mică urmă de mecanism de... Ba da! Citizen remarcă o gaură

mică, în centrul plăcii. O gaură mică în formă de stea cu trei brațe... dar asta nu-i ajuta cu nimic. La ce bun să descoperi o broască dacă nu ai cheia?

Trapa culisa probabil lateral, în grosimea zidului.

Citizen ridică puşca-rad. Trase, trase, cu degetul crispat pe trăgaci. După câteva secunde, Marylin împroşcă şi ea cu foc suprafața rotundă a trapei.

Citizen fu cuprins brusc de o teamă cumplită: şi dacă puterea puştilor-rad nu era de ajuns? Închise ochii. Apăsă pe trăgaci până îl duru degetul.

Se auzi un declic. În centru, în locul broaştei, se decupa acum o gaură fumegândă cu un diametru de câțiva centimetri. Alt declic. Portiera culisă.

Citizen îşi drese glasul, încercă să scuipe şi nu reuşi; avea în gură un gust groaznic.

Intră primul prin orificiu. Marylin îl urmă, după ce trase o ultimă rafală de jeturi termice asupra pasarelei. Grinzile secționate cedară cu un scrâşnet sec, şi pasarela se prăbuşi învârtindu-se, lovindu-se de două ori de scări.

Se aflau în „canalizare"... dar nu era o canalizare.

22

Milioane, milioane şi miliarde şi mii de miliarde de informaţii pulsau de-a lungul reţelei fără început şi fără sfârşit.

Un anumit număr de date, într-un loc oarecare al Nucleului, sau în altă parte, se adunau ca să formeze o anumită informaţie, care era transmisă după o schemă definită, analizată, decriptată, tradusă, epurată, ghidată până la ţintă.

Postul lui se afla în unul dintre localurile building-ului Securităţii, în Bula Nucleului care conţinea, printre altele, acel building. Îl chema McKeen, dar asta nu avea nici cea mai mică importanţă. Important era faptul că se găsea acolo, la postul lui, în faţa monitorului computerului decriptor-analizor-transmiţător.

Lucra la Securitate. Ocupaţia lui consta în preluarea informaţiilor de tip C ROŞU şi de a le orienta spre canalul CA ROŞU. Nu ştia ce puteau să însemne siglele „C ROŞU" şi cu atât mai puţin „CA ROŞU". De altfel, asta nu-i punea o problemă existenţială majoră. Ceea ce îl interesa în viaţă erau filmele de Aventuri Extraplanetare şi să facă amor în fiecare seară cu amanta lui din acel moment. Sau să tragă o băută trăsnet cu colegii la barul rezervat categoriei sale profesionale, la al treilea subsol al

building-ului. Sau să alerge pe stadionul din cartierul lui social, Bula 532, Bloc 0008 bis, Apartament 04.

Îl durea în cot de informaţiile C ROŞU. În medie, primea patru sau cinci pe oră. Destul ca să nu se plictisească şi să-i reţină atenţia, dar nici să-l epuizeze.

Din momentul în care îşi luase postul în primire, în ziua aceea, canalizase şapte. Era un număr deosebit de mare, neobişnuit. A opta apăru pe ecran pe când se întreba ce avea să mănânce, la întoarcerea acasă. Execută automat gesturile automate! Informaţia C ROŞU fu canalizată în CA ROŞU.

Citise numele, în urma linei punctate: BROSS CHAPLIN.

Numele îi spunea vag ceva, dar nu ar fi putut să spună ce. Uită. Avea altceva la care să se gândească.

* * *

Se numea Dorris. Unii spuneau că ar fi un nume feminin.

Dar el nu avea nimic feminin. Penisul lui, în repaus, avea chiar douăzeci de centimetri. Fetele spuneau că era ceva rar – în orice caz, cele care îi văzuseră scula.

Treaba era însă treabă. Dorris spunea asta deseori, fără să ştie prea bine pentru ce. Spunea asta mai ales când livrările se succedau într-un ritm rapid. Atunci, ceilalţi bombăneau. Sunt unii care bombăne totdeauna. În acest caz, Dorris venea şi le striga: „Haide, băieţi, treaba e treabă". Şi le dădea exemplu, începând să desfacă tuburile containerelor care veniseră prin sas.

Lui Dorris îi plăcea să dea exemplu. Nu câştiga nimic din asta. Fie că descărca douăzeci de containere pe oră sau

doar cincisprezece, era exact acelaşi lucru; ceea ce descărca în plus faţă de ceea ce era în mod normal destinat lui nu era descărcat de ceilalţi. Dorris era acel gen de om care face servicii? Poate că nu era serviabil cum credeau unii. Putea să facă asta în speranţa că ceilalţi nu-i vor mai spune domnişoara Dorris, ca să facă haz, şi că nu-l vor mai sâcâi ca să le vorbească de cei „douăzeci de centimetri"...

Îi plăcea munca pe care o făcea. Nu era complicată, ci penibilă. Trebuia să fii solid. Dorris era solid.

Dintotdeauna, de când ieşise de la creşa socială, Dorris lucra la aprovizionare. Stătea pe o margine de linie şi aştepta sosirea tubului-container. Tubul sosea prin sas. Era desfăcut şi descărcat. În interiorul tubului – o chestie enormă! – se afla un anumit număr de containere. Şi în containere, legume-bio, tablete, o mulţime de lucruri şi carne de soia... chiar o mulţime de lucruri: alimente.

Dorris nu ştia de unde venea tubul, pe linie. Nu ştia nici ce se afla în spatele sasului. Nimeni nu ştia, dar nimănui nu-i păsa. De ce şi-ar fi făcut Dorris griji în privinţa asta?

După descărcare, tubul ieşea pe alt sas, de la capătul opus al sălii. Probabil că se întorcea de unde venise. Dorris ştia un lucru (despre munca lui): sala în care lucra nu era singura sală. Mai există sute la fel – numai astfel de săli se aflau în building-urile din Bula 23 000.

Viaţa ar fi fost minunat de frumoasă pentru Dorris dacă ceilalţi nu i-ar mai fi spus domnişoara Dorris.

Ei da, viaţa...

23

Optzeci şi opt sau 88 îşi aminti că se numea în realitate Spartacus, chiar în momentul în care o schijă din obuzul care explodase la trei paşi de el îi trecu prin cap.

Şi îşi mai aminti şi de o mulţime de alte lucruri.

24

Întins în pat, Bross se întreba ce ar fi putut să facă – trebuia cu orice preț să rupă monotonia, să găsească un mijloc, ceva, care să frângă scurgerea timpului –, când răsunară cele patru note ale soneriei.

Cineva, aflat la ușa lui, cerea să intre.

Bross nu aștepta pe nimeni. Vizitele surpriză erau deosebit de rare. Cei sau cele care doreau în mod obișnuit să-l întâlnească îl contactau mai înainte prin videofon, după cum cereau regulile cutumei și bunei-cuviințe. Chiar și între vecini apropiați. De aceea, când cele patru note răsunau în mod neprevăzut în apartamentul cuiva, acesta era străbătut de o descărcare de spaimă.

Așa se întâmplă și cu Bross, care se ridică în pat, ca și cum ar fi fost străbătut de un curent electric. Alungă imediat această senzație de îngrijorare explozivă. Exact de acele patru note clare avea nevoie. Orice, decât plictisul și iritarea.

Bross își trecu picioarele goale peste marginea patului și le așeză pe mocheta de blană sintetică.

Își puse apoi papucii deformați – îi plăceau la nebunie acei papuci vechi, pe care îi târa, îi uza de foarte mult timp. Se ridică. Poziția verticală coincidea în mod ciudat cu o ușoară legănare a decorului din jur. Dar senzația nu dură.

Bross se întrebă dacă era vorba de ultimele efecte ale cocteilului Hiroshima!

Își încheie halatul de casă, mângâind cu un gest suplu agrafele magnetizate. Cine sunase?... Și suna din nou – ding-ding-dong-dang! Bross își trecu vârful degetelor pe deasupra urechilor, acolo unde îi mai rămăsese ceva păr. Porni spre ușa de la intrare.

Traversă culoarul holului și aruncă, așa cum sves obiceiul, o privire vagă spre o clit-girl în repus.

De când deschisese ochii, Bross avusese gânduri exaltante.

1. După ce vor lua cunoștință de scenariul meu, o să-i apuce damblaua, vor trimite o delegație sau îl vor suna urgent la videofon... 2. Vor spune: „Avem cel mai bun scenariu, cel mai bun Scenarist, de foarte mult timp, băieți..." 3. De acum înainte, numele lui BROSS CHAPLIN să fie difuzat peste tot, înscris peste tot, cu litere atâta de mari!... 4. Voi primi un pachet de tichete uluitor... nici măcar nu merită să-mi imaginez suma totală..., dar este sigur că voi putea să-mi ofer un modul personal, da, domnule, și poate chiar Paradisul – căci Citizen va fi dat afară... 5. Ce-i trecuse ăstuia prin cap? Aveam dreptate: e în afara cadrului. Îl hărțuiesc și îl vor prinde. Toți sunt găsiți. Aveam dreptate, fir-ar să fie! Faptul că am scris acest scenariu este totuși semnul că am un talent nemaipomenit!... 6. S-a terminat cu Zorro Nap. În privința asta, Cit a avut dreptate: era un rahat... 7. Dar n-ai spus totdeauna asta, Bross, amice. A fost nevoie chiar de Citizen ca să-ți deschidă ochii... 8. Vei putea să te culci cu toate fetele pe care le vei dori, Bross, bunul meu prieten. Cu toate. Probabil că vor fi

o mulţime, de genul proastei aceleia de Marylin, care se vor târî la picioarele tale. Bross, afurisit bătrân! Vor asculta de cel mai mic semn al tău, o să vezi!...9. Şi dacă vor refuza schema? Dacă o vor considera prea... nu destul de... în fine, dacă nu acceptă ceea ce nu respectă cărările bătătorite? Totuşi, Bross, n-ai respectat deloc – şi încă cum! – cărările bătătorite! Să presupunem că va fi *interzis*... Trebuia să te gândeşti la asta înainte, Bross... 10. M-am gândit. E imposibil. Nu vor respinge schema fără explicaţii. La naiba, acest *Deux ex machina*, hipnoza prin persoană interpusă, nu e o chestie chiar atât de rea, nu?... 11. OK, Bross, e chiar ceva bun! Dar dacă refuză?

Ding-ding-dong-dang!

Pentru a treia oară.

Bross aruncă o privire la ecranul de recunoaştere: în cadru zări în fund aleea grădinii şi boschetele de vegetaţie de cealaltă parte a străzii. În prim-plan, un fel de sferă albă, care se mişca în mod vag. Îşi zise că era un gag! Ridică mâna în faţa ochiului electronic care comanda sistemul de deschidere a uşii. În acelaşi timp zise: „Deschide". Uşa se deschise.

Se pomeni faţă în faţă cu un bărbat mic de statură, în costum alb, cu cască albă. Probabil că măsura un metru cincizeci şi cinci sau un metru şi şaizeci de centimetri. Individul nu era singur. Însoţitorul său stătea cu un umăr sprijinit de zid. Părăsi această poziţie şi trecu în spatele tipului mic de statură. Şi el era îmbrăcat în alb şi purta o cască albă.

— Bross Chaplin? întrebă micuţul.

— Eu sunt, răspunse Bross.

— Reprezentăm Producțiile, zise micuțul. Numele meu este Charboll, iar el este Arl Guttrit. Putem intra, ca să stăm de vorbă despre ceva important?

— D... da, bâigui Bross.

Se dădu înapoi, îi lăsă pe cei doi să intre și închise ușa. Se gândea la frazele debitate de Charboll.

— Poftiți înăuntru, zise el, făcând un gest larg.

„A spus Producțiile, Bross!"

Cei doi străbătură culoarul, cu Bross în urma lor. Se opriră în salon.

— Dacă doriți..., zise Bross, arătând spre fotoliile moi.

Doreau, și se instalară. Charboll aproape că dispărea în totalitate; vârful pantofilor săi nu atingea podeaua. Bross își reținu impulsul de a izbucni în râs. Ar fi fost total deplasat. Cei doi bărbați își scoaseră căștile și le așezară pe podea. Cel mai înalt (adică acela dintre cei doi care avea o talie mijlocie) scoase din buzunarul de la piept al hainei un bloc de înregistrare. Pe care îl porni.

„Zeul Public!", își zise Bross.

Se așeză și el într-un fotoliu, în fața celor doi delegați. Dar își zise că va trebui să se scoale ca să aducă ceva de băut. Însă Charboll vorbi:

— Ai adresat o schemă de scenariu Producției, domnule Chaplin...

— Da, este exact. Într-adevăr, am adresat un proiect...

Își drese glasul. Repetă:

— Este exact, domnilor.

Tipul înalt (adică Guttrit) nu-și lua ochii de la blocul de înregistrare. Charboll nu-și lua ochii de la Bross Chaplin... iar Bross nu-și lua ochii de la siluetele celor doi

delegaţi, regretând că o ceaţă atât de compactă apăruse atât de brusc în încăpere. Urechile îi ardeau; bătăile inimii răsunau ca într-o cameră cu ecou.

Charboll avea nişte ochi cenuşii, plini de tandreţe şi de bunătate. „Pare nepotrivit", îşi zise Bross. O astfel de privire, la un asemenea corp, nu i se părea deloc logică.

— Am luat cunoştinţă de acest scenariu, zise Charboll.

Păstră o scurtă tăcere – buzele lui Bross se dezlipiră, fără să lase să treacă nici un sunet – apoi continuă:

— Îl considerăm remarcabil, domnule Bross Chaplin.

Public mare!

Un zgomot mic, un gâlgâit slab ieşi dintre buzele uscate ale lui Bross.

— Serios? zise el cu glasul răguşit.

Natural, nu remarcase intonaţia specială, când Charboll pronunţase cuvântul *remarcabil*, nici fracţiunea de secundă în care ezitase, înainte de a-l pronunţa. Era mult prea ocupat să se stăpânească să nu sară în sus de bucurie.

— Serios, răspunse Charboll. Serios, domnule Chaplin (şi aici, nu pronunţase *domnule Chaplin*, cu o intonaţie suspectă?). Ni s-a părut foarte original. Cu totul original. Am vrea să ne dai câteva explicaţii, mai înainte de a accepta definitiv scenariul.

— *Îl acceptaţi?* zise Bross.

Privirea blândă a omuleţului exprimă mirarea.

— Doar nu te îndoieşti, domnule Chaplin?

— N... nu, adică... Ştiţi, e ceva atât de *nou*, nu ştiam ce să cred, ăsta e adevărul... Vom... Vom sărbători asta...

După două minute, după multă agitație, Bross așeza pe masa joasă trei pahare pline cu alcool. Se trânti în fotoliu și ridică paharul.

— Beau pentru OMUL CARE VOIA SĂ UCIDĂ ZEUL PUBLIC!

Ceilalți doi își înmuiară buzele în băutură, apoi puseră jos paharele, în timp ce Bross înghițea lacom o jumătate din alcoolul aflat în pahar.

— Cum ai procedat? întrebă Charboll, pe un ton de falsă detașare.

„Fac pe blazații", își zise victorios Bross.

— Luând ca referință realul, atât. Această poveste este inspirată din real, din lumea noastră, de unele personaje vii... pe care probabil că le-ați recunoscut, nu-i așa?

Omulețul dădu afirmativ din cap și zâmbi cu subînțeles.

Bross adăugă:

— Nu e deloc complicat, domnilor...

— Dar cum ai putut să definești acea structură a lumii? întrebă Charboll. Mă refer la ilustrarea nebuniei lui Cit, personajul dumitale. Și în acest caz te-ai bazat pe real? Caz în care, am vrea să cunoaștem sursa dumitale de documentare...

Bross zâmbi cu toată gura. Urechile păreau două grefe de jar lipite de o parte și de alta a capului. Bău o gură de alcool și puse paharul pe masă.

— Știți ce i se întâmplă lui Citizen? întrebă Bross, pe un ton superior și tare încântat.

— Citizen Actorul? zise Charboll.

— Exact, Citizen Actorul.

— Nu, nu ştiu ce...

— Ei bine, continuă Bross, cam acelaşi lucru ca ceea ce este scris în scenariu. Ultima dată când l-am văzut pe Citizen, era în compania unei fete şi mi-a adresat, brusc, cuvintele pe care le-am reprodus în prima treime a schemei! În plus, am aflat că a provocat un accident în modulul său şi că a fugit spre Centură! A devenit nebun, în afara cadrului! Pretinde că Publicul...

— Te rog, zise calm Charboll, nu vorbesc de Citizen Actorul. Eu te întreb următorul lucru, domnule Bross Chaplin: din ce realitate te-ai inspirat ca să construieşti lumea în care evoluează personajul dumitale, sau, mai curând, reprezentarea deformată a acestei lumi.

— Vă referiţi la Bula centrală şi la marionetele Publicului?

— Da, la asta mă refer, răspunse Charboll. Şi la povestea care vorbeşte despre nişte falsificatori ai trecutului, care şi-ar fi însuşit şi ar fi transformat un patrimoniu istoric cultural, ca să păstreze doar vreo sută de filme, reprezentând suma cunoaşterii umane. La asta mă refer, domnule Bross Chaplin. Aceasta este întrebarea pe care cenzorii de producţie mi-au cerut să ţi-o pun. De unde ai luat... documentaţia, din ce te-ai inspirat?

— Ce rost are întrebarea asta? zise Bross. De ce asta în mod special?

Deodată, avu impresia că privirea omuleţului nu era chiar atât de blândă...

— Pentru că am fost rugat să-ţi pun această întrebare, răspunse Charboll. Am venit, pe de o parte, să te anunţ că acceptăm să producem scenariul dumitale şi, pe de altă

parte, să-ți pun o întrebare-două despre sursele de inspirație.

Guttrit, care până atunci nu spusese nimic, rosti cu o voce răgușită;

— Poți să răspunzi, Bross Chaplin.

— Astea sunt, răspunse Bross.

Și își atinse fruntea.

— Asta nu înseamnă nimic pentru înregistrare, îi atrase atenția Guttrit.

— Am imaginat, precizâ Bross. Am imaginat totul. Am renunțat la schemele prestabilite și la grile, și la tabelele informatice de procentaj emotiv, și la gradările programate... La tot. M-am folosit doar de *imaginația mea!*

— E nemaipomenit, zise Charboll, mușcându-și ușor colțul buzei de sus.

Stătea cuminte în fotoliu, cu mâinile pe genunchi.

— Am imaginat, continuă Bross, care se pornise. Mi-am spus că ar fi posibil să mă lipsesc o dată de estimările prestabilite ale Publicului, ca să construiesc ceva mult mai... enorm! Și care ar servi în același timp Publicul.

— Cum așa?

— Acest personaj, Cit, este un deviant! El comite greșeala de neiertat de a nu mai crede în existența Publicului. Își pierde Credința – și e pierdut. Scenariul meu este o condamnare fără drept de apel a acestei devieri, a acestei nebunii; ceea ce servește Publicul mult mai bine decât filmele cu Zorro Nap.

Nu avea roșii doar urechile, ci și pometii obrajilor. Întreg Bross Chaplin ardea.

— Dumneata singur, zise încetişor Charboll, *ai luat hotărârea să-ţi părăseşti rolul...* Nu?

— Nu ca să combat Credinţa, domnule! Ci ca să o servesc cu toată fiinţa mea, denunţând erezia de care este lovit un om, împingându-l la absurdităţile reale la care suntem martori: Citizen, modelul meu, este într-adevăr fugar, să nu uităm asta! A atacat flicopii!

— Şi ar căuta Publicul?

— Nu ştiu. Coincidenţa este ciudată, evident. Consider faptele drept o dovadă a forţei scenariului meu. Îmi închipui că Citizen, cel adevărat, încearcă, înainte de orice, să se convingă de neexistenţa Publicului. E nebun.

— Natural, zise Charboll.

— Natural, repetă omuleţul.

Aruncă o privire rapidă însoţitorului său şi adăugă:

— Crezi, domnule Chaplin, că cei care ar fi, cum zici dumneata, „pe punctul de a fi loviţi de erezie", sunt în număr mare?

— Există, domnule. Serviciile noastre de Securitate vă vor spune asta la fel de bine ca mine. Încuşcăm în mod regulat.

— Bine, da... , şopti Charboll.

Se ridică din fotoliu, cu destulă greutate. În picioare, abia dacă era mai înalt decât colegul său care stătea în fotoliu. Îşi puse casca pe cap.

— Eşti amabil să ne însoţeşti, domnule Chaplin? Imediat. Trebuie să mergem la sediul Producţiilor, ca să ne gândim neîntârziat la o distribuţie.

— Bineînţeles, răspunse Bross, ridicându-se şi el. Bineînţeles, vă urmez.

În cinci minute, Bross Chaplin era gata. Părăsi vila, însoțit de cei doi bărbați. Trebui să reziste tentației nebune de a-și pune cu familiaritate mâna pe capul acoperit de cască al lui Charboll, care mergea cu pași mărunți alături de el.

Urcă, alături de Charboll și Guttrit, în vehiculul alb, pe capotă cu sigla consorțiului Producătorilor. Vehiculul demară. La bară se afla Guttrit. Statura mică nu-i permitea lui Charboll să ajungă până la pedale. „Biet avorton", își zise Bross Chaplin, fără să știe foarte bine dacă era sincer sau ironic.

25

Aveau doar armele. Raniţele cu proviziile de tablete nutritive şi sticlele de apă sau de suc de fructe sintetizate rămăseseră în jeep sau pe platforma cubului, în adăpostul unde îi duseseră Rossik şi Vania. Aveau doar armele şi picioarele care îi dureau din ce în ce mai tare şi erau din ce în ce mai grele – imensa oboseală copleşindu-i şi mai mult cu fiecare secundă.

Mergeau.

Citizen şi Marylin.

Ar fi putut să fie la fel de bine Personajele unei secvenţe filmate, rătăcind printr-un deşert, într-un decor de spaginat. Dar nu se aflau într-un deşert – cel puţin fizic – şi decorul era diferit.

Înaintau cu greutate, într-o „conductă" fără sfârşit – poate că fără sfârşit şi fără început. Nimeriseră într-un anumit punct al acelei conducte, forţând trapa, şi începuseră să meargă în direcţia a ceea ce trebuia să fie, după cum îşi închipuia Citizen, *exteriorul* Centurii. Acum, după ce mersese câteva ore, Citizen nu mai ştia ce să creadă. Conducta era dreaptă, rectilinie, dar ar fi putut foarte bine să urmeze o curbă foarte uşoară, care devia total ţinta şi orientarea.

Exteriorul Centurii.

Citizen era aproape sigur că exista ceva dincolo de Centură, deoarece, în interiorul acesteia, bloc-maşinile erau total inabordabile, iar sectoarele de producţie nu se aflau acolo.

Exista ceva... mai departe. Poate că mergeau spre acel ceva – trebuia! Trebuia, şi tunelul trebuia să ducă fatalmente la explicaţia raţională a misterului.

Citizen făcu o pauză, sprijinindu-se de ieşindul central al marelui culoar. Vru să înghită; gura i se umplu de salivă amară. Îl durea abdomenul; mii de furnici profitară de lipsa lui de mişcare ca să se răspândească de-a lungul picioarelor, sub piele.

Marylin ajunse lângă el şi se sprijini şi ea de acea porţiune de zid ciudat. ("Conducta" cilindrică avea un diametru de zece-doisprezece metri. Faţa internă a acestui cilindru prins în plastobeton era în mod uniform acoperită cu o substanţă netedă, fără defect, metalizată, pe care Citizen o recunoscu ca fiind plastoţel. Îmbinarea plăcilor era perfectă, nu lăsa nici cea mai mică urmă. Pe „solul" cilindrului se ridica, vertical, un zid. Înălţimea lui corespundea aproximativ cu raza cilindrului. Secţiunea acelui zid semăna probabil cu un trapez lung, având deasupra un semicerc. Zidul era acoperit cu aceeaşi substanţă de plastoţel; la fiecare patru paşi, de la sol până sus, urca un şir de gratii încastrate cu o lăţime de vreo douăzeci de centimetri. La verticala exactă a zidului, în „tavanul" cilindrului, se aliniau globuri luminoase, încastrate şi ele superficial, care lăsau să se reverse, în măruntaiele rigide ale acelui şarpe interminabil, o lumină albăstruie.)

Schimbară o privire. Grimasa de pe faţa lui Marylin mărturisea epuizarea ei, dar exprima şi dorinţa de a merge mai departe. Avea faţa scăldată de o transpiraţie lucitoare; şuviţele de păr i se lipeau de piele. Bluza era larg desfăcută; pânza umedă de transpiraţie se scămoşa la gât şi la subsuori. Iar lumina albăstruie difuză o făcea să arate ca un spectru năucit, dintr-un film de Groază.

Citizen aruncă o privire distrată propriei sale oglindiri deformate de concavitatea peretelui plastometalic: nu era mai frumos decât însoţitoarea lui!

— Cât o să mai dureze? murmură Marylin.

Citizen se lipi de ea. Îşi petrecu braţul după umerii tinerei femei, strângând-o uşor, vrând s-o liniştească. Apoi braţul îi recăzu de-a lungul corpului.

— Trebuie să mai mergem, răspunse el, şi vocea îi răsună în tunel. Vom ajunge.

— Unde?

„La naiba, Marylin, nu! Nu ştiu! Doar n-ai să mă părăseşti? Nu şi tu!"

Zise cât putu de calm:

— Afară... Vom ajunge afară, Marylin. În Centură nu aveam ce găsi, doar hoardele acelea de consumatori de video, care ştiu doar să aştepte. Fatalmente, altundeva (pentru că nu în Nucleu puteai spera să o găseşti, sunt sigur!), *altundeva există*, şi acolo se pregătesc alimentele pe care le mâncăm, acolo se fabrică elementele infrastructurilor şi suprastructurilor, piesele pentru maşini, obiectele necesare vieţii, decorurile Platourilor – materia necesară concepţiei acelor decoruri –, precum şi sucurile de fructe pe care le bei, fripturile pe care le mănânci, pânza din care

sunt făcute hainele tale, chiar aceste haine, totul... Tot ce avem, tot ce ne serveşte în Nucleu vine din ALTUNDEVA.

— Şi Publicul? zise Marylin, zâmbind.

— Şi Publicul... cine ştie?

— Publicul care decide TOTUL, care supervizează TOTUL, care guvernează, clasează, ordonă...

— Trebuie să mergem, zise Citizen. Dacă vrem să aflăm, trebuie să mergem...

Din abdomenul lui se auzi un şir de ghiorţăieli, în acelaşi timp cu spasmul unei colici. Strânse din dinţi, aşteptând să treacă durerea. Crampa se lăsă în pulpa piciorului stâng, pe care se sprijinea. Îşi deplasă greutatea corpului pe celălalt picior. Colica se domoli, după o altă serie de ghiorţăieli. Cui datora acea tortură insidioasă?

— Unde suntem? întrebă Marylin. Poţi să-mi spui?

— Ne aflăm într-o conductă de comunicare, între exterior şi Centură.

— Ceea ce înseamnă că zgomotul pe care l-am auzit, când ne aflam în adăpostul lui Rossik...

— Era zgomotul unei rame, al unui vehicul, care se deplasa prin acest tunel. Da.

Nu mai adăugă nimic. Îşi feri ochii, ca să scape de privirea pătrunzătoare a lui Marylin. Şopti:

— Trebuie să mergem, să mergem!

— Dar până unde, Cit? Cât timp? Şi dacă...

— Vino!

Porniră mai departe. Îl înjunghia capul.

Deplasarea pe solul curbat, în dezechilibru permanent, nu era un lucru uşor. Mersul îi arunca mereu cu un umăr în zid – sau se sprijineau cu o mână de acel zid, ca să ajute

reechilibrarea permanentă. Citizen înaintă astfel un moment, ca o marionetă care şchiopăta, cu ochii închişi şi dinţii strânşi, din cauza altei crispări dureroase a stomacului. Când redeschise pleoapele, auzi în spatele lui paşii lui Marylin, care venea după el. Avea un huruit în urechi.

Şi dacă... Nu-şi dusese presupunerea până la capăt, dar Citizen ştia de ce se temea; şi el avea aceeaşi teamă. Se aflau într-un tub de comunicaţie aşa cum nu mai văzuseră niciodată. Un tub cu acel blestemat de zid scund, care îşi continua traseul fără cea mai mică întrerupere, ca un fel de coloană vertebrală inversă. Un zid... O ŞINĂ.

Citizen înţelesese asta imediat, cum ajunsese în pântecele şarpelui... iar Marylin ghicise şi ea parţial. O şină, pe care se încastra un vehicul enorm de transport, cu flancurile rotunde, căzând de fiecare parte a şinei; un cilindru în cilindru, ghidat de şină, ale cărui serii de gratii nu erau altceva decât guri de respingere a aerului, mai mult ca sigur, care împiedicau la trecere frecarea vehiculului (care putea chiar, prin jocul câmpurilor reactive, să-şi asigure în parte propulsarea). Un cilindru în cilindru... un proiectil într-o ţeavă.

Unde te ascunzi, Citizen, dacă se iveşte cumva monstrul? Unde şi cum să te protejezi?

Nu avea decât o şansă – o jumătate, un sfert, o fracţiune de şansă dintr-o mie. Trapele.

Trapele de genul celei prin care intrase. De când mergeau, întâlniseră patru. (*De cât timp mergi, Citizen?*) Toate aveau acelaşi model, circulare, şi erau încastrate în „solul" peretelui. Erau adânci de vreo cincizeci de centimetri. Se puteau înghesui amândoi, dacă s-ar fi ivit... Nu

te gândi la asta, Citizen! Mergi, mergi.. Se lovea de şină, cu picioarele moi, mâinile amorţite, umărul învineţit...

Patru trape. Patru. Spre ce parte a lumii dădeau ele? Ce se afla dedesubt, în spatele panourilor rotunde de metal? O nouă scară prinsă în peretele abrupt al unui bloc? Sau...

Sau ce, Citizen?

Ar fi posibil să fi ajuns deja în afara Centurii? Mergi, mergi...

Acum nu mai avea noţiunea timpului, izolat într-un univers străin, necunoscut şi fără nici cel mai mic punct de reper. Se afla în afara tuturor lucrurilor! Limbile şi cifrele cronometrelor se roteau, defilau în gol, iar mişcarea lor nu însemna nimic. Era ora cinci. Ora cinci DE NU SE ŞTIE CÂND.

Era ora şase.

Şapte.

Era ora nouă fără zece minute DE NU SE ŞTIE CÂND.

Era ora zece şi treisprezece minute...

* * *

Spasmele şi colicile se succedau acum în mod regulat, iar Citizen se reţinea din toate puterile, cu sfincterul blocat, cu mersul ţeapăn.

Înainta prin mici tresăriri, aplecat în faţă, apăsându-şi burta cu braţele încrucişate. Din ochi îi curgeau lacrimi, care se uscau pe obraji, ca un fel de lipici, şi când se strâmba, avea impresia că pielea era gata să se desprindă.

La un moment dat, Marylin i-o luase înainte, profitând de un scurt moment în care el stătuse pe loc, ghemuit,

rezistând unei dureri fulgerătoare. Marylin mergea în fața lui, la mai bine de douăzeci de metri. Mergea, iar tunelul nu se mai sfârșea, întinzându-se drept înainte.

Citizen gemu. În jurul lui dansau reflexe metalizate. Se lăsă din nou pe vine, ca să reziste unui nou acces de durere. În burtă i se rotea parcă o elice, răvășindu-i intestinele. Fu cuprins de o teroare incontrolabilă, la gândul că poate se va scăpa în pantaloni. Citizen fugarul, Citizen Rebelul, învins de o colică! Îi veni să râdă cu răutate. *Citizen Rebelul, doborât de nevoia de face caca!* Superb, nu?

Auzi vocea lui Marylin, care îl striga mirată, și deschise ochii. Marylin era o fantomă care se rotea, dansa acolo, foarte departe... apoi se întorcea spre el – *șling tic șling tic șling tic*... zgomotul pașilor săi și, din doi în doi, cel al patului armei care lovea șina.

— Ce ai? Cit? Ce, ai?

Se aplecase asupra lui și îl scutura de umăr. El ridică ochii plini de lacrimi.

— Mă doare..., mă doare burta... Nu știu ce...

— Vino, zise Marylin. Acolo e o trapă. Ne vom putea odihni puțin... Vino, Cit.

El dădu din cap, dar în același timp se întreba dacă trebuia să se odihnească. Când va trece următoarea ramă?

Dădu din cap și se întrebă dacă odihna nu îi va face, până la urmă, și mai vulnerabili: se puteau odihni acolo, apoi puteau pleca mai departe ca să fie măturați de ramă... sau, dimpotrivă, să-și continue drumul până la altă trapă, în care să se adăpostească la trecerea ramei...

A cincea trapă... În starea în care se afla, nu se simțea în stare să străbată rapid distanța până la a șasea trapă.

— Da, da... aşteaptă puţin...

Se lăsă în jos alături de el, apoi se lăsă să alunece cu spatele de şină, cu picioarele întinse în faţă.

— Du-te, zise el. Du-te până la trapă... aşteaptă-mă... Lasă-mă singur un moment...

— Nici vorbă. Nu-i departe, Cit. La cel mult treizeci de metri.

- Bine, bine... O voi face singur, te asigur... Lasă-mă un moment...

Cum să-i spui, Citizen, că n-ai nevoie de ea ca să-ţi dai pantalonii jos ca să-ţi faci treaba? – Cum să-i mărturiseşti că nu faci mai mult, în acel moment decât un copil ruşinat, un bolnav care...

— *Cit!* Zgomotul! şopti Marylin.

Pe nesimţite. Un huruit slab.

Marylin era foarte palidă. Ochii aveau cearcăne adânci.

Zgomotul.

Sporea în intensitate. Venea de acolo, de acolo, de foarte departe, din umbra culoarului.

În picioare, Citizen!

— Repede, Cit! strigă Marylin.

Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic. Semăna puţin cu vacarmul maşinilor unei ventilaţii care producea vânt la turnarea unui film. Asta era, un suflu, un strigăt, un tunet-urlet.

Vocea lui Marylin urcă cu un ton.

— Avem o şansă, Cit! Trapa! Fă un efort, Dumnezeule!

Un efort... Citizen avea gâtul blocat, gura plină de nisip. Bâigui:

— O să fie bine... Du-te. Du-te tu... aleargă, vin după tine... Nu vreau să te... Du-te, grăbeşte-te!

Ea înjură. Se aplecă brusc spre Citizen şi îl apucă de umeri. Dând dovadă de o forţă fizică nebănuită, îşi ridică însoţitorul în picioare şi îi petrecu un braţ după umerii ei. Citizen gemu. Patul armei tinerei femei îi intra cu duritate în stomac. Se lăsă tras, târât, fără să se poată opune. Era o greutate moartă, plină de durere, ajutându-se cât putea de bine, încercând să facă din când în când un pas. Un corp de gheaţă şi de foc.

Zgomotul se schimbase în şuierat grav, a cărui intensitate creştea.

Nu va reuşi, Cit! Nu va reuşi...

Vru să vorbească, să-i spună că se terminase, se terminase pentru el. Să-i spună că renunţa, că se săturase, că îl durea prea tare stomacul şi că era greu, mult prea greu de ruşine, să-i spună că era obosit, atâta tot, că preda armele, că voia...

— Repede! bombăni Marylin.

Şi monstrul sosi.

Nu-l vedeau prea bine. Se apropia în mare viteză, fruntea lui metalică umplând tot cilindrul. Era ca şi cum extremitatea culoarului îşi făcuse brusc apariţia, ca şi cum culoarul s-ar fi strâns pe lungime.

Marylin alerga cât de repede îi permiteau solul curbat şi povara pe care o purta. Trapa era... Nu! Trapa se afla acolo, la câţiva metri, nu mai mult! Şansa, Citizen! Cum să numească asta altfel decât ŞANSĂ!!! Un elan de energie disperată izbucni în el, ştergând brusc durerea. O fracţiune de secundă, îşi redobândi toate capacităţile, auzind hurui-

tul infernal care umplea acum întreg tunelul. Corpul lui nu mai exista: împinse masa aceea de vid înainte, sprijinindu-se pe picioare insensibile.

Extremitatea tunelului se apropiase atât de mult! O cursă nebună între nasul ogival al ramei care aluneca pe şină şi cei doi fugari, care alergau şontâc-şontâc în sens invers, ca şi cum s-ar fi avântat la întâlnirea cu monstrul metalic: o cursă nebună între cei doi adversari, ca să afle cine dintre ei va sosi primul la ţintă: enclava trapei.

— La pământ! strigă Marylin.

Cu un ţipăt, se debarasă de povara sa umană şi îl aruncă pe Citizen în cavitatea circulară. Se sfârşise. Monstrul era acolo.

Citizen căzu pe spate şi se lovi cu capul de marginea găurii. Aterizează cu spatele pe puşca-rad. Durere. Ţipă de durere. Într-o străfulgerare, avu viziunea botului ramei: o ogivă perfect netedă, pe care dansau reflexele luminilor.

Marylin căzu peste el exact în momentul în care rama trecea peste trapă. O auzi ţipând şi pe ea, după care nu mai auzi nimic decât zgomotul ramei, care aluneca deasupra lui.

Ai reuşit, Citizen! Monstrul a pierdut cursa... Monstrul urlă şi alunecă, acolo, urlă, urlă în capul tău. Marylin e lipită de tine iar tu...

Lumina albastră izbucni din nou: monstrul trecuse. Şuieratul feroce mai dură un timp, iar valul de aer, care biciuia faţa lui Citizen şi răvăşea părul lui Marylin, scăzu treptat, apoi dispăru. Zgomotul se stingea.

— Marylin! o strigă Citizen.

Îi simţea apăsarea, devenind treptat conştient de corpul ei – dar nu era grea. Era lipită de torsul lui, cu nasul în umărul său, şi nu mişca.

— Marylin...

Începu să simtă iar durerea provocată de şocul suferit de capul care se izbise de marginea trapei. Cu siguranţă că avea un ditamai cucuiul...

— Auzi, am câştigat!

Marylin nu mişca. Braţele ei atârnau de o parte şi de alta a toracelui lui Citizen. Uşoare... Un rest de curent de aer plutea peste părul ei ud de transpiraţie. Pe o şuviţă, Citizen zări o pată mică de sânge.

Marylin!

Se ridică, zguduit de oroare. Abia atunci, în fundul acelei mase enorme de ceaţă care îl împresura, deveni conştient de putoarea care domnea în jurul lui, de călduţa mângâiere vâscoasă de pe fese şi picioare, în pantalonii uzi de valul de rahat lichid care ţâşnise din intestinele sale chinuite de durere.

Marylin!

Nu se mişca doar în materii fecale, ci şi în sânge, care ieşea, aburind, din corpul tinerei femei.

MARYLIN

Cuprins de o repulsie insuportabilă, Citizen ieşi cu greu din cloaca aceea, care, acum, umplea o treime din enclava trapei. Stomacul se crispă brusc. Vomă zgomotos, sporind mirosul îngrozitor şi acel amestec respingător.

Sughiţuri, strigăte, gemete amestecate. Balele, amare şi reci, i se scurgeau pe bărbie. Se târî, scuturat de noi spasme, afară din trapă. Se târî.

MARYLIN MARYLIN MARYLIN

Nu se aruncase destul de repede în micul adăpost. *Doamne, Cit, s-a ocupat mai întâi de tine, de tine! S-a întors din drum, te-a tras după ea, şi-a epuizat forţele ca să te ferească de pericol, înţelegi, Citizen?*

S-a aruncat peste tine, dar prea târziu: rama era acolo, obuzul, monstrul, glonţul din ţeavă, poansonul! Poansonul!

A plonjat prea târziu; cuţitul cilindric trecuse şi o tăiase în dreptul taliei.

Marylin era acolo, un tors ciopârţit, doar un tors, poate cu o parte de şolduri. Un tors, două braţe, un cap, nasul înainte, care se scălda în împuţiciune de viscere sparte, de rahat şi de sânge.

Îi venea să urle, să urle, să urle!

Citizen rămase un timp nesfârşit pe marginea găurii, total şocat.

Dacă ar fi trecut altă ramă, nu s-ar fi mişcat. Ar fi stat acolo, aşteptând explozia şi şocul. Împrăştierea. Timp de câteva secunde (sau poate minute), chiar dori din tot sufletul sosirea unei noi rame, care l-ar fi salvat.

Apoi se calmă.

Burta, eliberată, nu-l mai durea chiar atât de tare – acum îl jena însă migrena, ciocănindu-i cu ferocitate ţeasta, începând de la crestătura din pielea capului, deasupra cefei.

— S-a sfârşit, murmură el.

Îşi şterse buzele, cu dosul mâinii pline de sânge uscat. Se ridică şi se uită în jur.

Era un culoar cu pereți netezi – cu peretele neted – , cu o șină înălțată drept, care se ridica din sol. Cu un șir de spoturi luminoase încastrate în tavan – acolo sus.

— S-a sfârșit.

Da, sfârșit. Citizen, renunța. Citizen era scos din joc, definitiv. Adio, generic. O umbră.

Nu va merge mai departe. Se terminase. Va reintra în rând. Învins.

* * *

Se ridică în picioare. Era puțin amețit. Își trecu, cu gesturi greoaie, cureaua puștii-rad pe deasupra capului.

Cu pușca la șold, Citizen trase. Cu ochii închiși.

Trase în cavitatea trapei, trase în ce mai rămăsese din Marylin. Trase, trase, cu degetul agățat de trăgaci. Și jetul de căldură calcină porțiunea de cadavru, șterse totul, înainte de a ajunge la trapă.

Și apoi, mai târziu, sistemul de închidere cedă. Trapa se deschise.

Se deschise spre un val de lumină. Spre ALTUNDEVA.

În capul chinuit de durere al lui Citizen, spectru duhnitor, o voce striga: mă doare-n cot, înțelegi? S-a sfârșit! Vreau să mă reîntorc în Nucleu! Vreau să mă întorc în decorul meu!

Dar altă voce zicea: *Imposibil, Cit. Prea departe. N-ai să mai găsești niciodată Nucleul și decorul tău. N-ai să-l mai regăsești niciodată pe Citizen! Tu ai vrut-o, nu?*

Da, era ALTUNDEVA. Trecuse dincolo de Centură.

Câștigase. Auzi, Cit? AI CÂȘTIGAT!

Fu scuturat de o tresărire nervoasă, care semăna mult cu un râset. *Totul merge bine, Citizen!* Aruncă puşca pe umăr şi intră în deschizătura trapei.

26

Gutrrit era, permanent, genul „liniște-se-filmează". În cursul deplasării de la vila lui Bross Chaplin până la Bula building-urilor PR (Producțiile Reunite), micul Charboll nu se arătă deloc mai vorbăreț decât colegul său.

La drept vorbind, mutismul celor doi bărbați nu-l stingherea deloc pe Bross – la drept vorbind, nici nu-i păsa... Se simțea foarte bine, vibrând de o importanță de care se delecta singur, în afara sferei de tăcere în care se retrăseseră ceilalți.

Drumul până la Bula building-urilor PR dură puțin peste două ore. După care, mai pierdură cam o jumătate de oră, bătând șoselele interne, până la blocul PR central – creierul PR.

Bross punea piciorul – pentru prima dată în viața lui – în unul dintre building-urile Producției – și nu în unul oarecare, ci în buildingul central.

— Am ajuns, zise Charboll, când vehiculul condus de colegul său se opri în fața clădirii.

Strada era lată și aproape pustie. Câteva mașini veneau și plecau în tăcere. Șiruri de copaci cu frunzișul verde – Bross avea certitudinea că erau copaci adevărați – mărgineau trotuarele. Era plăcut.

Holul era foarte mare cu tavanul foarte înalt. Pereții erau acoperiți de un material artificial, care avea aspectul unei catifele lucitoare, de nuanța prunei. În centrul holului, se afla un birou de recepție circular, arenă minusculă unde se agitau vreo douăzeci de recepționere-centraliste. În hol se găseau și câteva persoane, care discutau între ele sau stăteau, tăcute, în fotoliile de așteptare. Bross nu recunoscu pe nimeni.

Îi urmă pe Charboll și Guttrit până la biroul de recepție.

Charboll puse pe birou placheta înregistrată cu conversația lor, în vilă. Zise:

— Postul 43, pentru Bross Chaplin. Agenții Charboll și Guttrit.

Secretara dădu din cap, aruncă o privire neutră spre Bross, și atât. Se așeză iar pe scaun și apăsă pe câteva taste ale tabloului de comunicații din fața ei.

Nu așteptară mai mult de un minut.

— Puteți să mergeți, zise recepționera.

Charboll mulțumi cu o mișcare a capului. („De ce reprezentanții Producțiilor purtau căști?" se întrebă distrat Bross.) Guttrit o porni spre fundul sălii, fără o vorbă. Bross se pregătea să-l urmeze, dar Charboll îi zise:

— Te rog să mă însoțești, domnule Chaplin.

— Natural, răspunse Bross.

Urmară o direcție diametral opusă celei în care porniseră Guttrit, așteptară puțin în fața uneia dintre nenumăratele cabine de ascensor, apoi urcară. Ușa se închise. Charboll comandă etajul 43. Bancheta, care se întindea pe trei sfer-

turi din cabină, era situată prea sus pentru ca bărbatul mic de statură să se poată aşeza normal. Rămaseră în picioare.

Uşa culisantă a ascensorului se deschise direct spre un local cubic, puternic luminat, practic pustiu.

— Te rog să aştepţi aici, domnule Bross Chaplin, zise Charboll. O clipă.

Salută cu o mică mişcare a capului – la care Bross răspunse politicos – şi dispăru pe uşa din stânga. Bross se cufundă în contemplarea petelor colorate ale tabloului, încercând să pună o anumită ordine personală adaptată înţelegerii sale. Nu avu suficient timp. Uşa pe care intrase Charboll se deschise, lăsând să apară o fată superbă, purtând doar un şort mic, cocoţată pe nişte tocuri incredibil de înalte. Zâmbetul fetei era o adevărată agresiune. Avea părul foarte scurt, albastru, coafat în şuviţe lipite ca o cască. Avea sânii mici şi rotunzi. Mamelonul, era colorat în negru şi presărat cu paiete lucitoare. Avea în mâini o tavă pe care se aflau câteva sticle, un pahar şi farfuriuţe pline cu antreuri.

— Domnule Bross Chaplin, zise ea. Poate doriţi să gustaţi ceva aşteptând câteva minute... Înaltul-Comisar Cenzor vă va primi imediat. Vă felicit, domnule Chaplin.

Aşeză tava pe o masă şi se întoarse imediat de unde venise, cu un mers foarte suplu. Închise uşa în urma ei şi, preţ de câteva secunde, puţin năucit, Bross păstră în minte imaginea funduleţului ei, care se mişca în vârful coapselor interminabile. Îşi zise: „Să fiu al naibii, copii!"

Simţise un şoc, când o auzise pronunţând „Înaltul-Comisar Cenzor". Dar fata cu sfârcuri negre adăugase: vă felicit... Deci, nici o problemă!

Tava cu aperitive era un lucru bun. Bross îşi dădu seama că avea gura cam uscată. Alese o sticlă cu o băutură spumoasă nealcoolizată – Dan Gilbert's: un lichid mai curând fad, insipid, în ciuda gustului său acidulat. Un flash. Culorile dansară. O bulă de ceva se sparse în capul lui Bross. Îşi zise că era obosit, cu adevărat obosit – preaplinul satisfacţiei ştersese oarecum oboseala un moment. Luă hotărârea ca, după întrevedere, să se întoarcă acasă şi să se odihnească total, ca să fie cât mai în formă când se va apuca de lucru la decuparea scenariului.

Când uşa din dreapta se deschise, Bross avu impresia ciudată că pereţii holului de aşteptare deveneau mai luminoşi, acoperiţi de o spoială scânteietoare. N-ar fi băgat mâna în foc, evident, dar se întreabă dacă nu cumva volumul încăperii crescuse... Ce tâmpenie!

Era tot fata cu mameloane negre şi zâmbet pofticios.

— Domnul Chaplin, vă rog să poftiţi.

— Natural, răspunse Bross.

Urmă funduleţul zglobiu din şortul albastru-deschis (culoare asortată cu părul fetei). Alt fel de hol, altă uşă culisantă – apoi fata se trase într-o parte şi îl invită pe Bross să intre.

Bross intră.

— Bun venit, dragă prietene! strigă un personaj enorm. Sunt Nat Callotin, al treizeci şi patrulea Înalt-Comisar Cenzor al PR-urilor.

Omul spusese totul pe nerăsuflate, ridicându-se şi părăsindu-şi biroul, ca să vină în întâmpinarea lui Bross. Această întâlnire avu loc în centrul sălii.

Încăperea era imensă, construită într-o perspectivă care nu semăna cu nimic cunoscut şi părea că dejoacă toate legile, toate poncifele obişnuite ale geometriei. Era un fel de caleidoscop... în care se mişca enormul Nat Callotin, al treizeci şi patrulea Înalt-Comisar-Cenzor-al-PR-urilor, cu o uşurinţă remarcabilă. Enorm, dar liniştitor, protector. O faţă rotundă şi un cap chel; nişte urechi mici şi şifonate, hazlii, nişte ochi vioi şi blânzi: o privire care difuza o căldură de netăgăduit. Pe buzele sale plutea un zâmbet aproape permanent, făcând să apară două gropiţe exact în centrul fiecărui obraz. Purta un veşmânt lung şi drept, cu ceaprazuri, cu mâneci largi, care îi acoperea abdomenul impresionant.

Mai întâi, strânse viguros mâna lui Bross, apoi îşi petrecu un braţ pe după umerii lui şi îl conduse în sarabanda de linii de fugă în direcţia celor două fotolii.

— Decorul te impresionează, nu-i aşa, dragă prietene?

— Trebuie să mărturisesc că...

— E făcut de cei mai buni arhitecţi decoratori. Ceva cu totul smintit. Îmi place la nebunie. E minunat, dragă prietene. E un spectacol permanent. Stai jos, fă-te comod.

Bross căzu în unul dintre fotolii, care parcă îl înghiţi. Decorul se stabiliză cât de cât, sub aparenţa unui cer în formă de dom prismatic. Fotoliul era deosebit de confortabil. Bross se aşeză cât mai comod. Se simţea în stare să ridice pe umeri întreg universul.

În faţa lui, Nat Callotin (Ce nume comic, nu-i aşa, Bross?) se tolănise şi el în al doilea fotoliu: corpul lui enorm umplea până la refuz spaţiul dintre braţele fotoliu-

lui. Se aşează picior peste picior. Avea picioarele goale. Nat Callotin zise direct:

— Felicitări, Chaplin. Am luat cunoştinţă de schema ta. OMUL CARE VOIA SĂ UCIDĂ ZEUL PUBLIC, nu-i aşa?

— Exact! strigă el.

De ce striga? Coborî tonul.

— Mi se pare un titlu bun.

— Şi ai dreptate, dragul meu prieten. Un titlu bun. Un titlu excelent! De altfel, totul este excelent în acest proiect. Te felicit.

— Sunteţi prea amabil. Totuşi, mai este încă mult de muncit... O recompunere a schemei...

— Evident, evident, dragă prietene! îl întrerupse Nat Callotin, deschizând mâinile lui late, ca să le încrucişeze apoi imediat pe burdihanul mare. (Doamne, cât e de simpatic!) Evident, mai e de muncă... Dar acceptăm proiectul. Eşti un Maestru, dragul meu prieten. Mărturisesc că am fost surprins foarte plăcut. Ceea ce ne oferiseşi până acum nu depăşea clasicul mediu, de calitate, fireşte, dar mediu.

— Asta mi-am spus şi eu, replică Bross. Mă simţeam blocat în această mediocritate, vă asigur. Zorro Nap mă plictisea! Am vrut să încerc ceva nou, TOTAL nou.

— Şi ai reuşit, dragă prietene. Să te bazezi în felul ăsta pe realitate, ca să scrii un scenariu, ce-ar putea să fie mai nou? Ce-ar putea să fie mai neaşteptat? Bravo şi iar bravo, dragă prietene!

— Mulţumesc, gânguri Bross.

Universul, copii, e uşor ca un fulg, e un balon de săpun care sare şi dansează dacă sufli puţin: pe cuvântul meu!

— Aveţi veşti despre Citizen?

— Nu mă ocup de lucrurile astea, răspunse Nat Callotin. Mi se pare că a fost reperat în Centură, atâta tot. Să vorbim mai bine de scenariul tău. Aş fi curios să aflu de unde ai luat această idee de Bulă Centrală în care s-ar afla Publicul. Zău, este o capodoperă de imaginaţie!

— Le-am spus celor doi care au venit la mine, răspunse zâmbind Bross. Asta se datorează doar imaginaţiei mele. E ciudat, căci, acum, încep să mă întreb unde se află Publicul? Încep să-mi spun că poate imaginaţia mea a intuit adevărul!

— Foarte hazliu, zise Nat Callotin.

Faţa i se încruntă brusc şi se aplecă spre Bross, spunând confidenţial:

— Nu pronunţa niciodată această supoziţie în prezenţa oricui, dragă prietene. Cu mine, nu rişti nimic, pentru că am un spirit deschis. Alţii, însă, ar putea să creadă că ţi-ai pierdut Credinţa şi că scenariul tău se poate dovedi subversiv!

— Poate că şi este, cine ştie! exclamă vesel Bross.

Simţi că e gata să izbucnească în hohote de râs. Dar se strădui să se abţină.

— Trebuie să credem în Public, zise Nat Callotin. El este peste tot, conduce şi ne permite să trăim. Suntem în mâinile lui. Scenariul tău arată în ce măsură este o adevărată nebunie să te îndoieşti de el.

— Exact! exclamă Bross. Exact!

Prisma verzuie a decorului începuse să se rotească lent, schimbându-şi nuanţa – coloraţia generală bătea acum în roz.

— Totuşi, continuă Nat Callotin, ai încălcat unele reguli foarte precise, respingând datele propriului tău com-

puter-concept, respingând şi grilele selective ale baremurilor de morală.

— Da! M-am lipsit de toate astea! Era o piedică pentru talentul meu creator! O imbecilitate peste care trebuia să sar. Trebuia să fac singur totul! Înainte!

— Înainte! repetă Nat Callotin. Şi i-ai dat bătaie... Te-ai făcut vinovat de nesupunere! Ai respins concepţiile Publicului, de care trebuia să asculţi, totuşi, orbeşte. Este un simptom de deviaţie psihică, dragă prietene.

— Într-adevăr, zise Bross, chicotind. Mi se pare că am fost puţin nebun... dar nu cum credeţi. Înainte trebuia să fi fost nebun. Acum...

Toate luminile explodară dintr-o dată. Întuneric total.

Nu, nu total. În centrul întunericului se afla Nat Callotin, aşezat în fotoliul său plutitor, luminat din interior – o picătură fluorescentă, pe fond negru.

Timpul încremeni.

— Acum-sunt-normal, zise Bross Chaplin.

— Acum-sunt-Eu, zise Bross Chaplin.

Ştia ce înseamnă acest EU.

Timpul era un bloc negru suspendat nu se ştie unde.

Ştia ce însemna EU...

Ştia ce...

Nu mai ştia ce...

Nu mai ştia.

Nu ştia.

Nu.

* * *

Nat Callotin, omul enorm, se ridică din fotoliu şi oftă. Făcu câţiva paşi în direcţia biroului de metal rece, în

cămăruța pătrată cu pereții vopsiți în albastru. Rampa luminoasă, care străbătea tavanul gălbui și scorojit, începu să clipească, făcând un mic zgomot neplăcut. Nat Callotin se opri, zicându-și că va trebui să semnaleze iar echipelor de întreținere acest defect.

Găsi trabucul căutat în buzunar. Puse între dinți sulul de tutun și îl aprinse.

Se întoarse și se opri la doi metri de fotoliul unde se prăbușise inconștient Bross Chaplin. Nat Callotin contemplă îndelung acea marionetă. Avea ochii reci și fața dură.

Intră Charboll. Lângă Callotin, chiar că era minuscul.

— Am terminat, zise tăios Callotin, din spatele unui nor de fum. Bun pentru încușcare. Imediat.

— Bine, zise Charboll.

Apăsă pe câteva clape ale tabloului prins în perete și, după trei minute, intrară doi oameni cu fețe inexpresive. Duceau o targă tubulară, pe care îl întinseră pe Bross Chaplin, după ce îl dezbrăcară în întregime. Unul dintre ei îi făcu o injecție în antebraț, apoi închiseră targa. Era un tub de metal alb. În interior se afla Bross Chaplin. Cei doi oameni se depărtară și părăsiră încăperea, împingând targa în fața lor. Charboll îi urmă. Când să iasă pe ușă, Nat Callotin îl întrebă, fără să-l privească:

— Și proiectul de scenariu al acestui smintit?

— A fost distrus, răspunse Charboll. Computerul lui este deconectat. Banca de corecturi și schițe, neutilizată, a fost ștearsă.

— Perfect.

Charboll ieși.

Nat Callotin îşi zise că făcuse destul de data asta. Îşi va fuma trabucul, apoi se va reîntoarce printre ai săi, pe *Insulă*, undeva în Nucleu. Se întrebă cât timp îşi va mai păstra Insula secretul. *Acel smintit de Citizen, care acum rătăcea probabil în afara Centurii* în câmpul de sertare!

Şi dacă începeau şi Scenariştii!...

Într-un fel, nu putea să nu-l admire pe Bross Chaplin.

* * *

DEL 3000 se prezintă sub formă de capsule sau pudră. Este absorbit, în general, amestecat cu o băutură plată, al cărei gust nu riscă să fie alterat: ideal este să dizolvi DEL 3000 în Dan Gilbert's.

DEL 3000 este un drog foarte eficace, ale cărui efecte se fac simţite la câteva minute după absorbire. Aceste efecte, în prima fază, sunt halucinogene (distorsiunea mediului înconjurător în sensul unei percepţii plăcute şi fericite) şi euforizante: subiectul se simte foarte sigur pe el, incitat, în stare de orice, invulnerabil, incapabil să mintă, să fie calculat – într-un cuvânt, se arată aşa cum este. În faza a doua, ireversibilă, în funcţie de doza luată, DEL 3000 provoacă o degradare rapidă a capacităţilor mnemotehnice, arzând interconectările neuronice afectate acestui domeniu al gândirii.

Se poate spune, în consecinţă, că la o oră după ce a absorbit o doză medie de DEL 3000, un subiect uman responsabil este transformat într-o legumă.

27

O dată, un eveniment ciudat marcase viaţa lui Dorris – căruia prietenii îi spuneau din când în când domnişoara Dorris, ca să-l înfurie şi să-l audă lăudându-şi cei „douăzeci de centimetri"...

Pe moment, fusese profund tulburat, dar uitase, natural, cu trecerea timpului.

Iată care fusese evenimentul.

Dorris, împreună cu ceilalţi, lucra la banda rulantă. La un moment dat, se ivise prin sas un nou tub-container şi intrase pe bandă. În timp ce flancurile containerului se deschideau, Dorris remarcă un lucru.

La baza nasului ogival turtit al containerului, aplatizat de sulul subţire de perne lubrefiante, se afla o fâşie de carne.

— Veniţi să vedeţi, băieţi! strigase Dorris.

Veniseră. Se miraseră. Mulţi se strâmbaseră de dezgust, când Dorris şi alţii dezlipiseră acele fâşii informe. Da, era carne, aproape arsă. Răsunaseră exclamaţii, înjurături sau sughiţuri îngreţoşate. Ghirlanda de carne făcută grămadă ar fi putut să cântărească unu-două kilograme. Era tot ce mai rămăsese dintr-o fiinţă omenească: singurul lucru identificabil era extremitatea unui picior drept.

— La dracu'! exclamă Dorris. Un tip a fost strivit de tub, acolo undeva.

Semnalaseră evenimentul, apoi descărcaseră lăzile din tubul-container. Lăzi cu praz şi cartofi, care soseau din sectorul agricol hidroponic – sectorul 43B-75-20. Era marcat pe lăzi.

Acesta a fost evenimentul bizar care a marcat, pentru un timp, viaţa lui Dorris.

28

Zab Ruskie zâmbi în felul cuiva care îţi rezervă o poveste grozavă, de genul celor care te fac să-ţi clocotească creierul. Cot se pregătea să susţină asaltul. Ţinea în rezervă un frumos „ho!", gata să ţâşnească la momentul potrivit. Poate chiar îl va asorta cu un „Nu! serios?" admirativ. Se simţea bine dispus, iar Zab Ruskie stătuse cuminte un moment.

— Ştii ceva? zise Zab Ruskie.

Targa sosi pe planul de încuşcare, în faţa lor. Stăteau fiecare de o parte şi de alta a planului; Zeb se ocupa cu deschiderea, pentru o ultimă verificare de rutină – această verificare fiind făcută de Cot Danton.

Lucrau amândoi dintotdeauna în acea sală de transfer pentru Încuşcare.

— Nu, zise Cot. Nu ştiu.

Natural, Zab se arătă încântat. Deschise capacul culisant al târgii. În tub se afla un bărbat gol, cu faţa palidă şi pătrată, cu burta puţin cam umflată. Cot aştepta gluma clasică, pe care colegul lui o făcea totdeauna în legătură cu organele genitale ale pacientului. Dar, de data asta, Zab Ruskie nu se lăsa deloc abătut de la prima lui idee. Încrucişă braţele şi se sprijini cu un umăr de zidul de „chiulase".

— O ştii, zise el, pe fata aia de la laboratorul de preselecţie.

— Care fată? întrebă neglijent Cot, luând, din spatele capului bărbatului întins, fişa pe care erau trecute coordonatele de direcţie.

— Fata *aia*! exclamă Zab Ruskie. O cheamă Natalia. Deşelata aia mare, cu sânii să-ţi...

— ... să-ţi spargi capul în ei, continuă Cot.

Când Zab spunea despre o fată că avea „sânii să-ţi spargi capul în ei", era semnul clar că avea o slăbiciune pentru ea. Cot zâmbi şi citi fişa:

E-B.C. 40023.

„E" corespundea categoriei de „imaginativi" – obsedaţi de persecuţie, paranoici, maniaco-depresivi, ciclotimici etc. Majoritatea: cremă! Literele „B" şi „C" corespundeau iniţialelor pacientului. Cifra de la sfârşit corespundea, probabil, sectorului din Bula de Încuşcare, spre care era dirijat pacientul. *Probabil*, căci Cot nu primise niciodată precizări în această privinţă şi nici nu cerea.

Repetă de câteva ori în minte: E-B.C. 40023..., în timp ce Zab Ruskie se extazia:

— Natalia, amice! Ei bine, cred că i-a căzut cu tronc drăguţul de Zeb! Există zâmbete, amice, care nu înşală! Nu mai spun de felul în care îşi mişcă fundul când drăguţul de Zeb e prin preajmă...

Cot se întreba de ce fetele care se găsesc în colimatorul lui Zeb Ruskie încep imediat să „mişte din fund" într-un anumit fel? Zise cu voce tare:

— E-B.C. 40023.

Zab desfăcu braţele. Aşteptă ca amicul său să pună la loc fişa în locaşul ei, apoi închise targa.

— Şi are un fund simpatic foc, îţi spun eu! zise el, acţionând mecanismul de închidere. Mă întreb ce caută fata asta aici?

— Lucrează la preselecţia bolnavilor, răspunse Cot.

Scrise E-B.C. 40023 pe tabelul de direcţie, deasupra chiulasei propulsorului.

— Ce mai glumă! zise Zab Ruskie.

Ridică planul până la nivelul chiulasei şi acţionă deschiderea acesteia: un tub perfect negru.

— Voiam să spun că aş vedea-o mai curând pe un Platou de filmare, cu fizicul ei... Incultule!

În timp ce targa închisă aluneca în tub, Cot răspunse:

— E nevoie şi în afara Platourilor de unele care să nu fie nişte nasoale, amice Zab. Altfel, imaginează-ţi starea noastră, a tuturor. Am fi poate tot la Încuşcare... dar ca pacienţi. Nu?

Zab chicoti.

Acţionă dispozitivul de închidere a chiulasei şi acţionă plecarea tărgii. Urmă, ca de fiecare dată, un mic zgomot înăbuşit.

„Călătorie sprâncenată, E.B.C. 40023", îşi zise Cot Danton.

— Îţi spun că e potrivită pentru mine! reluă Zab, în timp ce o nouă targă se apropia de bandă. Poate că noaptea asta...

— Serios! zise Cot Danton.

29

Dinții strânși scrâșneau; zgomotul ăsta îngrozitor îi spărgea timpanele. Închise ochii ca să reziste vertijului și începu să coboare lent scara, treaptă după treaptă. De fiecare dată când punea piciorul pe o bară – o bară lată, aproape o treaptă: nici o legătură cu celelalte scări pe care le escaladase, împreună cu Marylin – pantoful făcea un zgomot dezagreabil.

Apoi piciorul se sprijini pe o suprafață mult mai lată. Un tremur nervos incontrolabil îi scutură piciorul. Puse jos și celălalt picior. Un timp, rămase în această poziție, cu mâinile prinse puternic de cadrul scării care se ducea în jos, dinspre rampă, lipită de zid. Așteptă să i se domolească bătăile inimii.

Atunci deschise ochii.

Și înțelese că se afla pe una dintre acele pasarele zărite de sus. Dădu drumul scării. Cadrul îi lăsase urme roșiatice în palme.

Aici e ALTUNDEVA, Citizen! Totul merge bine!

Mârâi, exprimându-și uimirea, neîncrederea, suspiciunea... și iritarea provocată de această afurisită de frază care se repeta mereu: *Totul merge bine, Citizen!* Ce bătaie de joc!

Încercă să se calmeze, îşi trecu, încă o dată, cureaua armei peste cap şi luă în mână puşca-rad. Inima îi bătea la fel de tare. Din când în când, simţea mici spasme, care îi crispau stomacul, ca apoi să dispară repede. Îi era sete, îi era foame. Dar asta nu era nimic. Avea o sete mult mai importantă: dorinţa de a şti.

Lucrurile cele mai neplăcute erau migrena şi senzaţia că avea un cap de patru-cinci ori mai greu, plin de foc.

Ai reuşit, Citizen!

Dar *ce* reuşise?

Făcu câţiva paşi, se dezlipi de zid, ca să-şi facă o idee despre decorul în care se afla.

Ideea pe care şi-o făcu fu ca o palmă uriaşă peste faţă, care îl ţintui locului la momentul potrivit, încremenit, în timp ce valurile migrenei se înteţeau.

Se afla acolo, hirsut, palid, faţă de spectru, în hainele pline de mizerie. Avea o puşcă în mână.

Decor: o falie.

O falie care semăna oarecum cu cele din Centură, cel puţin prin dimensiuni. Un canion înalt de câteva sute de metri. Două ziduri verticale, unul de fiecare parte. Nimic altceva. Două ziduri pe care le despărţeau vreo douăzeci de metri – nu mai mulţi, acoperiţi de pasarele orizontale, rectilinii, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Pasarelele erau late de doi metri, lipite de zid şi protejate, spre sol, de o balustradă tubulară. Din loc în loc, se afla o gaură deschisă în pasarelă, şi de la ele porneau scări, vertical, ca să se ajungă de la una la alta, de la un nivel la altul.

Deasupra era un tavan cenuşiu, traversat în lăţime, de la o margine la alta a faliei, de o canalizare. Într-un loc pre-

cis, pe ultima pasarelă, cea mai înaltă, cea care se afla direct sub canalizare, stătea Citizen încremenit.

Şi era, pur şi simplu, singura fiinţă vie din acea lume a tăcerii.

Un gând îi trecu fulgerător prin minte: „Sunt singura fiinţă care a venit vreodată până aici: e uluitor, dar ADEVĂRAT.

Când fu din nou în stare să se mişte, se apropie de balustrada pasarelei şi se aplecă uşor în afară. Ţeava armei lovi tubul balustradei: se produse un vacarm infernal.

Se uită în jos. Cădere liberă. Exista o deosebire faţă de faliile din Centură – în afara faptului că acelea erau goale, netede şi acestea pline de pasarele şi de scări –, o diferenţă importantă: lumina. Aici totul era scăldat în lumină, lumina de la o mulţime de spoturi încastrate în porţi.

Se dădu înapoi şi lovi din nou cu arma balustrada. Nou vacarm.

Se sprijini cu spatele de una dintre porţi. Acum simţea un fel de fier încins până la roşu, care îi străbătea pieptul. O senzaţie urâtă.

Din cauză că se tot uita fix la înşiruirea de porţi şi de pasarele, la cadrilajul de scări de pe peretele din faţă, privirea i se împăienjeni. Stătu un moment cu ochii închişi. Apoi deschise pleoapele. Se dezlipi de zid şi se puse în mişcare.

Nu ştia încotro merge. Dar nu putea să rămână acolo.

Merse, la început cu paşi mici, apoi din ce în ce mai repezi. Ecoul era infernal.

Cronometrul de la mână indica 6:10. Citizen luă hotărârea să meargă o oră. Apoi va vedea. Nu fu nevoit să-şi

punã întrebări despre direcţia înaintării: un eveniment avu loc cu mult înainte de expirarea răgazului acordat.

Înainta de vreo zece minute şi înţelese că nu va putea să menţină ritmul. Inima îi bătea cu putere, capul îi huruia, picioarele erau incredibil de grele. Tălpile îi alunecau în încălţările ude.

Se opri, gâfâind şi cu privirea tulbure, şi se sprijini de perete, între două uşi şi sub un spot luminos. Un moment, încă mai răsună ecoul ultimilor săi paşi. Dar continuă... continuă, continuă mult prea mult *ca să fie doar ecoul paşilor săi.*

Undeva, mai era cineva care mergea. Care se apropia.

Citizen îşi îndreptă spatele, cu simţurile în alertă.

Şap, şap, şap...

Venea cineva, era clar. Un zgomot de încălţări uşoare sau de picioare goale pe o pasarelă.

Unde?

Era extrem de greu să te orientezi şi să găseşti proveniența acelor paşi. Nu puteai spune la ce nivel, nici pe ce margine a faliei avea loc acel mers. Şi nu se vedea nimic.

Cât vedeai cu ochii, pasarelele erau pustii.

Citizen se înfioră. Se întrebă dacă trebuia să aştepte acolo, nemişcat, sau să meargă mai departe. În secunda următoare, îl zări pe cel care mergea.

Drept în faţa lui, la câteva sute de metri.

Omul (trebuia să fie un om) se ivise ca prin farmec din zidul de uşi. Citizen nu era în stare să spună dacă una dintre acele uşi se deschisese sau fusese aşa dintotdeauna.

Ridică arma.

Omul se apropia, calm. Brațele i se bălăbăneau. Nu era înarmat.

Șap... șap... șap..., zgomotul, picioarelor goale pe metalul pasarelei.

Și apoi omul se află la mai puțin de zece pași de Citizen. Se opri.

Era un individ, aparent un mascul, gol-pușcă – după toate aparențele, mascul, căci organele sale genitale erau ciudat de reduse, aproape inexistente: un penis mic în formă de mugure întărit. Dacă era vorba de un bărbat, probabil că suportase o serie de operații chirurgicale la acel nivel. După ce examină personajul timp de câteva secunde, Citizen își zise că era probabil vorba de ceva artificial.

Umanoidul era, deci, complet gol, fără nici un firișor de păr pe pielea albă. Foarte albă. Avea aproximativ un metru și șaizeci de centimetri. Avea capul neted, deși deformat de o calotă circulară de mărimea unei jumătăți de măr în creștetul frunții. Avea o față lipsită de expresie și niște ochi de sticlă care se uitau țintă la Citizen.

La brâu avea o centură neagră; o centură de care era prinsă, pe buric, un fel de cutie dreptunghiulară. Umanoidul duse mâna spre cutie și, în tăcere, răsunară câteva note cristaline. Umanoidul aștepta – ca și cum acele note ar fi trebuit să producă un efect asupra lui Citizen.

Citizen își păstra nemișcarea, cu pușca-rad îndreptată în față.

Pe fața umanoidului apăru, o fracțiune de secundă, umbra unei expresii descumpănite.

Pronunță cu o voce atonă:

— Ești o eroare. *Trezește-te.*

Cuvintele dansară în capul lui Citizen timp de câteva secunde.

— Eşti o eroare, repetă celălalt. Trezeşte-te. Întoarce-te în mediul tău personal.

Ultima frază îi provocă lui Citizen un hohot de râs nervos.

— Nu te înţeleg, zise mecanic umanoidul. Explică-te. Spune-ţi codul. Te voi ghida.

— Eu nu înţeleg nimic, zise Citizen. Poţi să-mi spui unde mă aflu?

Umanoidul păru încă o dată dezorientat. Reuşea să-şi fabrice o atitudine aproape cu adevărat umană.

— Eşti o eroare. Spune-ţi codul, te voi ghida.

Făcu un pas în direcţia lui Citizen – care se trase înapoi, ca să menţină o distanţă egală între el şi robot.

— Eşti o eroare. Spune-ţi codul. Te voi ghida.

Umanoidul înainta.

Citizen se dădea înapoi. Duse din nou mâna la cutia de la centură. O armă?

Citizen trase.

Un singur jet. O linie fină de foc, care îl lovi pe umanoid drept în piept, trecând prin el dintr-o parte în alta.

Pe pielea albă avu loc o explozie sângeroasă şi *omul* se prăbuşi pe pasarelă.

Omul.

Preţ de câteva clipe, Citizen contemplă cadavrul care sângera, scuturat de câteva ultime spasme nervoase. Apoi cadavrul deveni cadavru, inert. Citizen se apropie de el cu mare grijă. Ochii mortului erau larg deschişi şi fixau tavanul, la câţiva zeci de metri mai sus.

Citizen se simți cuprins de o teroare inexplicabilă, incontrolabilă. Păși peste mort și o porni la fugă pe pasarelă. Dar se liniști la fel de repede pe cât intrase în panică, când ajunse în locul de unde se ivise individul din perete... Nu ieșise din perete... acolo începea un culoar.

Citizen intră pe culoar și se opri curând, după ce străbătu vreo zece metri, cu privirea atrasă de o pată de culoare, care contrasta cu cenușiul uniform al zidului. O pată dreptunghiulară, ușor gălbuie. Citizen se apropie.

Ceea ce avea acolo sub ochi, încrustat în placa translucidă de plasto, era un grafic, un plan – nu numai un plan al locului în care se afla, ci un plan global al universului în care pătrunsese.

Un plan al lumii exterioare Centurii.

Citizen mârâi incitat și se aplecă asupra graficului. În cap îi răsuna vocea omului ucis: „Ești o eroare, trezește-te..." (O să mă trezesc mai târziu, fir-ar să fie!)

Graficul reprezenta un fel de roată cu zbaturi, formată de o succesiune de dreptunghiuri culcate unele peste altele, puțin oblic față de linia de direcție a razelor invizibile ale acestei roți. O roată cu zbaturi... o roată dantelată.

Centrul era gol de orice figurare geometrică, dar era plin de cifre și de simboluri pe care Citizen nu fu în stare să le descifreze. Fiecare dintre dreptunghiurile care formau aureola crenelată avea pe grafic o lungime de treizeci de centimetri și o lățime de cincisprezece. La prima vedere, erau vreo sută.

Figurile dreptunghiulare erau ele însele decupate în figuri mai mici, împărțite în dreptunghiuri, traversate dintr-o parte în alta, după axele mediatoare, de linii roșii. Citizen

înțelese că acele decupaje din interiorul dreptunghiurilor roții cu zbaturi reprezentau divizarea de faleze-blocuri, cu uși. Dreptunghiurile erau legate între ele de o rețea extrem de strânsă de linii punctate și de linii de culori diferite – care nu puteau să fie decât trasee de comunicare. Cifrele și simbolurile grafice, din abundență pe grafic, erau de neînțeles.

Studie planul mult timp, în căutarea unui indiciu precis. Singurul lucru probant, pe care reuși să-l descopere, fu o cruce încercuită cu roșu, care probabil că reprezenta locul unde se afla. Asta corespundea cu ceea ce putuse să remarce în jurul lui. Indiciul era de-a dreptul neînsemnat, derizoriu, dar mintea înfierbântată a lui Citizen știu să îl transforme în trambulină, o trambulină de o importanță suficient de mare ca să-i permită să-și facă o idee relativ precisă despre ceea ce el numise „universul roții cu zbaturi".

Își îndreptă spatele și se uită câteva secunde în jur, spre șirul de uși.

„Ești o eroare, trezește-te..."

Iată cum arăta lumea dincolo de Centură. O altă Centură, făcută din blocuri paralelipipedice lipite unele de altele, legate printr-o încâlceală infernală de tuburi de comunicație. Dincolo de acest dincolo, nu mai era nimic. Dar dincoace însă, erau vizibile urmele unei rețele de comunicație, deși fuseseră șterse dinadins, ca să lase loc cifrelor și simbolurilor. Se citea cu claritate punctul de plecare (sau de sosire) al unui număr incalculabil de „teci", care puteau să fie de genul acelui tunel prin care sosise Citizen.

„*Citizen!*"

Era Nivelul şi Bulele Spectacolului. Era Centura şi bloc-maşinile interne, consumatorii de video sălbatici. Era Roata cu Zbaturi şi ale sale pale-cupe gigantice, care conţineau alte blocuri cu pereţi acoperiţi de scări şi pasarele şi uşi.

„Eşti o eroare. Trezeşte-te."

Păi, sunt cum nu se poate mai treaz! Am descoperit ultima Centură circulară a lumii! Şi nu visez!

Din ce este făcut exteriorul acestei Ultime Centuri, Citizen? Ce se află deasupra, dincolo de acele blocuri care conţin blocuri. Ce se află în spatele uşilor închise? Ce voia să spună acel-om-robot, cu cutia lui muzicală, cu cucuiul în frunte, ce voia să spună cu cuvintele: *trezeşte-te*...

Citizen privi în lungul culoarului: distanţa era prea mare ca să-i zărească în vreun fel capătul. După grafic, alte culoare ar fi trebuit să traverseze perpendicular culoarul pe care se afla el.

Doamne, Cit! Spaginate (cum să numească astea?), blocuri care trebuie să fi avut o lungime de câteva sute de kilometri, şi o lăţime de câteva zeci de kilometri, şi poate că tot atât de înalte?

De ce, Cit?

Se puse în mişcare. Simţea o înflăcărare nouă, care ştiuse să alunge epuizarea şi teama. De ce?

* * *

Şi Citizen merse mult timp, mult timp... foarte mult timp. Nu părăsi nivelul pasarelei pe care se afla. Merse de-a lungul unor culoare interminabile şi intră pe alte

culoare care le intersectau pe primele în unghi drept. Era totuşi acelaşi decor de uşi. Avea impresia că rătăceşte pe flancul unor dulapuri gigantice, ale căror faţade ar fi fost pline de sertare.

Merse.

La un moment dat, îşi scoase încălţările. Le aruncă în gol; dispărură învârtindu-se.

Întâlni şi alte planuri prinse în perete şi se opri în faţa lor, de fiecare dată, ca să le studieze îndelung. Toate acele planuri confirmau prima lui idee.

Din când în când, ridica capul şi se uita deasupra lui. Acolo, sus, decorul se schimba: când volumele emisferice ale conductelor lipite nu astupau tavanul, se puteau zări împletiturile infrastructurilor care tăiau „cerul" şi se pierdeau treptat în umbra vagă.

Citizen merse îndelung. Nu mai întâlni nici un alt individ-robot.

Şi apoi, pe când oboseala prea mare îi împiedică din nou mersul, se opri. Se sprijini cu coatele de balustradă ca să-şi tragă sufletul.

Stătea acolo, frânt de oboseală, când, brusc, toate uşile culoarului, pe flancul falezei, se deschiseră în acelaşi timp.

30

Îl cheamă Do-re-fa şi are totdeauna acelaşi vis. Ştie că visul este necesar somnului, garantându-i echilibrul psihic. Ştie că este plăcut să visezi.

În acest vis, este totdeauna gol. Dar asta nu-l stinghereşte – de ce aţi vrea să fie stingherit de nuditatea lui? Toată lumea este goală în vise.

Îl cheamă Do-re-fa şi are mereu acelaşi vis. Iată care este visul lui.

Mai întâi decorul: o sală imensă şi albă. Un bloc operator de neurochirurgie. (Dar sunt şi alte decoruri, precum sălile de mese comune, sălile de cultură fizică, dormitoarele comunitare de defulare sexuală... Să zicem că îşi petrece cea mai mare parte a timpului în blocul operator – dacă timpul înseamnă ceva, într-un vis!)

Do-re-fa nu-i niciodată singur. Are însoţitori şi însoţitoare. Ei şi ele sunt toţi goi, ca el. Cu capul ras, ca el, cu sexul epilat, ca el. Femeile care îi procură atâta bucurie şi excitare în dormitoarele comunitare nu au aici asupra lui nici cel mai mic efect. Do-re-fa ştie că fiecare lucru vine la timpul lui.

Însoţitorii săi cei mai intimi (adică cei şi cele care lucrează cu el la masa nr. 12) se numesc Re-mi-do, Sol-si-si, Si-la-mi şi Do-sol-si.

În visul său, Do-re-fa pluteşte într-o junglă de circumvoluţiuni cervicale. Pe masă este un pacient. Ca regulă generală, este un copil, mascul sau femelă, care a fost deja pregătit şi are releul implantat. Trebuie atunci doar să fie schimbate circuitele acestui releu. Simplu. Do-re-fa ştie la perfecţie ce trebuie să facă. Nu se înşală niciodată. Trebuie spus că nu poate să se înşele: primul său releu îi dictează gesturile.

Uneori, pacientul este un adult. Un monstru care trebuie adaptat. Ca în visul lui actual.

Cele trei note răsună în capul său, semnalându-i că trebuie să intre în joc. Se supune. Do-re-fa...

Pacientul este un adult, un bărbat. Poartă prematricula pe un colier metalic prins la gât: E-B.C. 40023. Este palid sub coca translucidă. Prima mişcare a lui Do-re-fa constă în a da un nume, o personalitate, acelui bărbat. Acţionează cu precizie braţele telescopice ale bisturielor-laser. Gata: două înţepături infinitezimale în cutia craniană a lui E-B.C. 40023, care a devenit pe loc La-si-fa. Mai departe se trece la includerea personalităţii-program de La-si-fa şi a circuitelor de coduri de care va trebui să asculte. Această parte a operaţiunii este efectuată de o mulţime de pensete, dirijate de Do-re-fa şi asistenţii săi. Gesturile lor sunt precise şi eficace. Ascultă ei înşişi de propriile lor circuite-directive, grefate în creştetul cutiei craniene.

Do-re-fa are totdeauna acelaşi vis. Singura schimbare o constituie pacienţii, care sunt mereu alţii.

În schimb, viaţa sa reală este prodigioasă, plină de felurite aventuri. El este cel mai puternic, e în stare de orice. Da, a trăit mii de aventuri, atât de multe, încât nu este în stare să aibă o amintire globală. Doar frânturi... A

străbătut țări fantastice, a văzut zeci de lumi, ba chiar a fost pe un număr mare de planete.

Viața lui Do-re-fa – care poartă atunci multe alte nume, după cum îi place – este cu adevărat o viață pasionantă, teribil de pasionantă.

* * *

De la un timp, La-si-fa are mereu același vis.

Cunoaște marea importanță a viselor conștiente, în timpul somnului. Ele constituie garanția echilibrului său psihic.

Nu are niciodată coșmaruri.

În acest vis, este totdeauna gol. Dar asta nu-l jenează – ar trebui să fie jenat? Toată lumea e goală, în visele sale. Numele său este La-si-fa, și iată ce se întâmplă.

Își părăsește mediul personal și se îndreaptă spre centrul de cultură. Centrul de cultură este un spațiu vast, unde sunt aliniate serele și cuvele. Aici crește o varietate infinită de plante, fructe și legume.

La-si-fa se ocupă în special de sparanghel și de salsifi. Dar se poate atinge de orice, știe asta. Totuși, nu a aflat niciodată – sau poate că nu-și mai amintește: trecutul nu există în vise. De altfel, nici viitorul.

La-si-fa are prieteni. Prietenii se numesc Do-do-re, Re-do-la, Do-la-la și Fa-fa-si. Și alții. Au conversații lungi și muzicale, în timp ce supraveghează creșterea plantelor, recoltarea și expedierea lor spre... Expedierea lor.

Do-la-la exercită asupra lui La-si-fa o anumită atracție sexuală, din când în când. Asta nu-i o problemă. La-si-fa știe că va veni timpul.

31

Toate uşile se deschiseră, strângându-se ca nişte acordeoane, fiecare lăsând să treacă un bărbat sau o femeie – în pielea goală. Aceste zeci de apariţii simultane, de-a lungul pasarelei, provocară un fior de stupefacţie pe pielea lui Citizen.

„Eşti o eroare! Trezeşte-te!"

Preţ de câteva secunde, se întrebă dacă nu chiar visa! Era atât de... inimaginabil! Niciodată, în nici unul dintre filmele făcute, nu trăise o situaţie asemănătoare! Inimaginabilă, Citizen...

Era crispat, încordat, cu tot corpul ţeapăn ca un buştean. Ţinea degetul pe trăgaciul puştii-rad...

În spatele lui, pe cealaltă pasarelă, dincolo de falie, era la fel; nu era nevoie să privească: auzea.

Bărbaţi şi femei. De toate vârstele, între cincisprezece şi cincizeci de ani BT, la prima vedere. Teribil de goi, cu capul ras până la sprâncene – singurele fire de păr de pe corp erau genele. Bărbaţii nu erau castraţi, ca primul întâlnit în cale – acela trebuie să fi fost un fel de gardian. Organele lor genitale erau cât se poate de normale. Femeile aveau şolduri mai mult sau mai puţin late, abdomenul mai mult sau mai puţin rotund, sâni, mai mult sau mai puţin grei. Masculii sau femelele, nici unul dintre ei nu purta

acea centură cu cutie, remarcată la acela pe care îl omorâse. Toți aveau o mică excrescență în formă de jumătate de măr în creștetul frunții.

La naiba, Cit!... Să tragi în grămadă?

De ce să tragă?

Fantomele goale păreau vesele – sau, mai exact, fețele lor exprimau o fericire delirantă, cel puțin o beatitudine absolută. Ieșiseră din perete și ușile se închiseseră imediat în urma lor – mai puțin una, deasupra căreia, în interior, pâlpâia o lumină roșie, la mai puțin de zece pași de locul unde se afla Citizen. Aparițiile fantomatice se amestecară între ele, schimbând un fel de gângurituri modulate, care umplură curând spațiul faliei cu o flecăreală formidabilă, formată din mii de piuituri.

„Ești o eroare!"

Și chiar se simțea o eroare, murdar și puțind în hainele lamentabile, cu tot părul de pe corp, cu părul de pe cap năclăit, răvășit, nebărbierit, cu arma în mână. O eroare fantastică, în mijlocul unei trupe curate și în pielea goală, trupă ce se pusese în mișcare, curgând parcă molcom de-a lungul pasarelei, care intra în deschizătura ușii cu tocul pâlpâitor.

Întâlni multe priviri, dar parcă l-ar fi remarcat o secundă, nu mai mult; ca și cum ar fi fost invizibil în mijlocul acelei trupe. Privirile lor calme treceau prin el fără cea mai mică greutate. Curând, foarte repede, ultimii se perindară prin fața lui Citizen. Zgomotul se domolea deja la toate nivelurile. Se dezlipi de balustrada pasarelei, se repezi în după ultimei siluete din grup – o femeie destul de tânără, cu urechile dezlipite de fiecare parte a capului ras,

cu fese mari, care se mişcau, una după alta, la fiecare pas – şi se luă după ea. Uşa-acordeon se închise în urma lui.

Încă un culoar, dar de mărime redusă: nu mai înalt de trei metri, lung de vreo zece metri şi lat de patru-cinci metri. El dădea într-o sală mai mare, un volum paralelipipedic a cărui bază, după estimările lui Citizen, putea să aibă o suprafaţă în jur de două sute de metri pătraţi şi o înălţime de cincisprezece-douăzeci de metri. În acest spaţiu se aflau mai multe mese, precum şi o bandă rulantă centrală, supraînălţată, care traversa sala dintr-o parte în alta, ivindu-se dintr-un sas aflat la unul dintre capete, dispărând apoi în alt sas de la celălalt capăt – în această parte zidul nu era închis, de fiecare parte a sasului deschizându-se mici arcade, ca să permită accesul în altă sală. Citizen remarcă imediat arcadele. Mesele erau dispuse câte cinci de fiecare parte a bandei rulante; deasupra fiecăreia dintre ele se aflau suspendate maşinării enorme cu carcase grele, ermetice, din care atârnau o mulţime de braţe articulate şi diferite tubulaturi.

Un moment, Citizen rămase în prag. Văzu fantomele goale şi piuitoare ocupându-şi locul la mese, după o ordine foarte precisă, obişnuită. (Nimeni nu-i acorda vreo atenţie: era mai departe invizibil...) Apoi banda rulantă se puse în mişcare, aducând până la mese serii de piese metalice. Fantomele apucaseră braţele articulate care atârnau din carcasele maşinăriilor. Unii trăseseră în faţa ochilor tije extensibile terminate cu ecrane protectoare din sticlă fumurie. Citizen îşi părăsi punctul de observaţie şi se apropie de mese.

Unele categorii de piese metalice erau basculate automat pe unele mese. Acolo, alt mecanism, comandat de fantomele care manipulau brațele articulate, asambla într-un anumit mod piesele selectate. Atunci, cei care aveau fața protejată de ecrane acționau și ei dispozitivele pe care le comandau. De sub carcasele metalice țâșneau linii de foc, care cădeau, în mijlocul unui val de scântei, în trei-patru puncte precise ale asamblării pieselor. Aceste asamblări, acum sudate, își continuau drumul pe banda rulantă și erau basculate pe altă masă, unde li se adăugau alte elemente, care erau și ele imediat sudate între ele și pe corpul inițial. Apoi porneau iar la drum, ajungeau pe masa următoare, unde erau adăugate alte elemente.

Citizen urmări astfel înaintarea acelui „lucru", care era astfel construit. La capăt, înainte de a fi înghițite de sas, piesa semăna cu un fel de carcasă imprecisă, căreia Citizen nu fu în stare să-i confere vreo identitate. Și era foarte evident că toate fantomele, care participaseră la confecționarea ei, erau la fel de neștiutoare în această privință.

Citizen se plimbă prin sală. Acel fel de invizibilitate, pe care păreau că i-o acordă toți, făcea să se nască în el două sentimente contradictorii: stinghereală și iritabilitate, pe de o parte, siguranță și relaxare, pe de altă parte.

Se plimbă de colo-colo, urmări de câteva ori traseul pieselor pe bandă, de la plecare și până la asamblarea finală. Totul era identic.

Citizen încercă, de câteva ori, să atragă atenția fantomelor. Făcu gesturi în fața ochilor lor, le atinse, dar nu provocă nici o reacție, în afara unui vag clipit. Apoi le vorbi, răcni la ele, în duduitul mașinilor și sfârâitul sudurii

şi al clinchetului pieselor care se ciocneau. O dată, pe când răcnea insulte la urechea unei tinere fete, obţinu o reacţie – în sfârşit. Fata se întoarse spre el şi îl privi repede (ca să nu fie distrasă de la treabă.) Se uită la el, dar fără mirare. Îl vedea – nu era, deci, invizibil. Ea zise:

— Destul. Aş vrea altceva. Nu interferenţă.

Sensul acestor vorbe sibilice era necunoscut lui Citizen, care amuţi uluit.

Prin urmare, *îl vedeau*. Îl vedeau, dar nu-l băgau în seamă.

Atunci, Citizen luă hotărârea să treacă în sala următoare.

Decise să se plimbe, să afle cât mai multe despre acea societate de fantome care popula Roata cu Zbaturi. Cât mai mult, pentru simpla plăcere şi ca să-şi satisfacă nevoia de a şti, până nu se întâmpla ceva care să-l oprească. Trecu în sala următoare, pe sub micile arcade, şi urmări înaintarea primului asamblaj, la care erau adăugate multe piese suplimentare. Traversă acea sală şi alta, şi încă una.

În sfârşit, înţelese că era vorba de carcasa unor vehicule electrice deosebite, de acelaşi tip cu cele folosite pe Platourile din Nucleu.

Transpirând abundent, Citizen îşi continuă plimbarea stranie. Era conştient de mirosul groaznic pe care îl degaja şi care, uneori, făcea să freamăte nările fantomelor în pielea goală, când stătea prea aproape de ele. Luă hotărârea să suprime, în parte, sursa acelei adevărate poluări, sfâşiindu-şi cracii pantalonilor cu o unealtă ascuţită, luată de pe o masă, dintr-o sală de înşurubare manuală. Aruncă

cele două bucăți de pânză urât mirositoare într-o pubelă prinsă în zid.

În același moment, activitatea din săli încetă. Văzu fantomele îndreptându-se spre zidurile din acel loc, apăsând fiecare pe rând pe o serie de clape, aliniate pe un panou încastrat. La baza panoului, se afla o cupă mică, în care cădeau tablete nutritive, la două secunde după apăsarea clapelor.

Bărbații și femeile se serviră, fără să se înghesuie. Își reluaseră piuiturile muzicale, într-o gamă foarte restrânsă de patru sau cinci note. Aveau niște fețe oribil de tâmpe și satisfăcute – placide – și își mestecau tabletele cu un aer inspirat, adunați în grupuri mici de doi sau trei – nu mai mulți de trei, dar nici singuri.

Acest spectacol trezi foamea lui Citizen – precum și o nouă senzație de oboseală. Se strecură printre grupuri (care, în timp ce mestecau și piuiau, îi aruncau priviri distrate), până la tabloul prins în perete. Ce se va întâmpla, dacă va opera o selectare personală? Avea dreptul? Oare distribuția era programată după un număr prestabilit de cereri? Acele grefe emisferice, purtate de fantome pe frunte, jucau un rol important în reglementarea nutrițională? Nu exista decât un singur mijloc de a afla răspunsul la aceste întrebări...

Citizen memorase cu grijă ordinea de selectare a clapelor: roșu, roșu, galben, verde. Apăsă de două ori la rând pe clapa roșie, apoi pe cea galbenă și pe cea verde. Cele două tablete căzură imediat în cupă. *Ai reușit, Citizen!*

Apucă tabletele, le desfăcu și mușcă din ele. Erau la fel cu cele găsite în distribuitoarele din Centură și cele din

Bulele Nucleului. Probabil că aici era hrana de bază, meniul zilnic, planificat ca să asigure hrănirea fantomelor-muncitori.

Această pauză de masă dură ceva mai puțin de zece minute, după care, „goii" se întoarseră la mesele de lucru. Banda rulantă se puse din nou în mișcare.

Citizen mâncă tabletele fără grabă. Rămase cu o senzație de saţietate şi nu simți nevoia să bea apă. Ca măsură de precauție, mai păstră puțin dintr-o tabletă, înfăşurând rămăşița în celofanul protector, şi puse totul în buzunar.

* * *

Citizen merse mai departe, din sală în sală. Ajunse, de câteva ori, la capătul unuia dintre acele culoare, în faţa unei uşi închise, care probabil că dădea spre pasarela exterioară.

O mare parte dintre blocuri era, deci, ocupată de locuri de muncă, unde se construiau vehiculele electrice individuale. Şi nu numai vehicule, ci şi o mulțime de alte lucruri şi de alte produse – TOTUL – necesare vieții în Nucleu.

Sălile vizitate de Citizen era echipate doar pentru construirea de vehicule.

La un moment dat, Citizen se pomeni în faţa unui individ castrat şi cu centură neagră, asemenea celui omorât. Vizita o sală, ai cărei ocupanți lucrau la pulverizarea vopselei pe caroseria vehiculelor. Toți purtau măşti de protecție. Mirosul era foarte puternic. Citizen se pregătea să părăsească acel loc, mergând spre un culoar ce dădea spre o altă sală.

Acel om se afla pe culoar. Citizen îşi zise că era un gardian, un supraveghetor oarecare.

— Eşti o eroare, zise Gardianul, pe un ton monocord, exprimându-se cu greu. Eşti o eroare, urmează-mă.

— Să crezi tu! replică Citizen.

Îşi zise: „Să te urmez? Ce faceţi cu *erorile*? Le *corectaţi*?"

Gardianul ridică o mână, pe care o puse în partea de sus a cutiei de la centură. Un zgomot scurt răsună în capul lui Citizen. Un şir de note grave.

— Cu asta controlaţi turma? zise el. Dar eu nu fac parte din turmă, iar muzica ta nu mă deranjează.

Drept la ţintă, Citizen...

Gardianul păru foarte uimit, preţ de o secundă. Lăsă ochii spre mâna care apăsa cutia neagră, iar Citizen profită ca să-i expedieze o lovitură cu patul armei drept în cucuiul frontal. Gardianul se prăbuşi fără un strigăt, scos din circuit. Un moment, Citizen se uită la marioneta prăbuşită. Îşi zise că viaţa, pentru el, în acel univers, putea să nu fie prea complicată, cel puţin un anumit timp. Putea să fie un parazit fără probleme notorii. Nu. Nu va fi agasat, va găsi cu ce să se hrănească, iar gardienii care se vor încăpăţâna să spună că era o eroare, vor fi eliminaţi unii după alţii. Armele lor nu aveau nici un efect asupra lui şi nu păreau antrenaţi să se apere.

Citizen trecu în altă sală.

* * *

Traversă poate vreo cincizeci sau şaizeci de astfel de locuri de muncă. Asistă la crearea unor vehicule personale, precum şi la cea a unor rame de metrotub. Văzu cum erau mulate unele grinzi metalice, destinate structurilor de con-

strucţie. Văzu cum erau ţesute suprafeţe importante de pânză, cum valurile lor erau tăiate în fâşii regulate şi apoi retăiate în bucăţi care aveau toate şansele să devină haine...

În mod cu totul întâmplător, pe la sfârşitul periplului, se pomeni într-un loc cel puţin... ciudat. Lăsase în urmă sălile şi, de la o vreme, înaintând la întâmplare, urma labirintul de culoare goale, scăldate în lumina violentă a rampelor luminoase. Deodată, auzi zvonuri de muzică. Grăbi pasul. După vreo sută de metri, se pomeni, uluit, într-o sală infinit de lungă şi lată doar de patru-cinci metri. Acolo erau o mulţime de separeuri, aliniate unul lângă altul, pe lungimea sălii. Erau lungi de doi metri, late de doi metri şi erau închise pe trei laturi.

În fiecare separeu se afla un pat – o cuşetă. Pe saltea, un cuplu făcea amor.

Muzică domoală. Gâfâituri. Fredonări modulate, care exprimau, probabil, diferitele grade de excitare.

O sută, două sute (dacă nu mai mult)... Erau două sute de cupluri, în acel bordel organizat, unde se agitau frenetic. Unii părăseau separeurile, alţii intrau. Oricum, nu erau cupluri decât în interior şi în aşternut: înainte şi după aceea, erau doar indivizi închişi în beatitudinea lor obişnuită.

„La naiba!" îşi zise Citizen. Şi, preţ de o secundă, fără să vrea, simţi stârnindu-se în el o dorinţă ambiguă, provocată de acel spectacol fascinant şi oribil.

Întoarse spatele şi ieşi pe culoar. Păstră mult timp în minte imaginea celui mai apropiat cuplu, cel pe care îl văzuse primul. Fata avea un abdomen deja rotund (sarcină în luna a treia sau a patra), iar grimasa de pe faţa ei se

potrivea mai mult cu durerea decât cu plăcerea... Ochii fetei, care îl priveau fără să-l vadă (sau nu-l băga în seamă, respingându-l instinctiv în afara schemelor programate de percepţia sa), peste umărul celui care o poseda...

Citizen intră brusc într-o sală, exact în clipa în care banda rulantă se oprea. Urmă turma spre şi pe culoarul de ieşire şi se pomeni în mijlocul fantomelor, pe pasarela exterioară – cu adevărata senzaţie că era *afară*. Valul uman era peste tot, pe toate pasarelele, dedesubt, precum şi de cealaltă parte a faliei gigantice. Piuiau pe patru note, în grupuri mici... Uşa care se închise în urma grupului lui Citizen nu era cea prin care intrase, cu multe ore înainte. Totuşi, nimic nu se schimbase: aceeaşi pasarelă, acelaşi decor de pereţi abrupţi şi aceleaşi uşi deschise, spre care se îndreptau fantomele.

Citizen se alătură unui bărbat destul de tânăr. Şi intră, cu el, în una dintre celule.

Cu un şuierat prelung, toate uşile se închiseră ca la comandă.

Şi Citizen simţi confuz că era pe punctul de a înţelege totul. Era o problemă de minute. Urma să înţeleagă *totul* despre mecanismul misterios care guverna viaţa acelei lumi.

Totul merge bine, Citizen, iar tu vei fi singurul, unicul, primul.

32

Când nu visează, La-si-fa duce o viață foarte interesantă.

Realmente.

Totul este perfect, totul îi este permis. *Poate* ceea ce îi place. Nu are nimic de criticat.

Dorințele sale sunt îndeplinite chiar mai înainte să se fi gândit să le rostească.

* * *

În realitate, nu-l cheamă La-si-fa.

Adevăratul său nume este Zorro Nap – unul dintre numele sale adevărate, căci, bineînțeles, poate să aibă zeci ce nume, sute de alte nume, dacă doreşte.

În realitate, totul este posibil.

33

Cabina era foarte îngustă şi despărţită în două. Dimensiunile nu le depăşeau cu mult pe cele ale separeurilor de copulare văzute de Citizen.

Se lipi cu spatele de uşa închisă, se uită în jur şi aşteptă.

Locul nu era luminat puternic: în tavanul jos era încastrată o simplă lampă, care revărsa o lumină roşiatică, blândă, făcând să dispară colţurile lucrurilor. „Mobilierul" era redus la minimum: un taburet metalic şi o cuşetă. Dar o cuşetă specială, arcuită astfel încât să se potrivească cu curburile corpului întins, cu saltea şi prevăzută cu braţe plate. Deasupra cuşetei se afla suspendat un aparat cu forme confuze, acoperit de un înveliş plastifiat opac, a cărui înfăţişare generală te putea duce cu gândul la o pâlnie enormă, cu vârf evazat, probabil articulat, care se termina cu un fel de muştiuc sferic la nivelul căpătâiului cuşetei.

Pe peretele din faţa cuşetei se afla un panou-distribuitor. Personajul în pielea goală, pe care Citizen îl urmase în cămăruţa lui, se opri în faţa panoului, selectă câteva clape şi primi două tablete nutritive. Se aşeză pe taburet şi mâncă.

Citizen nu se mişcă. Stătea cu faţa la tânăr iar privirea vagă a acestuia era îndreptată spre el; tipul s-ar fi uitat în

același fel și la un perete gol. Citizen nu făcu nici un gest, tot timpul cât celălalt își mâncă tabletele. Apoi tânărul se ridică, se duse în a doua parte a încăperii: o chicinetă unde se aflau un duș și o cuvetă pentru făcut nevoile. Omul se așeză pe cuvetă, cu coatele pe genunchi, și își făcu nevoile. Apoi, se apropie de cușetă și se întinse pe ea.

Inima bătu mai tare în pieptul lui Citizen.

Tânărul se instală confortabil pe cușetă.

Apucă vârful articulat al „mașinii-pâlnie" suspendată deasupra lui și îl trase spre față; acesta dispăru aproape total sub acel fel de cască. Își așeză mâinile pe brațele cușetei, și apăsarea o făcu să basculeze cu câțiva centimetri. Simultan, în creștetul căștii se aprinse o lumină roșie.

Corpul tânărului deveni rigid.

Citizen se uita. Simțea un nod în gât.

După trei secunde, într-o tăcere extraordinar de apăsătoare, tânărul începu să vorbească. Să vorbească normal, și în mod foarte *audibil*, fără cea mai mică greutate de articulare a cuvintelor, după cum observase Citizen la cei întâlniți mai înainte.

Vorbea.

În capul lui Citizen se produse o adevărată ruptură. Înjură înăbușit. Se apropie de cușetă, cu arma îndreptată în jos.

— Trebuie să atacăm, să atacăm mereu! zicea tânărul cu o voce fermă.

Urmă o tăcere lungă, apoi:

— Nu sunteți pregătiți, totuși, trebuie să atacăm. E singura noastră șansă...

„Singura noastră şansă de victorie, rosti o voce în capul lui Citizen. Singura noastră şansă să salvăm planeta..." .

— ... Singura noastră şansă de victorie, continuă tânărul întins pe cuşetă. Singura noastră şansă de a salva planeta...

Frânturi de dialog umpleau mintea clocotitoare a lui Citizen. Le-ar fi putut recita cuvânt cu cuvânt, împreună cu acel tip întins sub cască. Ba chiar ar fi putut să-i dea replica. Era un dialog pe care îl rostise deja, cu mult timp în urmă... aproape în altă lume.

La naiba, Citizen! Ar fi posibil!

Nu se mai putu controla mult timp. Cu o oarecare brutalitate, ridică imediat casca, îl apucă cu o mână pe tânăr şi îl trase podea, fără să ia în seamă faţa lui şocată. Se uită la el cu coada ochiului, înţelese cu nu va reacţiona imediat şi se întinse pe cuşetă. Trase în jos casca peste ochi, cu nervozitate, şi se pomeni încercuit de un fel de ecran semicircular. Apăsă pe braţele cuşetei, aşa cum îl văzuse făcând pe tânăr. Ecranul căştii se lumină imediat şi...

— Sunt mai organizaţi ca noi. La asta vă gândiţi, nu-i aşa? întrebă Zorro Nap.

Se simţea plin de forţă şi totodată enervat de lipsa de curaj de care dădeau dovadă generalii de la Apărare. Sala de Consiliu i se părea sufocantă. Dacă ar fi fost după el, i-ar fi lăsat acolo şi ar fi pornit imediat spre ultimii lui susţinători. Cu ei, ar fi luat conducerea Invadatorilor din Betelcity.

Dar trebuia...

Casca se ridică deasupra lui Citizen. Tânărul era în picioare, lângă cuşetă. Îşi pusese mâinile pe braţele lui Citizen şi trăgea, dar nu prea puternic.

— Incident, zise el. Incident.

Pe un ton plat. Pe faţa sa se putea vedea, totuşi, o anumită expresie de mirare, de agasare.

— Bine, bine..., şopti Citizen.

Coborî de pe cuşetă şi se uită la tânăr cum îşi relua locul şi repeta aceleaşi gesturi. Luminiţa portocalie se aprinse din nou. Omul reîncepu să vorbească...

Iar Citizen merse clătinându-se până la taburet. Era profund tulburat. Patul puştii-rad lovi podeaua.

Aşa, deci.

Descoperise Publicul.

„Eşti o eroare – trezeşte-te – incident..."

Descoperise Publicul. Sute de mii de roboţi umani programaţi, poate (cu siguranţă) mai mulţi. Trăiau acolo în Roata cu Zbaturi, în exteriorul Centurii şi al Nucleului. Erau puşi să îndeplinească tot felul de sarcini, pe care le executau fără greş.

Trezeşte-te...

Satisfăceau toate nevoile celor din Nucleu. Ei erau Superproducţia... Fără măcar să ştie, *într-un vis...*

Pentru ei, asta era realitatea: maşina de proiecţie, sub care se întindeau, după cum le recomanda programarea lor genetică sau corticală.

Dumnezeule, Citizen! CITIZEN!

În ciuda căldurii grele care domnea în acea încăpere, se simţea îngheţat. Tremura din ce în ce mai tare. Dinţii îi

clănțăneau și nu putea să-și ia privirea de la corpul întins, care trăia o aventură a lui Zorro Nap, *care era Zorro Nap!*

Publicul, Citizen! Totdeauna la ordinele Publicului! Evident! Să faci totul ca să mulțumești Publicul – ca să-l menții în rolul lui de Public suveran, ca să-l menții în starea lui de dependență și de sclavie!

CITIZEN! CITIZEN!

Și asta este viața lor, Citizen: un șir de filme concepute astfel încât să ofere un evantai maxim de emoții diverse, ca să se imagineze vii, puternici, mari, *eroi*.

Unde este Marele Dirijor, Citizen? Unde se ascunde? Doamne, măcar există?

O sută, două sute, opt sute, o mie, milioane de Zorro Nap sau alți eroi trăiau, în acel moment, în cușitile acelui univers smintit. Probabil după o alegere definită, care corespundea cel mai bine aspirației lor de moment – și aceste aspirații, aceste nevoi psihice, care probabil că erau controlate cu mare grijă, cu siguranță că jucau un rol precis în stabilitatea Box-Office-ului!

Se ridică brusc și se năpusti iar spre cușetă, de pe care îl smulse cu brutalitate pe tânăr.

— Lasă asta! Auzi? Nimic nu-i adevărat în ceea ce îți imaginezi! Uită-te la mine, fir-ar să fie, uită-te la mine! Sunt Zorro Nap! Uită-te la mine!

Năucit preț de câteva secunde, tânărul stătea pe podea și se uita la Citizen; fața lui tresărea de ticuri nervoase.

— Incident, zise el.

— Rahat, incident! răcni Citizen. Nu vrei să înțelegi? Nu înțelegi că totul e fals! Te fac să joci un rol, pe tine, pe

voi toţi! Dar poţi să alegi, poţi să alegi! Mă auzi? Eu am ales!

— Incident, repetă tânărul.

Se ridică în picioare şi urcă iar pe cuşetă.

— NU! răcni Citizen.

Ridică arma şi trase furios în proiectorul suspendat. Carcasa se umflă şi se topi în câteva locuri. Zgomote răguşite în rafale, ca nişte gâlgâieli metalice, se succedară brusc, în timp ce rămăşiţe negricioase căzeau pe pielea tânărului. Acesta repeta, pe un ton din ce în ce mai strident:

— Incident! Incident! Incident!

Citizen răcnea şi el, strigăte nearticulate, de furie şi de nebunie. Trase în uşă, care se deschise imediat. Se năpusti afară, pe pasarelă, şi înţelese că mecanismul de deschidere a unei uşi comanda probabil multe altele: toate erau deschise.

Se repezi cu furia disperării în fiecare cămăruţă, strigând:

— Sunteţi prizonieri, vă eliberez... Auziţi? AM VENIT SĂ VĂ ELIBEREZ! Nu daţi ascultare proiecţiilor! Mint, toată lumea minte! Există doar roluri precise, distribuite o dată pentru toţi: nimeni nu poate să aleagă! NIMENI NU ALEGE, NICIODATĂ! NICIODATĂ!

Trase în proiectoare. Subiecţii întinşi pe cuşete – bărbaţi şi femei – se ridicau şi strigau:

— Incident! Incident!

Ca un dement, Citizen intra din cămăruţă în cămăruţă, trăgând în maşini, răcnind în acel vacarm:

— AM VENIT SĂ VĂ ELIBEREZ! ASCULTAŢI-MĂ! URMAŢI-MĂ!

... Şi chiar îl urmau... Erau pe pasarelă, în spatele lui... dar nu-l auzeau. Erau doar nişte fantome dezorientate, care se roteau psalmodiind: „Incident-incident-incident..."

Curând, îşi făcură apariţia primii Gardieni cu centuri. Aceştia răcneau: TREZEŞTE-TE... EŞTI O EROARE...

Şi mânuiau cutiile. În capul lui Citizen, o sută de mii de zbârnâituri amestecate cântau din ce în ce mai tare.

Trase în Gardieni; doborî câţiva.

Alerga pe pasarelă, trăgând, mai mult sau mai puţin, în urma lui un val de halucinaţi.

Apoi, se pomeni prins între două mase mişcătoare şi se agăţă de prima scară verticală întâlnită în cale. Urcă. Urcă.

Nu mai striga.

* * *

Citizen urcă cât putu de sus şi se pomeni astfel în suprastructura superioară. La un moment dat, făcuse o pauză, ca să arunce o privire în jos; văzuse valul de oameni, pe pasarelă, şi uşile deschise, pe cealaltă pasarelă, de cealaltă parte a faliei. Gardienii nu încercaseră să se ţină după el: nu erau programaţi pentru acest gen de iniţiativă. Furnici cuprinse de panică!

Ce spui de asta, Citizen? Să-i ajuţi?... Ai reuşit doar să-i distrugi de tot. Le-ai furat *viaţa*, Citizen...

Urcă mai departe. Nu ştia ce altceva să facă. Să urce.

Şi apoi, cum se mai întâmplase o dată, cu mult timp înainte, se pomeni sub o trapă conturată în tavan. Trase fără ezitare în sistemul de închidere.

Ajunse din nou *altundeva*.

34

Ce se spune despre Citizen?

Se spune că şi-a pierdut minţile, se spune că rătăceşte prin Centură. Se spune că e mort. Se spune că va fi găsit. Se spune că va fi încuşcat.

Se spune că gloria era prea grea pentru el.

Se spune: bietul de el!

* * *

Clydan este un bun Suprahipno. Cariera lui nu poate fi zdruncinată. Evident, îl regretă pe Citizen. Lucrau de mult timp împreună. Devenise foarte uşor. Şi apoi, pentru Clydan, a avea în palmares o Vedetă precum Citizen, însemna o cotă bună. O cotă foarte bună. Păcat.

Totuşi, nu trebuie să ne facem prea multe griji pentru Clydan. Lucrează la un scenariu fabulos, împreună cu un Actor cu o cotă în creştere. Un anume Stewart Vad.

În sfârşit, totul merge bine pentru Clydan.

* * *

Ce se spune despre Bross Chaplin?

Se spune că şi-a pierdut minţile, ca şi Citizen. Se spune că este încuşcat – irecuperabil şi la adăpost.

O mulțime de Scenariști, în plină ascensiune, se bucură de asta.

Totul merge bine pentru Bross Chaplin.

* * *

Ce se spune despre Marylin Gold?

Nimic. Nimeni nu se interesează de Marylin Gold.

* * *

Kate More și-a atins, în sfârșit, scopul. S-a culcat cu frumosul Asistent. După care, a început să-l urască.

În ultimul film pe care l-a montat, există o secvență de masacru superbă. Ceva fantastic. Este atât de bună, încât a păstrat numele unui Nimican pe generic: Spartacus. Păcat că individul și-a lăsat acolo oasele, căci era foarte bun. Ei, totul merge bine pentru Kate More! Și-a găsit o nouă țintă: un tip de la Producție.

* * *

Bineînțeles, Callotin nu este singur pe INSULĂ.

A aruncat o privire pe schema propusă de Bross Chaplin. Acum, crede că acest exces de zel nu era prea înțelept.

Cum oare, un tip banal ca Bross Chaplin a putut... Dacă schema lui a fost considerată „Periculoasă", asta nu s-a datorat doar faptului că a trecut peste selecțiile normale ale computerului-concept, ci mai ales din cauza conținutului.

Evident.

Callotin bea încet conţinutul unui pahar cu suc rece de fructe.

Ce altceva ar putea să facă, dacă nu să mulţumească providenţei că l-a făcut să se nască în INSULĂ?

Cum numise Bross Chaplin nucleul său central, în planul de scenariu? Nu-i spusese chiar INSULA? „Nu. Nu, vorbesc prostii", îşi zise Callotin.

Ştie că el însuşi are tot interesul să uite.

Va uita: totul merge bine.

HAPPY END

Citizen a mers mult timp, la întâmplare, pe culme.

Acum, se odihneşte. Stă cu spatele lipit de stâlpii metalici care susţin nişte structuri impresionante – seamănă cu acei captatori de energie stelară pe care îi poţi vedea în unele filme de la Arhivă.

Citizen ridică ochii.

Acolo sus, peste tot, e un cer parcă din metal negru. (S-ar putea crede că Roata cu Zbaturi este ea însăşi închisă într-o enormă bulă metalică plină de negreală.)

Totuşi, la zenit, umbra este mai puţin feroce, mai puţin densă. Acolo e ca un fel de hublou gigantic – prin el se zăreşte pulberea stelelor.

Ca nişte stele adevărate. Adică, ca şi cum filmele din Arhivă nu ar fi fost turnate în spaginate speciale, ci într-o *realitate adevărată!*

Când spuneau că universul este format din planete, din sisteme solare, din constelaţii... dacă era adevărat, Citizen...

Este epuizat.

Se odihneşte.

Cu puşca pe genunchi, Citizen tremură. Aici e tare frig.

Citizen aşteaptă. Aşteaptă, poate, ca acolo sus să se facă cu adevărat ziuă. Se tot uită la nesfârşit cum clipesc stelele. E atât de frumos!

Se gândeşte. Cum să arunce o privire mai de aproape? Pentru asta, ar trebui ca acele maşini zburătoare, acele avioane, acele rachete false, folosite în filme, să fie altceva decât nişte simple machete.

Nu se poate să nu existe un mijloc, Citizen. Nu-i aşa?

Sigur că da.

Se întreabă cât timp va mai rezista nebuniei. Se întreabă dacă nu cumva, din nenorocire, a cedat de mult timp, fără să-şi fi dat seama.

Ba nu!

Totul merge bine, Citizen.

Trebuie doar să te gândeşti, atât. Să te gândeşti.

„Totul merge bine, Citizen."

Pierre Pelot a plăsmuit în romanul său, *Delirium Circus* un întreg univers, cu logica și absurditatea lui. Autorul imaginează o "lume" formată dintr-un Nucleu și o Centură, a căror aparentă rațiune de a fi este să producă filme pentru un public mitic, pe care nimeni nu l-a văzut vreodată: Publicul-Zeu. Dincolo de Centură nu e nimic. Lumea este considerată un fel de insulă de metal, plutind în neant. Unii pretind că Publicul s-ar afla în exterior, alții spun însă că s-ar ascunde undeva în Nucleu. Publicul, concept abstract dar omniprezent, nu este pus de nimeni în discuție. Cei care controlează Lumea sunt vigilenți și își exercită cenzura prin intermediul Securității.

Cineva va reuși totuși să-i înșele pe mânuitorii oculți ai jocului: Citizen, actorul cel mai faimos al momentului. Exasperat de sentimentul acut că evoluează într-un univers artificial și manipulat, el pleacă dincolo de Centură, ca să vadă dacă există Publicul. După nenumărate descoperiri, Citizen înțelege că toți locuitorii Lumii sunt manipulații de minoritatea care i-a programat. În ce scop ? Cine sunt, de fapt, conducătorii jocului ? Unde se află tainița lor aurită ? Adevărul nu-l eliberează pe Citizen, care se dovedește neputincios să-l răspândească și chiar să-l suporte.

ISBN 973-8372-22-4